

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sister Planet

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

SUSAN
MALLERY

Tatlı Ask

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 1054
Bestseller Roman: 467

Tatlı Aşk
Susan Mallery
Özgün Adı: Sweet Talk

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Serpil Tütüncü
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015
ISBN: 978-605-343-540-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Susan Macias Redmond, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SUSAN MALLERY

Tatlı Aşk

İngilizceden Çeviren:

Tuba Özkat

Claire'in Hindistan Cevizi Öpücükleri

- 1 fincan esmer şeker
- 2 tane iyice çırpılmış yumurta beyazı
- 2 fincan mısır gevreği
- 1 fincan Hindistan cevizi
- Yarım fincan dövülmüş ceviz
- Yarım çay kaşığı vanilya

Şekeri yumurta beyazına ekleyerek çırpın. Mısır gevreği, Hindistan cevizi ve cevizleri karıştırın. Vanilyayı ekleyin. İyice yağlanmış kurabiye tepsisine çay kaşığı yardımıyla dökün. 175°C'de ısıtılmış fırında 15–20 dakika pişirin.

Tepsiyi nemli bir havlunun üzerine yerleştirin ve kurabiyeleri bir spatula yardımıyla hemen çıkarın. Eğer kurabiyeler tepsiye yapıştıysa, yumuşaması için fırına tekrar koyun. 1–1 buçuk düzine öpücük elde edeceksiniz.

Yayın Hakları temsilcim, Annelise Robey'ye. Tüm desteği ve sıkı çalışması için yürekten teşekkür ediyorum. Harikasın ve seninle çalışmaya bayılıyorum. Dünyadaki bütün başarılara... İkimiz için de.

BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE KEYES, oturma odasının ortasındaki kirli giysiden oluşan yığının düzenlemektense, menajerinden gelen öfkeli aramayı daha cazip bularak telefon çalar çalmaz cevap vermek için koşturdu.

“Merhaba?”

“Selam. Aa, Claire? Ben Jesse.”

Menajerim değil, diye düşündü rahatlayarak. “Hangi Jesse?”

“Kız kardeşin.”

Claire bir bluzu kenara doğru tekmeleyip kanepeye çöktü. “Jesse?” diye soludu. “Gerçekten sen misin?”

“Hı hı. Sürpriz.”

Sürpriz demek bunu tanımlayamazdı bile. Claire yıllardır kız kardeşini görmemişti. Babalarının cenazesinde ailesinden geriye kalanlarla temas kurmaya çalışıp da, yalnızca hoş karşılanmadığını, asla hoş karşılanmayacağını ve eğer ona bir otobüs çarpacak olursa yardım için ne Jesse’yi, ne de Claire’in ayrı yumurta ikizi olan Nicole’ü aramaya zahmet etmemesini duyduğundan beri görmemişti.

Claire, sözlü saldırıyla nasıl sersenleyip nefes alamadığını hâlâ hatırlıyordu. Sanki dayak yemiş ve yolun kenarına atılmış gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hissetmişti. Jesse ve Nicole onun *ailesi*ydi. Nasıl olur da onu öylece reddedebilirlerdi?

Başka ne yapacağını bilemeyerek şehri terk etmiş ve bir daha geri dönmemişti. Tüm bunlar yedi yıl önceydi.

“Ee,” Jesse zorlama olduğu belli bir neşeyle konuştu. “Nasılsın?”

Claire aklını toplamaya çalışarak başını iki yana salladı, ardından darmadağınık dairesine bakındı. Oturma odasında dizlere kadar gelen kirli kıyafet yığını, piyanonun yanında açık bavullar, yüzleşemediği bir posta tepeceği ve eğer istediğini yapmazsa derisini diri diri soymaya hazır bir menajeri vardı.

“Ben harikayım,” diye yalan söyledi. “Peki, sen?”

“Kelimelerle anlatamayacak kadar mükemmel. Ama sorun şu ki; Nicole değil.”

Claire telefonu daha da sıktı. “Nesi var?”

“Bir şeyi yok... henüz. Ameliyat olacak. Safra kesesinden. Yerleşiminde ya da öyle bir şeyinde gariplik var. Hatırlayamıyorum. Her neyse, küçük kesilerle yapılan kolay ameliyattan olamıyor. Lapi gibi bir şeydi.”

Claire saate göz atarken boş boş, “Laparoskopi,” diye mırıldandı. Otuz dakika içinde dersi vardı.

“İşte ondan. Onun yerine onu bir karpuz gibi kesip açacaklar, bu da iyileşme süresinin daha uzun olması demek. Pastane ve işler varken, bu sorun olacak. Normalde ben yardım ederdim ama şu anda yapamam. Olaylar... biraz karmaşık. Biz Nicole ile konuşuyorduk ve eve dönüp işlerle ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etti. Gerçekten minnettar olurdu.”

Claire özlemle, *ev*, diye düşündü. Eve gidebilirdi. Zorlukla hatırladığı ama rüyalarında her zaman kocaman bir yer kaplayan eve dönebilirdi.

Umut etmek isteyerek ama neredeyse korkarak, “Nicole’le ikinizin benden nefret ettiğini sanıyordum,” diye fısıldadı.

“Önceden kırgındık. Duygusal bir zamandı. Cidden, uzun zamandır seninle görüşmekten bahsediyorduk. Nicole, ee, kendisi arayacaktı ama iyi hissetmiyor ve senin hayır demenden korktu. Şu anda bunlarla baş edebilecek halde değil.”

Claire doğruldu. “Asla hayır demem. Tabii ki eve geleceğim. Gerçekten istiyorum. Siz benim ailemsiniz. İkinizde.”

“Harika. Buraya ne zaman gelebilirsin?”

Claire, hayatı olan felakete bir bakındı ve menajeri Lisa’nın öfkeli aramalarını düşündü. Ayrıca katılması gereken ustalık dersi ve haftanın sonunda öğretmesi gereken birkaç dersi vardı.

“Yarın,” dedi kararlılıkla. “Yarın orada olabilirim.”

“SADECE BENİ HEMEN VUR,” Nicole Keyes mutfak tezgâhını silerken konuştu. “Ben ciddiyim, Wyatt. Tabancan vardır. Yap şunu. Senin hatan olmadığını söyleyen bir not yazacağım.”

“Üzgünüm. Evimde tabanca yok.”

Nicole somurtkan bir halde, kendi evinde de olmadığını düşündü. ardından bulaşık bezini lavaboya attı.

“Aptal ameliyatımın zamanlaması daha kötü olamazdı,” diye homurdandı. “Altı hafta işe dönemeyeceğimi söylüyorlar. *Altı hafta*. Pastane kendi kendine çalışmıyor. Jesse’den istememle ilgili de hiçbir şey söylemeye cüret etme. Ciddiyim, Wyatt.”

Yakında eski kayınbiraderi olacak adam ellerini tuttu. “Benden tek kelime çıkmaz. Yemin ediyorum.”

Nicole ona inandı. Adamı korkuttuğunu düşündüğü için değildi. içindeki iltihaplı safra kesesinden dolayı da değildi. kız kardeşi Jesse’nin ihanetinden kaynaklanan acının birazını anladığını bildiği içindi.

“Bundan nefret ediyorum. Vücudumun bana bu şekilde sırt çevirmesinden nefret ediyorum. Ben ona ne yaptım ki?”

Wyatt sandalyelerden birini masadan geriye çekti. “Otur. Üzül-
mek sana yardım etmeyecek.

“Bunu gerçekten bilmiyorsun.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Nicole kendini sandalyeye bırakıverdi çünkü savaştan daha kolaydı. Bazı zamanlar, şu anda olduğu gibi, içinde hiç mücadele kalıp kalmadığını merak ediyordu.

“Neyi unutuyorum?” diye sordu genç kadın. “Sanırım her şeyi hallettim. Bir süreliğine Amy’le ilgilenemeyeceğimin farkındasın, değil mi?”

Amy, Wyatt’ın sekiz yaşındaki kızıydı. Nicole haftanın birkaç öğleden sonrasında ona bakıyordu.

Wyatt öne eğilip elini onun koluna koydu. “Rahatla,” dedi genç kadına. “Hiçbir şeyi unutmadın. Ben birkaç günde bir pastaneye göz kulak olurum. Senin için çalışan iyi insanlar var. Seni seviyorlar ve sana sadıklar. Her şey iyi olacak. Birkaç gün içinde evde olacaksın ve iyileşmeye başlayacaksın.”

Nicole, onun ameliyattan fazlasını kastettiğini biliyordu. Ayrıca yakında eski kocası olacak adamın sorunu da vardı.

Nicole o piç Drew’u düşünmek yerine, kolunda duran Wyatt’ın eline gözlerini dikti. Büyük elleri vardı... korkutucu ve nasır tutmuştu. Yaşamak için çalışmanın ne olduğunu bilen bir adamdı. Dürüst, yakışıklı, eğlenceli.

Nicole bakışlarını onun koyu renk gözlerine doğru kaldırdı. “Neden sana âşık olamadım ki?” diye sordu.

Wyatt gülümsedi. “Al benden de o kadar, ufaklık.”

Birlikte o kadar mükemmel olurlardı ki... eğer aralarında kimyaya dair herhangi bir işaret olmuş olsaydı.

Nicole, “Daha çok denemeliydik,” diye homurdandı. “Yatmalıydık.”

“Sadece bunun hakkında bir dakika düşün,” dedi genç kadına. “Eğer seni tahrik ederse bana söyle.”

“Olamıyorum.” Dürüst olmak gerekirse, Wyatt’la seks yaptığını düşünmek tüyleri diken diken ediyordu ve bu yüzden de doğru değildi.

Nicole'e göre, o daha çok bir kardeş gibiydi. Keşke Wyatt'ın üvey kardeşi Drew da aynı tepkiye sebep olmuş olsaydı. Ne yazık ki Drew'la havai fişekler olmuştu. İnsanı yakan cinsten.

Genç kadın geriye çekildi ve Wyatt'ı inceledi. "Benden bu kadar. Sen tekrar evlenmelisin."

Wyatt kahve fincanına uzandı. "Hayır, sağ ol."

"Amy'nin bir anneye ihtiyacı var."

"O kadar kötü değil."

"Dışarıda harika kadınlar var."

"Senin dışında bir isim söyle."

Nicole bir dakika için düşündü, ardından içini çekti. "O konuda sana geri dönebilir miyim?"

CLAIRE, ÖĞLE VAKTİNDE SeaTac Havaalanı'na vardı, seyahat ayarlamalarını kendisi yaptığı için durumdan oldukça memnundu. Kendi kendine bir araba bile kiralamıştı. Normalde araba servisi kullanırdı ama hastaneye gidip gelmek, ardından pastaneye gitmek zorunda kalacaktı. Nicole işlerinin halledilmesine ihtiyaç duyabiliirdi. Kendine ait tekerleklerinin olması anlamlı geliyordu.

Bagaj bandındaki iki devasa bavuluyla güreştikten sonra, her elinde bir tane bavul tutarak yürüyen merdivene doğru sürükledi. Garaja doğru giden dar geçit uzundu ve çantalar ağırdı. Kiralık aracı almak için inmek zorunda olduğu asansörlere ulaştığında zorlukla soluyordu. Hertz ofisine ulaştığında üzerine giydiği uzun, yün pal-todan pişmanlık duyuyordu. Sırtından aşağı ter süzülüyor, kaşmir kazağım üzerine yapıştıyordu.

Burada olmak Claire'i heyecanlandırmıştı, sırada bekledi; endişeliydi ve kız kardeşleriyle tekrar bağ kurmak için ne yapmak gerekiyorsa çözmeye hazırdı. Hepsine ikinci bir şans veriliyordu.

Claire bunu mahyetmeyecekti.

Bankodaki kadın elini sallayarak onu çağırdı. Claire yaklaşıırken iki bavulunu da beraberinde sürükledi.

"Merhaba. Rezervasyonum var."

"İsim?"

"Claire Keyes." Claire ehliyetiyle birlikte platinum kredi kartını ona uzattı.

Kadın ehliyetini inceledi. "Sigortanız var mı, yoksa arabanın sigorta teminatını istiyor musunuz?"

"Sizin sigorta teminatınızı alacağım." Bu, araba sahibi olmadığını, daha doğrusu asla bir arabası olmadığını açıklamaktan daha kolaydı. Ehliyetinin olmasının tek sebebi, on sekiz yaşına bastığında dersleri almakta ısrarcı olması ve testi geçene kadar çalışıp pratik yapmış olmasıydı.

"Hiç cezanız ya da kazanız var mı?" diye sordu kadın.

Claire gülümsedi. "Hiç yok." Ceza almak ya da kaza yapmak için gerçekten sürmek gerekiyordu. Geçen on yıl içinde, Claire'in bir ya da iki kereden fazla yapmadığı bir şeydi.

İmzalanacak birkaç evrak vardı, daha sonra kadın ona ehliyetini ve kredi kartını uzattı.

"Altmış sekiz numara. Bir Malibu. Orta boy dediniz. Eğer istiyorsanız daha büyük bir şeyler verebilirim."

Claire gözlerini kırıştırdı. "Neyin altmış sekiz numarası?"

"Arabanız. Altmış sekizinci kısımda. Anahtarlar içinde."

"Ah, harika. Daha büyüğünü istemiyorum."

"Pekâlâ. Haritaya ihtiyacınız var mı?"

"Evet, lütfen."

Claire haritayı çantasının içine tıkpı bavullarını cam binadan dışarı sürükledi. Her park yerinin sonunda sıra sıra arabalar ve numaralar gördü. İlerledikçe sayarak altmış sekizi buldu ve gözlerini gümüş rengi Malibu'ya dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dört kapılıydı ve devasa görünüyordu. Yutkundu. Gerçekten sürececek miydi? Daha sonra sorgula, dedi kendi kendine. Önce park yerinden çıkmak zorundaydı.

Önceliğinin bavulunu bagaja koymak olduğu ortaya çıktı. Bagajı açmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Düğme yoktu, buton yoktu. İtti, çekti ama yerinden oynamadı. En sonunda pes etti ve iki büyük çantayı arka koltuğa zorla soktu. Ardından direksiyonun arkasına geçti.

Pedallara uzanabilmek için koltuğu ayarlaması birkaç dakikasını aldı. Kontaktaki anahtara uzanmayı başarıp çevirdi. Motor anında canlandı. Claire dikkatle aynalarını ayarlayıp derin bir soluk aldı. Hemen hemen yoldaydı.

Sonrasında GPS sistemini açtı. Genç kadını Fransızca selamladı.

Claire gözlerini dikip baktı. Nasıl olur?

Birkaç tuşa bastı. Evet, Fransızca konuşuyordu. Tamam, pekâlâ. Claire Fransızca biliyordu ama sürerken başa çıkmaya yetecek kadar iyi değildi. Karışma yabancı bir dil eklemekten de, yolda giderken paniğe kapılma potansiyeli yeterince büyük görünüyordu.

Flemenkçe ve Japoncaya ulaşana kadar birkaç düğmeye bastı. En sonunda kendi dilinde konuşan kadının hoş sesini duydu.

Gecenin içine doğru çılgık atarak koşma ihtiyacı giderek soldu.

Talimat kartını okumaya devam edip pastanenin adresini dikkatle girdi. Jesse'ye Nicole'ün ameliyat olacağı hastanenin adını sormayı unutmuştu, o yüzden pastane başlamak için en iyi yer gibi göründü. En sonunda, kendini park yerinden çıkacak kadar cesaretlendirdi.

Göğsü sıkıştı. Sırtında başlayan ve tüm bedenine yayılan karın-calanma hissiyle birlikte onu da görmezden geldi.

Şimdi olmaz, diye düşündü telaş içinde. *Şimdi olmaz*. Daha sonra panikleyebilirdi, araba sürmek üzere olmadığı bir zamanda.

Gözlerini kapatıp nefes aldı, kız kardeşinin hastane yatağında uzanmış ve caresizce yardıma ihtiyaç duyan halini gözünde can-

landırdı. Olması gereken yerin orası olduğunu kendine hatırlattı. Nicole'le olmalıydı.

Panik hissi biraz soldu. Gözlerini açtı ve yolculuğu başladı.

Çok katlı otopark karanlık ve kapalı göründü. Neyse ki önünde araç sırası yoktu, o yüzden çıkış yapabilmek için fazladan alanı vardı.

Yavaşça ve dikkatle arabayı harekete geçirdi. Araba anında hareket etti. Ayağını frene indirdi. Tüm araç sarsıldı. Ayağını frennden kaldırdığında tekrar hareket etti. Her seferinde on beş ya da yirmi santim ilerleyerek yerinden çıkarmayı başardı. On beş dakika sonra çok katlı otoparktan çıkmayı başarmıştı ve havaalanından çıkan yoldaydı.

“Beş yüz metre boyunca sağda kalın. I-5 sağınızda.”

GPS sisteminden gelen ses çok buyurucuydu, sanki Claire'in araba sürmek hakkında tamamen ve gittiği yer konusunda da kısmen bilgisiz olduğunu biliyordu.

“I-5 ne?” Claire I-5'in otoban tabelasını görmeden önce sordu. Çılgınlık attı. “Otobandan gidemem,” dedi GPS'e. “Normal yollardan gitmemiz gerekiyor.”

Ding sesi geldi. “Sağda kalın.”

“Ama istemiyorum.”

Telaşla etrafına bakındı ama gidecek başka hiçbir yol yok gibi görünüyordu. Üzerinde bulunduğu yol bir şekilde otobana çıkıyordu. Sola hareket edemiyordu, yolunda bir sürü araba vardı. Bir anda gerçekten ama gerçekten çok hızlı gitmeye başlayan arabalar.

Claire direksiyonu iki eliyle kavradı, bedeni gergindi ve aklı korkunç kaza görüntüleriyle doldu.

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadı kendi kendine. “Bunu yapabilirim.”

Gaza biraz daha sertçe bastı, ta ki neredeyse yetmişe ulaşıncaya kadar. Bu yeterince hızlı olmalıydı, değil mi? Kim bundan daha hızlı gitmeye ihtiyaç duyardı ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkasında büyük bir kamyonet belirdi ve kornasına asıldı. Claire sıçradı. Arkasında daha çok araba birikirken, bazıları gerçekten, gerçekten fazla yakındı. Etrafında zikzak çizen arabalardan korkmamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki GPS sistemi, “I-5 sağınızda, kuzeyde,” diye hatırlatana kadar birleşmeye gireceğini unuttu.

“Ne? Ne sağ? Kuzeye mi gitmek istiyorum?”

Hemen ardından da yol dönüyordu, Claire de onunla birlikte dönüyordu. Umutsuzca gözlerini kapatmak istedi ama bunun kötü olacağını biliyordu. Korkusu onu terletti. Paltosunu çekip çıkarmayı gerçekten istiyordu ama yapamıyordu. Kazayı engellemek için yapamıyordu. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki parmakları acıdı.

Bunu Nicole için yapıyorsun, diye hatırlattı kendine. Kız kardeşi için. Ailesi için.

Şeriti I-5’le birleşti. Hâlâ yetmişle gidiyordu, Claire sağ şeritten ilerledi ve çıkış zamanı gelene kadar orada kalacağına yemin etti.

Üniversite alanının kuzeyinden çıktığı sırada, baştan aşağı titriyordu. Araba sürmekten nefret ediyordu. Nefret ediyordu. Arabalar korkunçtu ve sürücüler kabaydı, ona bağırان berbat insanlardı. Ama başarmıştı ve önemli olan da oydu.

GPS’ten yönleri takip etti ve pastanenin yanındaki park alanına girmeyi başardı. Arabayı durdurdu, alnını direksiyona dayadı ve nefes almak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Bir sinekkuşunun kanat çırpışı gibi çarpan kalbi, ortalama boyutlardaki bir memelinin kalp atışına uyana kadar yavaşladığında doğruldu, ardından önündeki binaya gözlerini dikip baktı.

Keyes Pastanesi, seksen yıldır tanı olarak aynı yerindeydi. İlk başlarda büyük-büyükbabası yalnızca vitrini kiralamıştı. Zamanla işler büyümüşü. Komşularının kira kontratını satın almış, ardından da altmış yıl kadar önce bütün yeri satın almışlardı.

İki vitrinli pencerelerin alt yarısı çörekler, pastalar ve ekmeleklerle doluydu. Diğer çöreklerin listesini <https://www.fantasy.org>

kaplıyordu. Kapının üzerindeki büyük tabelada Keyes Pastanesi—Dünyanın En İyi Çikolatalı Pastasının Yuvası yazıyordu.

Kat kat çikolatalı pasta, krallardan ve devlet başkanlarından övgüler almış, gelinlere servis edilmiş ve birçok ünlünün sözleşmesinde çekim yerlerinde ya da sahne arkalarında “olması gerekenler” listesinde yer almıştı. Bir milyar kalorilik un, şeker, yağ, çikolata ve ailede birbirine geçen gizli bir malzemeden oluşuyordu. Claire ne olduğunu bilmiyordu. Ama öğrenecekti. Nicole’ün ona anında söylemek isteyeceği konusunda kendine güveni vardı.

Arabasından çıkıp kazağının önünü düzeltti. Paltosunu üzerinde tutacağı kadar serindi, araba sürerken çok kıvrıkmamış olmasını umuyordu. Çantasını aldıktan sonra sürücü kapısını dikkatle kilitledi. Derin bir nefes alıp pastaneye doğru yürüdü.

Öğlen ortasıydı ve nispeten sessizdi. Köşedeki bir masada çöreklerle ve kahveyle oturan iki genç anne vardı. Sandalyelerinin arasında bebek arabalarındaki bebekler duruyordu. Claire, uzun tezgâha doğru ilerlerken onlara gülümsedi. Tezgâhtaki genç kız ona baktı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet. Öyle umuyorum. Ben Claire. Claire Keyes.”

Kocaman kahverengi gözleri olan, hafifçe toplu kumral genç kız iç çekti. “Tamam. Size ne getirebilirim? Rozmarinli sarımsaklı ekmek, fırından yeni çıktı.”

Claire umutla gülümsemedi. “Ben Claire Keyes,” diye tekrarladı.

“İlk söylediğinizde de duydum.”

Claire duvardaki tabelayı işaret etti. “Keyes, Nicole’ün kız kardeşi olan.”

Genç kızın gözleri daha da büyüdü. “Aman Tanrım. Olamaz. Gerçekten o musun? Piyanist?”

Claire irkildi. “Teknik olarak bir konser piyanistiyim.” Bir solist ama neden üzerinde duruyordu ki? “Nicole’ün ameliyatı için buradayım. Jesse aradı ve benden istediği şey...”

“Jesse mi?” Kızın sesi bir çığlık gibi çıktı. “Yapmadı. Dalga mı geçiyorsun? Aman Tanrım! İnanamıyorum.” Genç konuşurken geriledi. “Nicole onu öldürecek. Eğer çoktan öldürmediyse. Ben sadece...” Elini kaldırdı. “Burada bekle, tamam mı? Hemen döneceğim.”

Claire bir şey söyleyemeden kız arka tarafa doğru gitti.

Claire omzundaki çantasını düzeltti ve vitrindeki envantere baktı. Birkaç tart, bir-iki pastayla birlikte birkaç somun ekmek vardı. Tüm gün hiçbir şey yemediğini hatırlatmak için karnı guruldadı. Uçaktayken bir şey yiyemeyecek kadar endişeliydi.

Belki biraz rozmarinli sarımsaklı ekmek alabilir ve ardından şarküteriye uğrayıp...

“Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Claire kendisine doğru yürüyen adama baktı. Esmer tenli, iri ve sert görünümlü adam, yaşamak için fiziksel iş yaptığını ya da spor salonunda çok fazla vakit geçirdiğini söyleyen tarzda bir vücuda sahipti. Claire, adamın ekoseli kumaştan gömleğine ve yıpranmış kot pantolonuna burnunu kıvrırmamak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

“Ben Claire Keyes,” diye başladı ama adam sözünü kesti.

“Kim olduğunu biliyorum. Sana neden burada olduğunu sordum.”

“Aşlına bakarsanız, bana burada ‘ne halt’ ettiğimi sordunuz. Arada bir fark var.”

Adam gözlerini kıstı. “Neymiş o?”

“Birisi, cevabıyla samimiyetle ilgilenilen bir soruyu ima ederken, diğeri bir şekilde sizi sinirlendirdiğimi bilmemi istemeniz anlamına geliyor. Neden burada olduğum gerçekten umurunuzda değil. sadece hoş karşılanmadığımı bilmemi istiyorsunuz. Gel gelelim. ikimizin hiç karşılaşmadığını varsayarsak bu da garip.”

“Ben Nicole’ün arkadaşım. Senin hakkında bilmem gerekenleri bilmek için seni tanımama gerek yok.”

Ah! Claire anlamadı. Eğer Nicole ona hâlâ kızgınsa, neden Jesse aramış ve diğer türlüşünü ima etmişti? “Siz kimsiniz?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Wyatt Knight. Nicole üvey kardeşimle evli.”

Nicole evlendi mi? Ne zaman? Kiminle?

Sorularını derin bir hüznün takip etti. Kendi kız kardeşi ona söylemekle ya da düğününe davet etmekle uğraşmamıştı bile. Bu ne kadar acınasıydı böyle?

Claire Keyes’in yüzünden duygular gelip geçti. Wyatt onları okumaya çalışmakla uğraşmadı bile. Kadınlar ve hissettikleri, ölümlü bir adam tarafından çözümsüz bırakılması en iyisi olan bir gizemdi. Bir dışının aklı konusunda mantık yürütmeye çalışmak bir adamı içmeye sürükler, ardından öldürürdü.

Onun yerine karşısındaki uzun, ince sarışım inceleyerek Nicole ve Jesse’yle benzerliklerini aradı.

İri, mavi irislerle bakarken, *gözleri*, diye düşündü. Belki ağzının şekli. Saç rengi... sayılırdı. Nicole sadece sarışındı. Claire’in saçında bir düzine farklı ton vardı ve parlaktı.

Ama başka hiçbir benzerlik yoktu. Nicole onun arkadaşıydı, yıllardır tanıdığı biriydi. Yeterince hoş bir kadındı ama normal görünüyordu. Claire beyazımsı renklerde giyinmişti... fazlasıyla uzun paltosundan kazağına ve altına giydiği kumaş pantolona kadar. Çantası, tıpkı botları gibi bejdi. Bir buz prensesi gibi görünüyordu... şeytani olanından.

“Kardeşimi görmek istiyorum,” Claire sabırlı bir şekilde konuştu. “Hastanede olduğunu biliyorum. Ama hangisinde olduğunu bilmiyorum.”

“Size söylememin hiçbir yolu yok. Neden burada olduğunuzu bilmiyorum, bayan ama Nicole’ün sizi görmek istemediğini söyleyebilirim.”

“Ben öyle duymadım.”

“Kimden?”

“Jesse. Nicole’ün ameliyattan sonra yardıma ihtiyacı olacağını söyledi. Dün beni aradı ve bu sabah uykuda geldim.” Çenesini hafifçe

kaldırdı. "Gitmeyeceğim, Bay Knight ve beni zorlayamazsınız. Kardeşimi göreceğim. Eğer bana bilgi vermemeyi seçerseniz, onu bulana kadar basitçe Seattle'daki tüm hastaneleri arayacağım. Nicole benim ailem."

Claire'in çenesinin inatçı açısını ve sesindeki kararlılığı tanıyarak, "Ne zamandan beri?" diye homurdandı. İkizlerin bu yönü ortaktı.

Jesse bunu neden yapmıştı? Daha fazla sorun çıkarmak için mi? Yoksa umutsuz bir durumu çözmeye mi çalışıyordu? İşin gerçeği Nicole'ün yardıma ihtiyacı vardı ve bunu sormak yeterince zordu. Wyatt elinden geleni yapacaktı ama sürdürmesi gereken bir işi ve bakması gereken Amy vardı. Nicole, Wyatt'ın hiçbir işe yaramayan erkek kardeşi Drew'un kaçıp bir yerlere saklanmadığını varsayarak onu çevresinde istemiyordu. Jesse daha kötü bir tercihti. Bu da geriye tam olarak hiç kimseyi bırakmıyordu.

Neden bu seçimi yapmak zorunda kalan Wyatt olmak zorundaydı ki? Soluğunun ardmdan sövdü. "Nerede kalıyorsun?"

"Evde. Başka nerede olacak?"

"İyi. Orada kal. Nicole birkaç gün içinde evde olacak. Ondan sonra bunu onunla halledebilirsin."

"Onu görmek için iki gün daha beklemeyeceğim."

Bencil, şımarık, egoist, narsist. Wyatt, Nicole'ün kardeşi hakkındaki tanıdık şikâyet listesini hatırladı. Şu anda, o şikâyetlerin her biri ona anlamlı geliyordu.

"Dinle," dedi genç kadına. "Evde bekleyebilir ya da Paris'e veya nerede yaşıyorsan oraya geri uçabilirsin."

"New York," dedi sessizce. "New York'ta yaşıyorum."

"Her neyse. Demek istediğim şu ki Nicole iyileşene kadar birkaç gün onu görmeyeceksin. Hatta bu onun hastane odasının kapısında nöbet tutmam anlamına gelse bile. Bunu anladın mı? Şu anda senin gibi bir baş belasıyla uğraşmak zorunda kalmadan da ameliyat yüzünden yeterince acı çekiyor."

İKİNCİ BÖLÜM

CLAIRE DELİNİMİŞ bir balon gibi sönerken, Wyatt'ı Rocky Dağları'nın bu yanındaki en büyük pislik gibi hissederken bıraktı. Wyatt kendine, kadının yaptığıının sadece rol olduğunu, insanlarla oynamak için doğduğunu ve yaşı büyüdükçe bu işte daha da iyi olduğunu söyledi. Kız kardeşine çok değer verdiğini iddia eden birine göre, Wyatt'ın Nicole'ü tanıdığı bunca yıl içinde bir kere bile ortaya çıkmamıştı. Doğum günlerinde ve hatta kız kardeşinin lanet olası düğününde bile yoktu. Jesse'nin lise mezuniyetini kaçırmıştı. Kurbanı oynamakta iyiydi, hepsi buydu ve Wyatt onun oyununa alet olmayacaktı.

Tam da onun dönüp gideceğini düşündüğünde, kadın dimdik durdu. Omuzları geriye doğru çekilirken çenesi havaya kalktı ve Wyatt'm tam gözünün içine baktı. "Kız kardeşim beni aradı."

"Senin dediğine göre."

"Bana inanmıyorsunuz."

"Nasıl düşündüğün umurumda değil."

Kadın başını yana yatırdığında, uzun, ıslıl ıslıl sarı saçları tek omzunun üzerine döküldü. "Nicole iyi bir arkadaşsa sahip. Umarım bunu takdir ediyordur."

Yani yağcılığa başlamıştı. Muhtemelen onun tarzı hakkında hiçbir şey bilmeyen birisi üzerinde etkili bir plan olurdu.

“Beni Jesse aradı,” diye devam etti. “Bana ameliyattan bahsetti. Bu kadarının doğru olduğunu bilmeniz gerekir, yoksa ben nasıl bilecektim ki? Ayrıca Jesse, Nicole’ün sonrasmda ona yardım etmemi istediğini söyledi ve burada olmaktan mutluyum. Bu şartlar altında, sizden çok, ona inanmaya eğilimliyim.”

“Ameliyattan yirmi dakika önce, Nicole’ün senin geleceğine dair hiçbir fikri olmadığına semî temin edebilirim. Bana güven. Bundan bahsederdi.”

Claire hafifçe kaşlarını çatı. “Bu hiç anlamlı gelmiyor. Jesse neden yalan söylesin ki? Siz niye söyleyesiniz?”

“Söylemiyorum.”

Claire samimi şekilde kafası karışmış göründü ve Wyatt neredeyse ona inanmak üzereydi. Bu karmakarışık durumun her yanında Jesse yazıyordu. Asıl soru şuydu, ufaklık bunu neden yapmıştı? Kötü bir durumu daha kötü hale getirmek için mi, yoksa gerçekten Nicole’e yardım etmek istediği için mi? Konu Jesse olunca söylemesi kolay olmuyordu.

“Kalıyorum,” dedi Claire. “Sadece anlamanız açısından söylüyorum; kalıyorum. Hastaneye gideceğim ve...”

“Hayır.”

“Ama ben...”

“Hayır.”

Claire ona baktı. “Çok kararlısınız.”

“Bana ait olanı korurum.”

Kadının gözlerinde bir şeyler belirdi. Hüzünlü ve Wyatt’ın tanımlamak istemediği ufak bir şey.

En sonunda Claire, “İyi. Nicole eve gelmeye hazır olana kadar evde bekleyeceğim,” dedi. “Ardından, neler olduğunu onunla çözebiliriz.”

“New York’a geri dönsen çok daha kolay olurdu.”

“Ben kolay yoldan yapmam. Asla yapmadım. Sanırım kariyer riski.”

Wyatt onun neden bahsettiğini hiç bilmiyordu. Birinin, havalı Avrupa şehirlerindeki bir avuç zengin insana piyano çalmanın zor olduğuna inandığını mı sanıyordu?

Wyatt omzunu silkti. Nicole’ün kardeşini yok olmaya zorlayamazdı. Nicole’ün hastanede canım sıkıyorsa çalışmadığı sürece, Wyatt bunun dışında kalacaktı.

Claire, “Öyleyse, Nicole birkaç gün içinde eve gelecek mi?” diye sordu.

“Öyle bir şey.”

Genç kadın ona gülümsedi. “Bilgi vermemek konusunda çok kararlasmız, Bay Knight ama aynı evde yaşayacağıma göre, Nicole’ün gelişini benden gizlemeniz zor olacak.”

“Wyatt. Ben senin patronun değilim ve sen de benim bankacım değilsin.”

“Çalışanların seni soyadınla mı çağırıyor?”

“Hayır. Bir noktaya dikkat çekiyordum.”

“Benim bankacım bana Claire diyor.”

“Benimki demiyor.”

Genç kadının gülümsemesi soldu. “Benden pek hoşlanmıyorsunuz.”

Wyatt buna cevap vermeye uğraşmadı.

“Beni tanıımıyorsun bile,” diye devam etti genç kadın. “Bu pek adil görünmüyor.”

“Yeterince tanyorum.”

Claire sanki Wyatt ona vurmuş gibi gerildi. *Egoist ve hassas*, diye düşündü gaddarca. Cehennem gibi bir birleşim.

Claire dönüp pastaneden dışarı yürüdü. Wyatt onun gerçekten arabasına binip uzaklaştığından emin olmak için takip etti.

Wyatt yarı yarıya, uzun bir limuzin ya da bir Mercedes görmeyi bekleyerek park alanında gözlerini gezdirdi. Ama Claire’in kiralık

arabası arka koltuğu bavulla dolu, ortalama boylarda, dört kapılı bir araçtı.

“Yanında ne kadar ıvır zıvır getirdin?” Kendini durduramadan önce soruyu soruverdi. “Bagaja bile sığmadı mı?”

Claire durup ona baktı. “Hayır. Hepsi o.”

“Bagajla ne alıp veremediğin var? Tırnağını kırmaktan mı korktun?”

“Ben, zarifçe söylediğiniz gibi, piyano çalıyorum. Uzun tırnaklarım yok.” Tekrar dimdik durdu ve kendini hazırlıyormuş gibi göründü. “Önceden de söylediğim gibi, New York’ta yaşıyorum, bir arabam yok. Bir yere araba kullanarak gitmiyorum. Bagajı nasıl açacağımı çözemedim.”

İşte şimdi Wyatt, onun neden kendini hazırladığını biliyordu. Wyatt’ın ona bir taş daha atmasını bekliyordu. Oldukça hoş bir vaziyetti ve yüz tane ucuz laf düşünebilirdi. Kim bagaj açmayı bilmezdi ki? Sekiz yaşındaki kızı yapabiliirdi.

Bunu ve daha fazlasını söylemesini engelleyen şey, Claire onunla dalga geçmesini beklediği halde, Wyatt’ın kendisinden hoşlanmadığını bildiği halde, yine de zayıf noktasını açık etmiş olmasıydı. Wyatt kötü bir piç olmaya aldırılmazdı ama kabadayılık etmezdi.

Wyatt onun yanına gidip anahtarları elinden aldı ve anahtarlığı işaret etti. “Daha önce bunlardan birini gördün mü? Üzerindeki küçük resimler sana tuşların ne işe yaradığını gösteriyor.” Bagajı açana bastı. Anında açılıverdi.

Claire ona sırtıttı. “Cidden mi? Bu kadarcık mı?” O tarafa doğru yürüyüp boş alana gözlerini dikti. “Devasa. Daha fazla bavul getirebilirdim. Orada başka tuş var mı?”

Kadın, anahtarlığın yaratmayı hak etmediği düzeyde heyecanlanmıştı. “Dışarı pek çıkmıyorsun, değil mi?”

Gülümsemesi genişledi. “Düşündüğünden bile daha az.”

“Kapıyı kilitler, kapının kilitlerini aç, alarm tuşu.”

“Bu çok havah.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yeni bir oyuncak almış bir çocuk gibiydi. Wyatt'la kafa buluyor olmalıydı.

"Teşekkürler," dedi adama. "Ciddiyim, araba kiralama yerinde tam bir gerzek gibi hissettim, orada ne yaptığımı bilmeden duruyordum." Burnunu kırıstırdı. "Keşke araba sürmek de kolay olsaydı. İnsanlar otobanda o kadar hızlı gitmek zorunda mı?"

Wyatt onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Nicole'ün, kız kardeşi hakkındaki seyrek yorumlarına dayanarak ona güvenil-meyeceğini biliyordu. Ama Nicole'ün iddia ettiği kadar işe yaramaz olsa da, o kadar soğuk ve mesafeli değildi.

Bu senin sorunun değil, diye hatırlattı kendine.

Anahtarları Claire'e uzattı. Genç kadın uzanıp aldı. Bir, belki iki saniye için birbirlerine değdiler. Wyatt'm parmakları onun avucuna dokundu, tenleri hafifçe temas etti. Önemsizdi. Aniden patlak veren ateşin haricinde.

Wyatt vahşice, *hay, lanet olsun*, diye düşündü, elini hızla geri çekip ceketinin cebine soktu. Hadi oradan. Bu kadın olmazdı. Yüce Tanrım, bu kadından başka herkes olurdu.

Claire gevezelik ediyordu, muhtemelen ona teşekkür ediyordu. Wyatt dinlemiyordu. Onun yerine, dünyada o kadar kadın varken. neden o sıcak, parlak, cinsel sıcaklığı bu kadında hissetmek zorunda olduğunu merak ediyordu.

GPS SİSTEMİNDEKİ SAKİN sesli kadın, Claire'i hayatının ilk altı yılını geçirdiği eve yönlendirdi. Önündeki dar sokakta bir park yeri buldu. Hemen garaj önündeki yoldaydı, o yüzden tek yapması gereken ileri doğru çekmekti. Paralel park edebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Motoru durdurup arabadan çıktı ve anahtarlığı kullanarak kilitledi. Aptalca bir şekilde kendiyile gurur duyduğunu hissetti, evin arka tarafına dolandı ve Jesse'nin olacağını söylediği yerdeki yedek anahtarı buldu. Arka kapının kilidini açıp eve girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

Yıllardır içine girmemişti. *Neredeyse on iki yıl*, diye düşündü. Annesi öldükten sonra bu çatının altında geçirdiği tek geceyi hatırlıyordu. Jesse'nin ona, sanki Claire bir yabancıymış gibi ve Nicole'ün bariz tiksintiyle kötü kötü baktığı tek gece. Nicole sessiz iletişim kurabilen biri değildi. On altı yaşındayken aklına geleni söylemekte çok rahattı.

"Onu öldürdün," diye çığlık attı. "Onu uzağa götürdün ve sonra da onu öldürdün. Seni asla affetmeyeceğim. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

Claire'in menajeri Lisa, o olaydan sonra onu uzağa götürmüştü. Cenazenin sonuna kadar kalmak için Four Seasons'ta bir suit tutmuşlardı. Oradan Paris'e gitmişlerdi. "Paris'te ilkbahar," demişti Lisa. Şehrin güzelliği Claire'i iyileştirecekti.

İyileştirmede. Zaman yalnızca yaraları kapatmıştı ama izleri hâlâ oradaydı. Paris'te ilkbahar. Kelimeler aklına her zaman o şarkıyı getiriyordu ve ne zaman şarkıyı duysa, annesinin ölümü ve Nicole'ün ondan nefret ettiğini nasıl haykırdığını düşünüyordu.

Claire anılardan sıyrılıp mutfığa yöneldi. Farklı görünüyordu, daha modern ve bir şekilde daha büyüktü. Görünüşe göre Nicole onarım yaptırmıştı ya da en azından bazı kısımlarını onartmıştı. Alt katta dolaşmaya devam etti ve birkaç küçük odanın açılarak geniş bir alana dönüştürüldüğünü fark etti. Rahat mobilyalar, sıcak renkler ve bir duvara dayanmış vitrine düz ekran bir televizyonla diğer elektronik aletlerin gizlendiği büyük bir oturma odası vardı. Yemek odası aynı görünüyordu. Bu kattaki küçük yatak odası, bir çalışma odası ya da rahatlama odasına dönüştürülmüştü.

Oda karanlık ve soğuktu. Claire termostatu bulup ısıyı arttırdı. Birkaç lamba ışıklandırmaya yardım etti ama evi daha samimi hale getirmedi. Belki de sorun evde değildi. Sorun onda ve uzaklaşmayan hatıralardaydı.

Seattle'a, en son babasının cenazesi için gelmişti. Claire kanepenin kenarına otururken, tersleyerek konuşan bir adamdan, muhtemelen Wyatt'tın, babasının öldüğünü söyleyen telefonunu düşündü. Claire'e cenazenin tarihini, zamanını ve yerini verip ardından kapatmıştı.

Claire çok şaşırılmıştı. Babasının hasta olduğunu bile bilmiyordu. Kimse ona bir şey söylememişti.

Onların ne düşündüğünü biliyordu... kendi ailesiyle canını sıkmadığını düşünüyorlardı. Umursamadığım. Hem de çoğu kez, uzağa gönderilenin kendisi olduğunu açıklamaya çalışmasına rağmen. Onların burada, güvenli olan yerde, sevdikleri yerde kalmalarına izinleri vardı. Ama Nicole hiç bu açıdan düşünmemişti. Her zaman çok öfkeliydi ki.

Claire ellerini kanepenin yumuşak kumaşına sürttü. Bunların hiçbirini tanıdık değildi. Wyatt haklıydı... o buraya ait değildi. Ayrılacağından falan değildi. Nicole ve Jesse geriye kalan tek ailesiydi. Yıllar boyunca aramalarını ve mektuplarını görmezden gelmiş olabilirlerdi ama şimdi buradaydı ve bir şekilde onlarla bağlantı kurana kadar gitmeyecekti. Barışana kadar.

Claire ayağa kalkıp basamaklara yöneldi. Üst katta üç yatak odası vardı. Büyük yatak odasında durakladı. Renk uyumuna ve şifonyerin üzerine dağılmış eşyalara dayanarak Nicole'ün artık burada uyuduğunu tahmin etti. Koridorun sonunda iki yatak odası ve bir de paylaştıkları bir banyo vardı.

Odalardan biri fazlasıyla düzenli ve doğal renklere oluşan tipik bir misafir odasıyken, diğeri mosmordu, duvarlarda posterler ve bir köşede üzerinde bilgisayar olan bir masa vardı.

Claire yürüyüp o odaya girerek etrafına bakındı. Vanilya kokuyordu.

Sesli bir şekilde, "Ne yaptın sen?" dedi. "Jesse, bana tuzak mı kurdun? Nicole gerçekten beni affetmeye hazır mı?"

Claire, kız kardeşine umutsuzca inanmak istedi ama kendini şüphelenirken buldu. Wyatt, Nicole'ün ondan hoşlanmadığı konusunda oldukça ikna ediciydi.

Bir yabancının onu yargılamasındaki adaletsizlik genç kadının göğsünü acıttı ama hissi görmezden geldi. Bir şekilde her şeyi onaracaktı.

Alt kata dönüp ön kapıya doğru yürüdü. Yoluna giderken bodruma inen dar bir merdiven gördü. Aşağıda ne olduğunu biliyordu.

Vücudundaki her hücre yapmaması –gidip bakmaması– için çığlık atıyordu, yine de kendini açıklığa doğru yürürken buldu, sonra yavaşça, çok yavaşça aşağı indi.

Basamaklar bodruma açıldı. Ama açık bir alan olması gereken yer bir duvar ve tek bir kapıyla kapalıydı. *Nicole yok etmemiş*, diye düşündü Claire. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Bu, umut olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa çok fazla sorun çıkaracağı için mi yapılmamıştı?

Claire elini kapı tokmağına uzatırken tereddüt etti. Gerçekten içeri girmek istiyor muydu?

Nicole'le ikisi üç yaşındayken, ailesi onları bir arkadaşlarının evine götürmüştü. Kızların daha önce hiç gitmediği bir yerdi. Başlarda ziyaretleri sıradandı. Yağmurlu bir Seattle gününde, yetişkinlerle aynı evde kapana kısılmış iki ufak çocuk.

Misafirlerden biri piyano çalarak kızları eğlendirmeye çalışmıştı. Nicole sıkılarak kaçivermişti ama Claire sert sıraya oturmuş, tuşlardan ve çıkardığı seslerden mest olmuştu. Öğle yemeğinden sonra kendiliğinden gitmişti. Beyaz ve siyah tuşları görmeyecek kadar kısaydı ama orada olduklarını biliyordu ve ellerini dikkatle başının üzerinde kaldırarak şarkılardan birini çalmaya başlamıştı.

O zamanlar çok küçük olmasına rağmen, Claire o öğlenle ilgili her şeyi hatırlıyordu. Annesinin nasıl onu aramaya çıktığını ve uzun bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

süre boyunca gözlerini dikip ona baktığım. Güzel müziği daha kolayca çalabilmek için nasıl piyanonun önünde annesinin kucağına çıktığını.

Hangi tuşun hangi sesi çıkardığını nasıl bildiğini, müziğin onun içinden nasıl çıktığını gördüğünü asla açıklayamamıştı, taşana kadar içinde kaynayıp durmuştu. Sıradan kalıtsal faktörken aniden ortaya çıkan şu şeylerden biriydi.

Nicole de annelerinin kucağında oturmuştu ama piyanoya hiç ilgi göstermemiş ve küçük ellerini aşağı indirdiğinde sadece gürültü yapmıştı.

O an her şeyi değiştirmişti. İki gün içinde Claire derslere başladı. Ardından bodrumdaki çalışmalar başladı ve ses geçirmeyen bir stüdyo inşa edildi. Hayatlarında ilk kez, ikizler tam aynı anda, aynı şeyi yapmıyordu. Müzik, Claire'in Tanrı vergisi yeteneği, aralarına girmişti.

Claire kapıyı itip açtı. Çocukken kendisine çok güzel ve mükemmel görünen piyanoyu görebiliyordu. Masrafının, ailesinin tasarruf hesabını ve daha fazlasını tükettiğini tahmin ediyordu. Claire dünyanın en ünlü piyanolarının çoğunu çalmıştı ama en çok hatırladığı buydu.

Şimdi ona bakıyordu, kapağında toz vardı. Muhtemelen yıllardır dokunulmamıştı. Akort edilmesi gerekiyordu.

Çalmak için hiç isteği yoktu. Sadece o sıraya oturma düşüncesi bile göğsünü sıkıştırıyordu. Kendini nefes alıp vermeye devam etmeye zorladı. Eğer istemiyorsa çalmak zorunda değildi. Her şey yolundaydı. Hatta ustalık derslerinden kaçmak için bahaneler uydurmak zorunda bile değildi. O dünyadan tam bir kıta uzaktaydı.

Panik, bilinçli zihninin kıyısına köşesine dadandı. Claire uzaklaştırdı. İnatla yerinde kaldığındaysa üst kata, güvenli alana geri döndü. Ana kata çıktığında daha kolayca nefes alabildi.

Piyanoyu görmezden geleceksin, dedi kendi kendine. Orada yokmuş gibi davranacaktı. Akort etmek dışında. Bir ömür süren eğitimi bu piyanonun bakımsız kalmasına izin veremezdi.

Bodrumdaki canavarla, en azından anlık bakışıyla bozguna uğramamış gibi arabasına gitti ve iki bavulunu neredeyse güreşerek çıkardı. Basamaklardan sürükledikten sonra misafir odasına yerleştirip kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa döndü.

Evde pek fazla yiyecek yoktu. Bir teneke hazır çorba buldu ve ocakta ısıttı. O sırada bir telefon rehberi buldu ve kız kardeşinin orada olduğunu kabul edip hemşire bankosuna bağlamayı teklif eden birini bulana kadar hastaneleri tek tek aradı. Claire reddedip kapattı.

İyi haber; Nicole'ün odası yoğun bakımda değil de, normal katta olduğuna göre ameliyat iyi gitmişti. Kötü haberse, Wyatt'm söylediğine göre, Nicole'ün onun ziyaretinden haberi yoktu ve onu görmekle hiç ilgilenmiyordu. Tüm bu yolu bir hiç için mi gelmişti?

Alışkanlıkla cep telefonunu kontrol ettiğinde Lisa'dan iki mesajı olduğunu gördü. Menajeri, muhtemelen onun duymak isteyeceği hiçbir şey söyleyemeyeceğinden, Claire dinleme zahmetine bile girmeden sildi.

Lavabonun başında durup tencereden çorbasını içti ve çitle çevrilmiş ufak bahçeye baktı.

Nicole'le sorunlarının ne zaman başladığını hatırlıyordu. Sorunun ne olduğunu biliyordu. O zaman neden düzeltemiyordu?

Fark eder miydi? Artık buradaydı. Buradaydı ve Nicole ile Jesse'yi hayatının bir parçası yapmaya kararlıydı. Ne söylerse söylesinler veya ne yaparsa yapsınlar, ondan kurtulamayacaklardı. Onu sevmelerini sağlayacaktı ve Claire de kardeşlerini yeniden sevecekti. Onlar ailesiydi ve bu her şeyden daha önemliydi.

NICOLE KIPIRDAMAMAK İÇİN elinden gelenin en iyisini yaptı. Canı yanıyordu. Modern ilaçların mucizesi sayesinde ağrı uyuşuyordu ama hâlâ oradaydı, gizleniyor, tehdit ediyordu. Ağrıyı önemsemedi ve bir tuşla yatakların kaldırılıp indirilmesini kim icat ettiyse, onu kutsadı. Burada altı ya da sekiz yıl öylese, uzanabilirdi ve en geç iyileşirdi.

Birisi odasına girdi. Nicole ayak seslerini duyduğunda, bunu takiben gelen kaçınılmaz itip dürtmeler için kendini hazırladı. Ama onun yerine yalnızca sessizlik vardı. Gözlerini açtığında Wyatt'ın, yatağının kenarında durduğunu gördü.

Nicole kendini berbat hissediyordu ve hissettiğinden daha iyi görünmediğini tahmin ediyordu. Böyle zamanlarda yalnızca arkadaş olacak olmalarına şükran duyuyordu.

“Çok feci yara izi kalacak,” dedi Wyatt.

“Erkekler yara izlerini sever,” diye fısıldadı Nicole, ağzı kurumuştu. “Onları ince bir sopayla dövüp uzaklaştırmak zorunda kalacağım. İnce bir sopayı kaldıracak kadar gücüm olacağını hayal edebildiğimden değil tabii. Onları saman çöpüyle dövebilir miyim? Saman çöpüyle başa çıkabilirim.”

“Yardım etmek için orada olacağım.”

“Ne şanslıyım.”

Wyatt onun yanağına dokundu, ardından bir sandalye çekip oturdu. “Nasıl hissediyorsun?”

Nicole gülümsemeyi başardı. “Bu gerçekten aptalca sorular kategorisine giriyor. Tüm bu ameliyat konseptini anladın mı? İnce ince dilimlenip küp küp doğrandım ve ağrı kesicilere bağımlı olduğumu düşünüyorum.”

“Rehabilitasyon hoşuna gitmeyecek. Çok alaycısım.”

“Aynı zamanda dırdırcı. Dırdırcıyı unutma.” Yatağının yanındaki tepside duran fincanı işaret etti. “Şunu uzatabilir misin?”

Wyatt fincanı alıp ona verdi. Nicole bir yudum almayı göze aldı. En son yaptığında neredeyse onu kusturuyordu ama kötü görünüşlü bir hemşire bir şeyler içmeye ve işemeye başlaması gerektiği konusunda onu bilgilendirmişti. Nicole konuyu anlamamıştı ama hemşire ısrarcıydı.

Ufak bir yudum aldı ve bir mide bulantısı dalgası onu yıkayıp geçerken irkildi. En azından bu seferki bir öncekinden daha az yorgundu. Tekrar yudumladı ve hiçbir şey hissetmedi. İlerme kaydetmişti.

Nicole fincanı adama uzatıp derin bir nefes aldı. "Sen konuş. Ben dinleyeceğim. Ama lütfen, komik olma. Gülmek istemiyorum. Çok acıtıyor."

Wyatt öne doğru eğilip parmaklarını onun parmaklarına doladı. "Pastaneye uğradım. Her şey yolunda."

"Güzel. Bensizken sorunları olmaz. İş nasıl yürüteceklerini biliyorlar. Hiçbir şey için endişelenmem gerekiyor."

Endişeliydi çünkü bu doğasında vardı ama ihtiyaç olmadığını bilmek güzeldi.

"Şey, ee, orada biriyle tanıştım."

Acıya ve ilaçlara rağmen, Nicole gözlerini açtı. Wyatt'ın ona bakmıyor olmasıyla ilgili bir şeyler vardı. Neredeyse şey gibiydi... suçluluk.

"Bir kadın mı?"

Wyatt başını sallayarak onayladı.

Nicole anlamadı. Bunda büyütecek ne vardı? Biriyle tanışmıştı. Bu iyi bir şeydi. "Ee, ona çıkma teklifi etsene."

"Ne?" Wyatt doğrulup gözlerini ona dikti. "Sen anla..." Tekrar Nicole'e doğru eğildi. "Hoşlandığım biriyle tanıştım demek istemedim. Orada olmasını beklemediğim biriyle tanıştım."

"Belki ameliyattan falandır ama ne dediğin anlaşılmıyor."

"Claire'le tanıştım."

Claire de kimdi? Ama soru aklında şekillenirken bile cevabı biliyordu. Claire, kız kardeşi. Claire, mükemmel olan, prenses. Konser piyanisti ve solist. Dünya gezgini. Zengin, güçlü, başarılı, narsist, sığ, acımasız, berbat kız kardeşi.

Gözlerini kapatırken, “Mümkün değil,” diye mırıldandı. Uyku güzel olurdu, dedi kendi kendine. Hemen uyurdu ve tüm bunlar yok olup giderdi.

“Görünüşe göre Jesse arayıp senin ameliyatından bahsetmiş ve o da uçağa atlayıp gelmiş.”

Nicole’un gözleri açıldı. “Ne?”

“Senin iyileşmene yardımcı olmak için burada.”

Eğer Nicole bu kadar rahatsız ve uyuşmuş olmasaydı, kakhaha atardı. “Yardım mı? Yardım etmek mi istiyor? Geçen yirmi iki yıl boyunca ne cehennemdeydi? Ben burada tıklı kalıp Jesse’yi yetiştirirken ve pastanede çalışırken neredeydi? Annem onunla olmak için gittiğinde ve sonra öldüğünde neredeydi? Babam öldüğünde neredeydi? Bir kereliğine bile ortaya çıkmaya zahmet etti mi? İnanamıyorum. Hemen şimdi gitmesi gerekiyor. O tasarımcı kıyafetli kıcını şehrimden dışarı çıkarması ve kokteyl partisi devrine dönmesi gerekiyor ya da nerede geçiriyorsa...”

Nicole kendi kendine oturmaya çalışarak hata yaptı. Acı genç kadının soluğunu kesecek kadar şiddetli bir şekilde onu inletti. Yatağına geri çöküp gözlerini yumdu. Claire burada mıydı? Sanki Nicole’un hayatı zaten yeterince berbat değilmiş gibi.

“Ondan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Wyatt onun parmaklarını sıktı. “Yardım ettiğini düşünüyor.”

Bu çok fazla, diye düşündü Nicole. “Şu anda onunla uğraşamam. Sadece onu benden uzak tut. Dediğimde ciddiyim. Wyatt. Onun hastaneye gelmesine izin verme.”

“Vermeyeceğim,” diye söz verdi, ardından alnuna öpücük kondurdu.

Uyku onu çağırırken, *Wyatt iyi bir adam,* diye düşündü. En iyilerden biri. Neden ona âşık olacak kadar akıllı olmamıştı ki? Onun yerine Drew’a âşık olmuştu. Felaketten bahsetmişken... Hepsi. Şimdi de Claire? Sırada ne vardı? Çekingeler mi?

CLAIRE, NICOLE'Ü EVE götürmek için hastaneye tam vaktinde ulaştı. Önceki gün rotaya alışmak için iki kez sürme pratiği yapmıştı. Araba sürmek daha az korkutucu olmaya başlamıştı. Otobandan uzak durduğu sürece, neredeyse işin ehli gibi hissetti. Ayrıca Nicole'ün hemşiresiyle de konuşup ailesi olduğunu ve onu kendisinin almak istediğini açıkladı. Çıkarılacağı zamanı tahminen söylediler. Şimdiyse Claire buradaydı ve yardıma hazırdı.

Wyatt'ın, Nicole'ün onun ziyaretinden bihaber olduğu ve onu gördüğünde mutlu olmayacağıyla ilgili iddiasını çok düşünmemeye çalıştı. Jesse'nin cep telefonunu tekrar tekrar aramasına rağmen ona ulaşamamıştı, ayrıca Jesse hiçbir mesajına cevap vermemişti. Bir şeyler döndüğü açıktı ama Claire'in basitçe anlaşılacak küçük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair güveni vardı. En azından ne zaman midesi çalkalansa ya da göğsü sıkışmaya başlasa kendine söylediği buydu.

Asansörden çıkıp uzun koridorda yürümeye başlarken el çantasını daha da sıkı tuttu. İşaretler hemşire bankosunu gösteriyordu ama daha oraya ulaşmadan, bir hemşire tarafından itilen tekerlekli sandalyedeki Nicole'ün, arkasında Wyatt'la geldiğini gördü.

Yıllardır görmediği kardeşine bakarken aniden duruverdi, duygu seline uğradı. Nicole iyi, solgun görünüyordu ama bu normaldi. Kadın daha yeni ameliyat olmuştu. Bir tişörtün üstüne fermuarlı kapüşonlu giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Claire kendini anında süslü püslü hissetti.

"Nicole," diye fısıldadı, şiddetli neşe içini doldurdu. Tekrar birliktelerdi. En sonunda.

"Ah, lanet," Nicole homurdandı. "Daha fazla ilaç alabilir miyim?"

"Kız kardeşiniz mi?" diye sordu hemşire. "Birbirinize benziyorsunuz. Neredeyse ikiz gibi."

Nicole, "Ayrı yumurta ve hakkında konuşarak kötü bir durumu daha kötü hale getirmeyin," dedi.

Wyatt elini onun omzuna yerleştirdi. "Bununla ben ilgilenirim." Claire'e doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun? Sana gelmemeni söyledim."

Claire onu ve Nicole'ün rahatsız edici yorumlarını dikkate almadı, onun yerine ileri doğru koşturup kız kardeşinin önünde çömeldi. Ona sarılmak istedi ama canını yakmaktan korktu. Koluna dokunmaya karar verip gözlerine bakarak gülümsedi.

"Harika görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Nicole gözlerini dikip baktı. "Sanki bir organım sökülüp çıkarılmış gibi. Burada ne arıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum."

"Hayır, götürmüyorsun," dedi Wyatt. "Ben o yüzden buradayım."

"Seattle'da ne yapıyorsun?" diye sordu Nicole. "Lütfen bana bir saat içinde sona erecek kısa bir ziyaret olduğunu söyle."

"Ameliyatını duydum, o yüzden seninle ilgilenmek için buraya geldim."

"Bu çok tatlı," dedi hemşire.

Nicole, "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedi. "Git buradan."

Claire tüm bu düşmanlığa tepki vermemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Kendisine kız kardeşinin acı çektiğini söyledi, Wyatt onu tanıımıyordu ve Keyes kardeşlerin zaman içinde kötü hislerin girdiğini bilmiyordu. Eski yaraların iyileşmesi bir günden daha çok sürecekti.

Yapmak istediği şey, ayağa fırlayıp topuğunu yere vurarak burada mağdur tarafın kendisi olduğunu açıklamaktı. Nicole'ün yıllar önce Claire'e sırtını döndüğü ve durumu tekrar değerlendirmeyi reddettiğiydi. Onların canını yaktığı kadar kendi canını da yakan şeyler için suçlandığıydı. Ama burada başlamanın hiç manası yoktu. Bir amaç için buradaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
Ayağa kalktı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bana ihtiyacım var."

Nicole inledi. “Bir sürü şeye ihtiyacım var ama sen onlardan biri değilsin. Wyatt, daha önce beni vurmanı söylemedim mi? Beni neden dinlemedin?”

Wyatt elini onun omzuna koydu. “Sana yapamayacağımı söyledim.”

Nicole, “Bütün erkekler işe yaramaz,” diye homurdandıktan sonra Claire’e baktı. “Kalkmayı düşünüyor musun, böylece buradan çıkabilirim? Canım yanıyor, yorgunum ve sadece eve gitmek istiyorum.”

“Arabam ön tarafta,” dedi Claire. “Yolu biliyorum. Sürerek pratik yaptım.”

“Hepimiz çok gurur duyuyoruz.”

Hemşire Claire’e halden anlayan bir gülümseme gönderdi, ardından hastasını asansörlere doğru itti. Claire peşlerinden takip ederken ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğinden emin değildi. Nicole’ü zorla arabasına sokamazdı. Belki Nicole’ü eve götürmesi için Wyatt’a izin vermek en iyisi olacaktı, Claire oradan sonrasını halledebilirdi.

Yine de, reddedilmek ve görmezden gelinmek acıtıyordu. Olayların daha farklı olacağını ummuştı.

Serin bahar sabahına doğru yürürken, kendi kendine, “Onları değiştireceğim,” dedi.

Girişin hemen önünde büyük bir kamyonet vardı. Wyatt yolcu kapısını açtı, ardından Nicole’ü kaldırıp içeri doğru koltuğa yerleştirdi.

Claire, Wyatt’ın gösterdiği hassasiyet ve özeni içi sızlayarak izledi. Kendine biraz böyle bir şey istedi. Wyatt’tan değil ama birinden. Onunla ilgilenecek, onun için endişelenecek bir adam istedi. Arkadaşlar ve aile istedi. Bir hayat istedi.

Zaten eve bunu bulmak için gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HASTANENİN PARK YERİNDEN çıkarlarken Nicole, “yalan söylediğini sandım,” dedi. “İlaçlar yüzünden halüsinasyon gördüğümü sandım. Burada olduğuna inanamıyorum. Muhtemelen gezegendeki en işe yaramaz insan odur. Neden ben? Neden şimdi?”

Wyatt’ın verecek cevabı yoktu, o yüzden sessiz kaldı. Yıllar içinde Claire hakkında o kadar çok şey duymuştu ki aklında onunla ilgili pek de iyi olmayan bir fikirler vardı. Ama bugün, hastanedeyken, hem o kadar umutlu hem de o kadar yaralı görünmüştü. Neredeyse onun için kötü hissedecekti.

Bu da, iş kadınlara geldiğinde nasıl bir gerzek olduğunu kanıtlıyordu. Her zaman yanlış seçiyordu. Bunu kanıtı olarak boşanması vardı. Nicole, kardeşini Wyatt’tan çok daha iyi tanıyordu ve Wyatt Nicole’e güveniyordu. Onun dediği olurdu.

“Onunla ilgili ne yapacaksın?” diye sordu.

“Sanırım senden onu vurmanı istemem vakit kaybı olurdu.” Nicole iç çekti. “Bilmiyorum. Onu görmezden gelip gitmesini umacağım.”

“Yardıma ihtiyacın olacak, en azından birkaç günlüğüne. Kendine bakmaktan âciz halde olacaksın.”

Wyatt gözlerini yolda tuttu ama Nicole'ün öfkeli bakışını hissetti. "Benimle kafa buluyor olmalısın. Onun kalmasına ve benimle ilgilenmesine izin vermemi önermiyorsun. Onun inanılamayacak kadar iş yaramaz olduğunu biliyor musun? O bir insan değil, Wyatt. Eğitimli bir maymun. Eğer bir araba sürebiliyorsa bile etkilenirim. Ah, bekle. Arabayı görmedim. Bahse varım şoförü olan bir limuzindir. Claire gerçekten iş yaparak o zarif ve kıymetli ellerine zarar verme riskine girmez. Direksiyon tutmak performansını etkileyebilir ve bunun olmasını istemeyiz."

Wyatt, kardeşlerin anlaşılamadığını ve sonuna kadar yabancılaştıklarını biliyordu ama Nicole'ün öfkesinin ve sertliğinin derinliğini daha önce hiç anlamamıştı.

Claire gittiğinde Nicole acı çekmişti ama şu ana kadar, Wyatt o yaraların ne kadar derinde olduğunu hiç bilmiyordu. Alaycılık ve kara mizah acıyı fazlasıyla gizliyordu. Kendini korumak için acımasız sürtüğü oynamak tam onluk bir hareketti.

"Akşamları uğrayabilirim," dedi Wyatt. "İşten sonra."

Nicole koltuğuna çöktü, ardından kolunu bedeninin orta kısmına bastırarak inledi. "Bunu istemiyorum. Amy'le ilgilenmen gerekiyor. Ben başımın çaresine bakarım."

"Hayır, bakmazsın."

"Bunun hakkında düşünmek istemiyorum. Şu anda olmaz."

Wyatt, bunların hiçbirisi bir sorun olmamalıydı, diye kendine hatırlattı. Ameliyat kararlaştırıldığında, Drew, Nicole'ün kocası hâlâ resme dâhildi.

Wyatt, üvey kardeşini düşündüğü anda, herifi pestili çıkana kadar dövmek istedi. Tam bir gerzetti. Her şeyi feci şekilde mahvetmekten bahsetmişken... Drew sınırı asmıştı ve Nicole onu asla bağışlamayacaktı. Wyatt, kendisinin bile kardeşini affedebileceğinden emin değildi.

Dikiz aynasından baktığında arkalarındaki arabada Claire'ı gördü. Birkaç araçlık mesafede olmasına rağmen, Wyatt kadının direksiyonu sımsıkı tutuşunu ve yüzündeki kararlılığı görebiliyordu.

"Amy'le benim yanıma taşınmalısın," dedi. "En kolay çözüm bu."

"Hayır."

"İnatçılık ediyorsun."

"Cazibemin parçası."

Normal şartlar altında, Jesse yardım edebilirdi ama bu yakın bir zamanda olmayacaktı.

"Eğer beni istemiyorsan, birisi olmak zorunda," dedi Wyatt. "En azından birkaç günlüğüne. Claire evde yemek pişirip sana getirebilir."

"Ha. Piyano prensesinin yemek pişirebildiğini mi düşünüyorsun?"

"Dışarıdan sipariş verebilir."

"Onu kendim yapabilirim."

"Ve seni kontrol eder."

"Eğitilmiş bir maymundan bahsettim mi? O daha çok yardımcı olurdu. Ya da şu rehber köpeklerinden biri."

"O senin kardeşin."

Nicole yine ona kötü kötü baktı. "Kötü şans zincirimi başlatan oydu."

"Fazla tepki gösteriyorsun. Kullan onu. Bunda biraz alınacak zevk olabilir."

"Sandığından daha az."

Eve vardılar. Wyatt park ettikten sonra yolcu tarafına geçti ve kapıyı açtı.

Nicole ona baktı. "Beni taşımayı düşünme bile. Yürüyebilirim."

"En son ne zaman bir erkek ayaklarını yerden kesti?"

"Onu asla yapmazdım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kantev.org>
Güven meselelerinin üzerinde çalışmamız lazım.

Bununla birlikte onu kollarına aldı. Claire çoktan arka kapıyı açmıştı. Onları içeri doğru takip etti.

Wyatt basamaklardan çıkıp Nicole'ün yatak odasına girdi. Birisi, muhtemelen Claire, örtüleri kenara çekmişti. Wyatt Nicole'ü yatağa bıraktığında genç kadın derin bir nefes aldı, ardından kendini gülümsemeye zorladı.

“Teşekkürler.”

Nicole bembeyaz olmuştu. Wyatt onun acı çektiğini biliyordu. “Ağrı için ne zaman bir şeyler alabilirsin?”

“Bir süre için alamam. Hastanede enjeksiyon yaptılar. İyi olacağım.” İyi görünmüyordu.

Wyatt genç kadının spor ayakkabılarını çıkardı, ardından eşofman üstünün fermuarını indirdi. Nicole içinden çıkınca Wyatt onu bir sandalyenin üstüne attı.

İçinde sütyen yoktu. Wyatt, genç kadının ince tişörtünün altında hareket eden göğüslerini görebiliyor ve kıvrımlarının kendini baştan çıkarabilmesini diliyordu. Nicole'e âşık olmak birçok sorunu çözerdi. Ne yazık ki hiçbir şey hissetmedi.

Yorganı genç kadının üzerine çekip yatağın ayakucuna oturdu.

“Sadece birkaç günlüğüne,” dedi ona. “Akşamları burada takılmaktan mutlu olacağım ve Amy'nin seni sevdiğini biliyorsun ama gün içinde yardıma ihtiyacın olacak.”

Nicole gözlerini kapattı.

Wyatt, “O kadar kötü olmayacak,” dedi.

“Senden nefret ediyorum.”

“Bu evet demek mi?”

Nicole iç çekti. “Evet.”

Wyatt ayağa kalktı. Claire kapının girişinde oyalanıyordu. Claire'in yanından geçip gitti, ardından onu koridorda ve aşağı katta takip edene kadar bekledi. Müddetleri dolmuştu ve genç kadınla yüzleşti.

“Buraya kız kardeşine bakmak için geldiğini söyledin,” dedi.

“Evet. Bu bariz. Başka neden geleyim?”

“Güzel. O zaman yapacağın şey o. Yardım edeceksin. Bu seninle ilgili değil. Nicole çok ağrı çekiyor. İyileşene kadar senin tek işin onun hayatını kolaylaştırmak. Kulüpleri ziyaret etmek ya da arkadaşlarıyla takılmak için kaçayım deme. Sen sorumluluk sahibi olmak için buradasın. Bu ciddi bir sorumluluk. Her akşam kontrol edeceğim ve sana söz veriyorum, bunu berbat edersen üzüleceksin.”

Claire başını kaldırıp ona sanki bir çeşit uzaylı yaşam formuymuş gibi baktı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Anlaşılır olmayan neydi?”

“Benim hakkımda düşündüğün gerçekten bu mu?” Başını iki yana salladı. “Boş versene.” Tezgâha doğru yürüyüp yaslandı. “Bir tarafım Nicole’ün sana ne anlattığını sormak istiyor ama gerçekten bilmek istemiyorum. Demek istediğim, neden kendime bu yolla tuzak kurayım ki? Ben kötüyüm, o iyi ve her zaman böyle oldu.”

Claire durup yutkundu. Wyatt, onun gözyaşlarıyla savaştığına dair ani bir hisse kapıldı. Tipik bir erkek olduğundan ve bir kadının ağlamaması için neredeyse her şeyi yapacak olduğundan, kendisine bunun usta bir performanstan başka bir şey olmadığını söyledi. Oyuna gelmeyi reddetti.

Ancak Claire ağlamadı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra onunla yüzleşti.

“Beni tanıımıyorsun. Nicole sana ne anlatmış olursa olsun, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Nicole hakkında aynı şeyi söyleyebilirdim, ki bu da üzücü. Biz ikiziz. Aynı yumurta ama yine de ikiziz. Birbirimizin yaşamına bu kadar çok zarar vermemizden nefret ediyorum. Olayların şu andaki halinden nefret ediyorum. Ben...” Durup dudaklarını birbirine bastırdı. “Üzgünüm. Ashında bunların hiçbiri umurunda değil, değil mi?”

Wyatt hiçbir şey söylemeden onu izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Claire omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. "Yardım etmek için buradayım. Gece kulüplerine ilgim yok, hiç de olmadı. Seattle'da hiç arkadaşım yok, o yüzden dikkat dağınıklığı hakkında endişelenmen gerekmiyor. Nicole'le ilgilenmek ve onunla tekrar bağ kurmak istiyorum. Daha fazlası yok. Bunlar sahip olduğum tek sözcükler. İster inanırsın, ister inanmazsın. Sözün özü şu; hiçbir yere gitmiyorum. Nicole daha iyi olana kadar gitmiyorum."

Claire, Wyatt'ın ilgisini çeken sessiz bir ağırbaşlılıkla konuştu. İçgüdüğü ona inanmaktı ama Nicole her zaman, Claire'in insalarla tıpkı piyanoyu çaldığı kadar kolayca oynadığıyla ilgili konuşurdu.

Yine de, başka bir şansı yoktu. İşten çıkamazdı ve ilgilenmesi gereken bir kızı vardı.

"Buralarda olacağım," dedi Claire'e. "İzleyeceğim."

"Yargılayacaksın. Arada bir fark var."

Wyatt onu gücendirip gücendirmediğini önemsemeden omzunu silkti.

Gömleğinin cebinden bir iş kartı çıkardı. "Cep telefonum burada yazıyor. O numaradan bana her zaman ulaşabilirsin. Eğer bir sorun olursa, ara."

"Olmayacak."

Wyatt kartı tezgâhın üzerine bırakmak yerine ona uzattı, ardından parmakları birbirine dokunduğu anda hatasını anladı.

Isı o kadar parlak ve açıktı ki mutfakın havaya uçmasını bekledi. Claire'e kötü kötü bakarak soluğunun ardından sövdü, aralarında alevlenen bu istenmeyen kimya için onu suçluyordu. Claire önce karta, ardından ona baktı.

Genç kadın, "Bu garipti," dedi.

Sanki o da hissetmişti ama ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi sesinde samimi kafa karışıklığı ve gözlerinde sorular vardı.

Wyatt, *evet, tabii*, diye düşündü kendi kendine. Wyatt'la *oynuyordu* Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oynasın bakalım. Wyatt umursamadı. Ona dokunduğunda nasıl tepki verdiği önemli değildi... Wyatt o hislerden asla etkilenmeyecekti. O hormonları tarafından kontrol edilmiyordu. Aletiyle değil, kafasıyla düşünen aklı başında bir adamdı.

Yine de, Claire ona gülümseyip, "Nicole'le ilgilendiğin için teşekkürler," diyerek elini onun koluna koyduğunda, onu kendine doğru sertçe çekip merhamet için yalvarana kadar öpmek istedi. Görüntü öyle güçlüydü ki ağzı kupkuru oldu ve saniyesinde sertleşti. Aşağılanmaktan bahsetmişken...

Wyatt hoşça kal demeden ağır adımlarla mutfaktan çıktı ve Claire'den uzak duracağına yemin etti. Hayatında ihtiyaç duyduğu son şey, onu deli eden ve dokunduğu her şeyi mahveden başka bir işe yaramaz kadındı.

CLAIRE YATAĞIN üzerine serdiği kıyafetlere bakıp iç çekti. Toplanmanın içgüdüsel bir yetenek olmadığı açıktı. Her şeye öyle dikkat etmişti ki. Yine de bütün kıyafetleri korkunç şekilde kırıştı.

Normalde Lisa'nın günlük asistanı kıyafetleri çıkarır ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş olarak getirirdi. Eğer o etrafta yoksa, Claire otelin vale servisini kendi arayabiliyordu. Ama burası otel değildi.

İpek bir bluzu inceleyerek ütülenmesinin güvenli olup olmadığını merak etti. Tekrar iç çekerek ütü kullanmayı bilmediğini kendine hatırlattı ve eğer pratik yapmak istiyorsa, muhtemelen tasarımcı ipek bluz başlangıç için uygun değildi.

Kelimeleri yumuşak biçimde sesli söyleyerek, "Gerçekten tamamen işe yaramaz mıyım, yoksa bu istisnai bir olay mı?" diye kendi kendine sordu. Öyle davranmaktansa gerçeği bilmek daha iyiydi. Amaç değişmekti... gerçek dünyaya uyum sağlamak. Gitmesi gereken yere ulaşmanın ne kadar çalışma gerektirdiğini nereden öğrenebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Koridorun sonundan gelen bir ses dikkatini çekti. Bluzu tutmaya devam ederken aceleyle Nicole'ün odasına doğru ilerledi ve kız kardeşini banyodan çıkarken buldu. Tek kolunu karnına dolamış bir halde belinden eğilmişti. Yüzü bitkindi, ağzıysa acıyla çekilmişti.

"Bana seslenmeliydin," Claire aceleyle onun yanına giderken konuştu. "Yardım etmek için buradayım."

"Eğer işememin bir yolunu biliyorsan, kulağım sende. Aksi halde, yolumdan çekil."

Claire incitici yorumunu dikkate almadı ve hızla yatağa yönelerek çabucak çarşafı düzelterip yorgam geriye çekti. Nicole onu görmezden geldi ve yavaşça, dikkatle yatağa kıvrıldı. Claire yorgana uzandı.

"Eğer çocuk gibi üstümü örtersen, yemin ediyorum seni öldürürüm. Bugün değil ama yakında ve hiç beklemediğin bir anda."

Claire yataktan uzaklaştı.

Nicole yerleştiğinde gözlerini kapattı. Bir saniye sonra, tekrar açtı. "Orada mı dikileceksin?"

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Biraz daha su? Buz parçaları? Midemi bulandırmadan susuzluğunu gidermene yardımcı olur."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İnternette birkaç makale okuyordum."

"Anneciğinin küçük yardımcısı değil misin?"

Claire bluzu tek eliyle kavradı. "Ameliyatın birini böyle huysuzlaştıracağıyla ilgili bir şey söylemediler, o zaman samırım alaycılık tamamen sana ait."

"Onur nişanı gibi gururla taşıyorum." Nicole kıpırdanıp irkildi. "Burada ne yapıyorsun, Claire?"

"Birkaç gün önce Jesse beni aradı ve ameliyattan bahsetti. Yardıma ihtiyacın olacağını söyledi." Claire gerçek olmadığı bariz olduğu için devamını söylemek istemedi ama saklayabileceğini sanmıyordu. Wyatt'a çoktan söylemişti ve onun Nicole'e ilettiğinden şüpheliydi.

“Senin hâlâ birbirimizden uzak olduğumuz için üzgün olduğunu ve bir aile olmamızı istediğini söyledi.”

Muhtemel acısını sesinden uzak tutarak titremeden konuştu. Ama hâlâ oradaydı, gizlenmişti. Çünkü bağ kurmak, istediği tek şeydi.

“Ona inandın mı?” Nicole başını iki yana salladı. “Ciddi misin? O kadar zamandan sonra, senin hakkındaki düşüncemi aniden değiştireceğimi mi düşünüyorsun?”

“Benim kim ve ne olduğumu *sandığın* düşünceni,” dedi Claire. “Beni gerçekten tanımıyorsun.”

“Hayatımdaki birkaç lütuftan biri.”

Claire, dediğini dikkate almadı. “Şimdi buradayım ve senin yardıma ihtiyaç duyduğun açık. İş için sıraya girmiş başka birini görmüyorum. Kapana kısılmış gibi görünüyorsun.”

Nicole’ün ifadesi sertleşti. “Arayabileceğim arkadaşlarım var.”

“Ama aramayacaksın. Sen birine, bir şey borçlu olmaktan nefret edersin.”

“Tıpkı dediğin gibi, beni gerçekten tanımıyorsun.”

“Tahmin edebilirim.” Claire de birine borçlu olmaktan nefret ederdi.

Nicole, “Ortak bir şeyimiz varmış gibi davranma,” diye bağırdı. “Sen, benim için hiç kimsesin. İyi, eğer yardım edebileceğini düşünüyorsan, et bakalım. Umurumda değil. İyi haber, senin hizmet görmekten başka bir şey yapmaya yeteneğin olduğunu sanmıyorum, o yüzden beklentilerim oldukça düşük.”

Claire hüznle, hayal ettiği şeyin bu olmadığını düşündü. Birbirlerine dönebilmek için bir yolunu bulacaklarını ummuştı. Nicole’le ikisi ikizdi... ayrı yumurtaydı ama anne karnından bağlılardı. Aynı geçen onca zaman, öfke ve yanlış anlaşılmalardan gerçekten bağı koparmış mıydı?

“Muhtemelen dinlenmek istiyorsundur,” dedi Claire. “Yolundan çekileceğim.”

“Keşke.”

Claire dikkate almadı ve gitmeye yeltendi, ardından durdu. “Kullandığın bir temizlik şirketi var mı?”

“Ev için mi? Hayır. Kendi başıma temizleyip üstesinden geliyorum.”

“Ah. Tamam. Onu demek istemedim... Boş ver.”

Nicole gözlerini ona dikip baktı. “Neyi demek istemedin?” Bakışı Claire’in elinde tuttuğu bluza indi. “Kıyafetlerimi temizletmek için bir servisi mi kastettin?”

Claire geriye doğru bir adım attı. “Önemli değil.”

“Evet, tabii. Dur tahmin edeyim. Senin gibi bir piyano prensesinin kendi kıyafetleriyle uğraşmasını beklemek mümkün değil. Çamaşır makinesini nasıl kullanacağını anlatırdım ama muhtemelen yararı olmaz, değil mi? Bahse varım bir sürü ipek ve kaşmir vardır. Zavallı, zavallı Claire. Hiç kot pantolonu olmadı. Her gece uyumadan önce ağlıyorsundur.”

Claire, kendisine yöneltlen incitici okların yönünü değiştirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. “Hayatım için özür dilemeyeceğim. Seninkinden farklı ama bu, onu daha az değerli hale getirmez. Değiştin, Nicole. Önceden de öfkeli olduğumu hep hatırlıyordum ama zalim olduğumu hatırlamıyorum. Bu ne zaman oldu?”

“Buradan defol, git.”

Claire başını sallayıp onayladı. “Eğer bana ihtiyacım olursa koridorun sonunda olacağım.”

“İşte o olmayacak. Seninle uğraşmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim.”

“Hayır, etmezsin.”

Claire gözlerindeki yanmayı ve omuzlarına binen kayıp hissini görmezden gelerek odasına döndü, yanlış giden her neyse düzeltmeye kararlıydı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SABAH DÖRDE ÇEYREK kala alarm çaldı. Claire alarmı kapattı ve ardından gözlerini, yanıp sönmeyen kırmızı noktaya dikti. Ne düşünüyordu ki? Kim bu kadar erken saatte kalkardı?

Pastanede çalışan insanlar, diye hatırlattı kendine. O Keyes kız kardeşlerden biriydi. Aile işine karşı bir yükümlülüğü vardı. Nicole kontrol edecek durumda olmadığından ve Jesse hâlâ belirgin olmayan sebeplerden ortadan kaybolmuş olduğundan, iş Claire'e kalıyordu.

Kalkıp kıyafetlerini giydi. Kırışık kıyafetleri buharlı banyoda geçirdikleri zamanla yalnızca biraz daha iyi olmuştu. Yüzünü yıkayıp hafif bir makyaj ekledi, uzun saçını at kuyruğu yaptı ve sessizce alt kata indi. On beş dakikadan kısa zamanda pastaneye vardı ve arabasını diğer çalışanların arabalarının olduğu arka kısma park etti.

Binanın ışıkları açıldı. Claire aceleyle arka kapıya yürüyüp içeri girdi.

Mekân sıcak ve parlaktı, şekerle tarçın kokuyordu. Tezgâhlar ve duvarlar araç gereçle doluydu. Devasa fırınlar etkileyici miktarda ısı yayıyordu. Derin fritözler ve kocaman mikserlerle, çuvalarca unla şeker vardı ve dünyanın en zengin kıvamlı çikolatası gibi kokuyordu.

Claire durup leziz kokuları içine çekti. Önceki akşam yine sadece çorba yapmıştı, Nicole yemeye ilgi gösterdiğinden değildi tabii. Ama üç gündür neredeyse sıvı diyeti yapıyor olmak Claire'i ağızdan ölecek hale getirmişti.

Tamamıyla beyaz giyinmiş, orta yaşlı bir adam onu gördü ve kaşlarını çatı. "Hey, sen. Çık buradan. Pastane altıda açılıyor."

Claire ona en iyi gülümsemesini gönderdi. "Merhaba. Ben Claire Keyes. Nicole'ün kız kardeşi. Ameliyatı için geldim. Yardım ediyorum."

"Kardeşi? Onun kardeşi yok..." Adam ufak tefekti... Claire'den birkaç santim daha kısaydı ama bir boğa gibi yapıydı. Çalı gibi kaşlarını bir araya getirdi. "Sen piyano çalan mısın? Burnu havalarda olan?"

"Piyano çalıyorum," dedi Claire, Nicole'ün insanlara onun hakkında ne anlattığını merak ediyordu. "Burnum havalarda değil. Nicole, ee, yardım için gelmemi istedi. Kendisi yatağa çakılıp kalınca..."

Adam somurttu. "Hiç sanmıyorum. Senden hoşlanmıyorum."

Bunun, bütün dünyayla paylaştığı bir şey olduğu açıktı. Claire yalan söylediği için suçlu hissetmişti ama artık hissetmiyordu. Uyum sağlamanın bir yolunu bulacaktı ve başlaması gereken yerin pastane olduğu aşikârdı.

"Anlaşmaya varmamız lazım," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. "Yardım edebileceğim bir şeyler olmak zorunda. Ben onun kardeşiyim. Fırıncılık benim kanımda var."

Ya da kanında olmalıydı. Claire bu teoriyi gerçekten bir şeyler pişirerek hiç test etmemişti.

"Bak, neler döndüğünü bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Gitmen gerekiyor."

Adam yürüyüp uzaklaştı. Claire peşine takıldı. "Yardım edebilirim. Sıkı çalışırım ve ellerim gerçekten yatkındır. Bir şeyler olmak zorunda. Meşhur Keyes çikolatalı pastası üzerinde çalışmak falan istemiyorum."

Adam onunla yüz yüze gelmek için dönüverdi. "Çikolatalı pastadan uzak dur, beni duyuyor musun? Onu yalnızca Nicole ve ben yaparım. On beş yıldır buradayım ve ne yaptığımı biliyorum. Şimdi buradan çık."

"Hey, Sid? Bir saniyeliğine buraya gelir misin?"

Ses, fırınlardan oluşan bir duvarın arkasından geliyordu. Sid, genç kıza kaşlarını çatarak baktı, ardından aceleyle sesin geldiği yöne gitti. Claire, gerçek bir pastanenin içindeki çalışmaları biraz daha keşfetmek için yalnız kalmayı değerlendirdi. Hamur işlerinin içine leziz görünümlü dolgu malzemesini ekleyen bir kadına gülümsedi.

Kadın onu görünce de farkedildi. Claire'in dolgu malzemesiyle ilgili...

Donutların üzerine şekerli karışım ekleyen bir makinede çalışan başka bir kadın buldu. Koku cennetten çıkmıyordu ve Claire'in midesi beklentiyle guruldamaya başladı. Makineye doğru bir adım attı ve bir şey taşıyan bir adamla çarpıştı.

Dengesini kazanabilmek için çabalarken, adamın taşıdığı şey havaya doğru uçtu. Claire içgüdüsel olarak uzandı. Ama yakalamak yerine, yalnızca yana doğru vurup takla atmasına ve içindekilerin yere ve dar taşıma kayışının üzerinde ilerleyen, çoktan şekerlenmiş donutların üstüne saçılmasına sebep oldu. Paket döndü, döndü, en sonunda açılarak devasa bir tekne hamurun içine indi.

"Sen ne yaptın öyle?" Adam soru sorarken, Claire'in anlamadığı bir dilde küfretmeye başladı.

Sid koşarak geldi. "Sen! Sen hâlâ burada mısın?"

Donutları idare eden kadın kayışı durdurdu ve incelemek için hızla ilerledi. "Tuz," diye homurdandı. "Her yerde. Mahvoldular."

Claire sürünerek uzaklaşmayı diledi. "Üzgünüm," diye başladı. "Birbirimize çarptık ve..."

"Senin burada olmaman gerekiyor," Sid bağırdı. "Sana gitmeni söylemedim mi? Dinledin mi? Tanrım, Nicole'ün senin hakkında o şekilde konuşmasına şaşmamak lazım." Hamur teknesinin üzerine eğildi ve küfretti. "Tuz," diye bağırdı. "Fransız ekmeği hamurunun içinde iki kiloluk tuz paketi var. Birinin bunu isteyeceğini mi düşünüyorsun? Bu, bugün için bir fırın ekmeğimizdi. *Bütün bir günün.*"

Ah, hayır. Berbat hissederek küçücük bir sesle, "Biraz daha yapamaz mısınız?" diye sordu.

"Sil baştan eklemek yapmakla ilgili bir şeyleri anlıyor musun? Ne soruyorum ki? Tabii ki anlamıyorsun. Çık. Sadece çık git. Bu sabah daha fazla felaketi karşılayamayız."

Claire olanları düzeltmek için bir şeyler söylemek istedi ama ne yararı vardı ki? Dördü de ona, sanki Claire hayatlarında gördükleri en aşağılık türdüş gibi bakıyorlardı. Yalnızca yardım etmeye çalışıyor

olması umurlarında değildi. Diğer adama çarpmayı amaçlamamış olması... Yalnızca bir kaza olmuş olması...

Başka ne yapacağını bilemeyerek döndü ve ayrıldı.

Eve geri döndüğünde saat beşi geçiyordu. Claire, Nicole'ü kontrol etti, hâlâ uyuyordu, ardından mutfığa inip kahve yaptı. İlk kahve tuhaf koktu ve tadı daha da kötüydü. Onu döküp baştan başladı.

İkinci parti içilebilirdi. Kendine bir fincan doldurup masanın yanındaki sandalyeye çöktü.

Günü daha kötü nasıl başlayabilirdi? Uğraşmadan bile nasıl böyle fena şekilde berbat edebilmişti? Adil değildi. O kötü bir insan değildi. Tamam, evet, çoğu insanın ilgili olmayacağı garip karmaşık bir yaşam sürüyordu ama bu, onun içinde olanı değiştirmiyordu.

Ama altın kafesinin dışında var olmak, ilk düşündüğünden daha zor olacak gibi görünüyordu.

"Pes etmiyorum," dedi sesli bir şekilde. "Bunu çözeceğim."

Fazla seçeneği yoktu. Eğer artık piyano çalamıyorsa, müziksiz bir hayata ihtiyacı olacaktı.

Müzik olmaması... Düşünce onu hüznlendirdi. Müzik onun için her şeydi. Nefes almasının sebebiydi.

"Başka bir sebep bulacağım," dedi kendine. "Gün ışığına çıkmayan derinliklerim var." En azından olduğunu umuyordu.

Altıyı biraz geçerken ekmek kızartma makinesini aramaya çıktı. Buzlukta epeyce ekmek vardı. Ayarlarını düzeltemeden koyduğu ilk üç dilimi yakmayı başardı. Arka kapı açıldığında tepsi arıyordu.

Doğrulduğunda Wyatt'ın mutfığa girdiğini gördü. Wyatt, ondan en az Nicole'ün ettiği kadar nefret ediyordu. Wyatt, önceki gün elini garip bir şekilde karıncalandıran adam.

Ama tüm olanların ne olduğunu merak edemeden, adamın arkasından gelen güzel, küçük kızı gördü.

Wyatt birkaç alışveriş poşetini tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Kötü bir şeyler kokuyor."

“Birkaç ekmeği yaktım.” Claire gözlerini kızıdan ayıramıyordu. “Kızın mı?” diye sordu. Wyatt’ın kızı mı vardı? Bu da bir karısının olduğu anlamına geliyordu.

İdrak ettiği şey geriye doğru bir adım atmasına sebep olsa da, bunu neden yaptığını söyleyemiyordu. Yine de, kızla tanışmak istedi. Claire çocuklardan her zaman hoşlanmış ve kendine ait bir ailenin hayalini kurmuştu.

Wyatt konuşurken ellerini hareket ettirerek, “Bu Amy,” dedi. “Amy, bu Claire.” Parmaklarını garip bir şekilde hareket ettirdi. “Amy işitme engelli.”

“Ah.” Claire çocuğa baktı ve kulağındaki işitme cihazlarını fark etti.

Daha önce hiç işitme engelli biriyle tanışmamıştı. Hiç ses olmaması. Bu nasıl bir şey olurdu? Bir Mozart konçertosunu ya da senfonisini hiç duymamak? Melodi ya da ritmin olmaması. Düşünceyle birlikte tüm bedeni kasıldı.

“Ne korkunç.”

Wyatt ona ters ters baktı. “Biz öyle düşünmüyoruz ama kültürlü ve duyarlı düşünceni bizimle paylaştığın için teşekkürler. Caddede yürüyen tek bacaklı bir adam gördüğünde gidip tekmeliyor musun?”

Claire kızardı ve adamın kızına baktı. “Hayır. Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Müziği düşünüyordum ve nasıl...” Suçluluk üzerine akın ederken, bunu kurtarmanın yolunun olmadığını düşündü. “Kötü bir şey demek istemedim.”

“Senin gibi insanlar asla istemez zaten.”

Wyatt anlamazdı, çoğunlukla anlamak istemediği içindi. Claire hakkında en kötüsünü varsayıyordu ve Claire de onun bakış açısını kanıtlamaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünüyordu.

Wyatt aldıklarını poşetlerden çıkarmaya başladı. Claire yardım teklif etmeyi düşündü ama onun reddedeceğini biliyordu. Onun yerine, oturma odasına çekildi ve Nicole için bir hemşire tutup New York’a kaçıp gitmeli mi diye düşündü. En azından araya uyum sağlıyordu.

Kanepelerden birine çöküp ağlamamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Neden her şey böyle yanlış gidiyordu? Olanları nasıl yoluna koyabilirdi? Çünkü kaçmak ne kadar kolay olacak olsa da, kolay pes eden olmak istemiyordu. Asla pes etmemişti. Bir kere bile... olaylar ne kadar zor hale gelirse gelsin.

Ama bu durum imkânsızdı.

Amy odaya girdi. Claire söylediği şey için özür dilemeye başlamıştı ki çocuğun muhtemelen onu duymamış olduğunu fark etti. Bu da neden özür dilediğini açıklamak zorunda olduğu anlamına geliyordu, tabii ne demeye çalıştığını anlayabildiğini varsayarak... Claire hem aptal hem de garip hissederek orada oturdu, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Amy hiçbirini kavramış gibi görünmüyordu. Onun yerine köşedeki kitaplığa doğru yürüdü ve büyük, resimli bir kitabı aldı. Kanepeye doğru yürüyüp Claire'e uzattı.

"Sana okumamı mı istiyorsun?" Claire kitaba bakarak sordu. "Bu kitap için çok büyük değil misin?"

Amy, Claire'in dikkatini çekmek için ellerini sallayıp ardından çenesine dokundu. Dudaklarını, sonrasında gözlerini işaret etti.

"Konuştuğunu görmek için."

Kelimeler yavaşça, abartılı telaffuzla söylendi.

Claire'in gözleri büyüdü. "Konuşabiliyor musun?"

Amy sağ elini kaldırıp sağa sola salladı, ardından başparmağı ve işaret parmağının arasında birkaç santim bıraktı.

Claire büyük bir başarı kazanmış hissederek, "Birazcık," dedi. "Birazcık konuşabiliyorsun."

Amy başını sallayıp onayladı. "Okulum bana öğretiyor."

"Okulun sana konuşmayı mı öğretiyor?"

Amy onayladı. Tekrar ağzını işaret etti. "Dudaklar."

"Dudakları okumayı mı öğreniyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başını daha hızlı salladı. Kız gülümseyip kitabı işaret etti. Claire açtı. Kitap tutan bir kız vardı. Amy kızı işaret etti, ardından bir yumruk yaptı ve başparmağını yanağına sürdü.

“Kız.” Amy hareketi tekrarladı. “Kız.”

Claire’in jetonu düştü. “Anladım,” dedi kıza. “Bu kız için kullanılan işaret?”

Amy sırttı ve kitabı işaret etti. Sanki dua ediyormuş gibi ellerini bir arada tuttu, ardından açtı.

Claire hareketi tekrarladı. “Kitap için işaret?”

Amy onayladı.

Claire sayfayı çevirdi. “Bu çok güzel. Bana başka ne öğretebilirsin?”

WYATT GETİRDİĞİ kahve ve simitlerle Nicole’ün odasına girdi.

“Selam, uykucu.”

Nicole gözlerini açıp inledi. “Sana da selam.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Nasıl görünüyorum?”

“Güzel.”

Genç kadın oturmak için doğrulurken irkildi, ardından yastıklara doğru yaslandı. “Nasıl da yalancısın ama teşekkür ederim. Berbat hissediyorum. Söylemem gerekiyor ki hastanedeki ilaçlar senin eczaneden getirdiğin şeylerden daha iyi. Kahve mi o?”

“Evet ama içmeye izinli misin, emin değilim.”

“Bana sataşmak için mi getirdin o zaman?” Fincana uzandı. “Sözde ağırdan almam ve kulağa güzel gelen şeyler yemem gerekiyor. Şu anda kahve kulağa mucize gibi geliyor.”

Wyatt, tepsiyi şifonyerin üzerine bırakıp bir sandalye çekti. Nicole ilk yudumunu alıp memnuniyetle iç çektiğinde, sorusunu sordu. “Claire’le aran iyi mi?”

Nicole gözlerini devirdi. "Başka şansım var mı? Uzak duruyor, tabii benim tercihim de o. Yarım saat önce Sid beni aradı." Tepsinin yanında duran ufak telefonu işaret etti. "Bu sabah pastaneye gitmiş, görünüşe göre yardım etmek için. Sid onu göndermek istemiş. Ama o Phil'le çarpışıp iki kiloluk tuz paketini bir tekne ekmek hamurunun içine dökmeyi başarmış. Tamamen mahvoldu."

"O nasıl olmuş?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bilerek yapmadı, değil mi?"

Nicole ona ters ters baktı. "Muhtemelen hayır ama onun tarafını tutmaya cüret etme."

"Öyle bir planım yok."

"İyi çünkü bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. İlk düştüğümünden daha çok işe yaramaz. Bana kıyafetleri için temizleme servisi sordu. Anlaşılan birkaç şeyi kırıksık ve nasıl başa çıkacağım bilmiyor. Hepimizin sorunları öyle olmalı. Ondan nefret ediyorum."

"Ondan nefret etmiyorsun."

"Biliyorum ama keşke gitse."

Wyatt da aynısını diledi. Beklendiği gibi, mesafesini koruyordu. İhtiyacı olan son şey, geceleri onu uyanık tutan başka bir kızgın ateşti... kelimenin her anlamıyla.

Neden o kadın? Neden başka biriyle kimyası uymamıştı ki? Normal biri? Nicole gibi biri? Vücudunun gerçekten mizah anlayışı vardı.

Nicole saate bir bakış attı. "Amy nerede?"

"Aşağıda, kız kardeşinle."

"Gitmeden önce onu kontrol et. Claire'in ona ne yapabileceğini kimbilir."

"Tek parça halinde olduğundan emin olacağım." Wyatt doğrulup yatağı geçti, ardından Nicole'ün başının tepesine öpücük kondurdu. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara."

“Arayacağım.”

“Kısa sürede döneceğim.”

“Gökyüzüne duman yükseldiğini görürsen anında gel.”

“Söz veriyorum.”

Wyatt aşığı kata indi. Oturma odasına girerken kahkaha sesi duydu. Amy, Claire'in yanında oturuyor, Nicole'ün kız kardeşi kucağına koyduğu resimli kitaptaki hikâyeyi dikkatle işaret ederken onu ilgiyle izliyordu. Kadının hareketleri iyice düşünülmüş yapıyordu ama bütün kelimeleri doğru yaptı. Kızı, *güzel*, işaretini yaptığında, Claire tekrar kahkaha attı.

“Sen iyi bir öğretmensin,” dedi yavaşça.

Amy, “İyi öğrenci,” diye işaret etti.

Claire uzanıp ona sarıldı.

Amy onun kollarına kolaylıkla giriverdi.

Wyatt etkilenmemişti. Claire bir çocuğu kandırıyor olabilirdi ama Wyatt gerçeği biliyordu. Claire, kendisini o kadar kolay kandıramayacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ SABAH Claire, Wyatt'ın gelmeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledi, ardından kendine kahvaltı hazırlayıp üst kata taşıdı. Kız kardeşini uyanık buldu, bu da onu şaşırttı. Önceki gün ne zaman Nicole'ü kontrol etse, uyuyor ya da uyuyor gibi davranıyordu.

Nicole selamlama amacıyla, "Gördüğüm kadarıyla hâlâ buradasın," dedi.

"Sabahları hep böyle huysuz musun, yoksa içindeki kötüyü ortaya çıkaran ben miyim?"

"Tüm övgüler sana."

"Ne şanslıyım."

Tepsiyi şifonyerin üzerine yerleştirdi. Nicole basit öğüne baktı. Sıktağı bariz olan dişlerinin arasından, "Teşekkürler," dedi.

Claire öyle gururluydu ki havada süzülebilirdi. "Yulaf ezmesi gerçekten güzel. Kendim yaptım."

"Su dâhil, iki malzeme. Çok etkileyici."

Claire, kardeşinin alayının mutlu ruh halini bozmasına izin veremeyi reddetti. Bu onun ilk gerçek kahvaltısıydı ve tek bir denemede ortaya çıkmıştı. Aferin, ona. Bugün yulaf ezmesi, yarınsa bir sandviç!

Nicole kâseye uzandı. "Gitmiş olacağını düşünmüştüm."

“Hayır, üzgünüm. Sen ayağa kalkana kadar buradayım.” Jesse’nin açıklanmayan yokluğunu düşündü. “Tabii, Jesse’yi arayıp gelmesini söylememi istemiyorsan.”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Nicole’ün bakışı buza dönüştü. “Jesse burada hoş karşılanmıyor.”

Tamam, yani bir sorun *vardı*. Claire zaten o kadarını tahmin etmişti. “Siz ikiniz ne zamandır konuşmuyorsunuz?”

“Bunu seninle tartışmayacağım.”

“Ne yaptı?”

“Önceki lafımın hangi kısmını anlamadın? O doğuştan yalancı ve aldatıcı. Seni burada istediğimle ilgili sana yalan söyledi ve o...” Nicole kaşığını kâsenin içine bıraktı. “Sadece git.”

Claire, onun evden gitmesini değil, sadece yatak odasından gitmesini söylediğini varsaydı. Her türlü, yerinde kaldı. “O sadece bir çocuk.”

“Yirmi iki yaşında ve neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Claire sorunu anlamak istedi ama içinde baskı yapmanın yararı olmayacağına dair bir his vardı. “Bir şeyler yemen gerek. Eğer yersen daha çabuk iyileşirsin.”

“Motivasyon. Bu iyi.” Yulaf ezmesinden küçük bir lokma aldı. “Esmer şekerli?”

“Hı hı.”

Claire eşikte oyalanırken Nicole biraz daha yedi. Claire gidip oturmak istedi ama o da çok davetsiz hissettirdi.

Tüm olanlar çılgınca, dedi kendine. Neden olaylar bu kadar garip olmak zorundaydı ki? Cevabı bildiği halde, farklı olmasını istedi. Onların farklı olmasını istedi.

“Sen neden turnede değilsin?” Nicole kahvesine uzanırken sordu. “Yaptığın o değil mi? İnsanlar için piyano çalmak? Sana tapan hayranlar seni özlemeyecek mi?”

Claire gerildi. İstemedi son performansını hatırladı. Işıkların ısını, kulaklarındaki baskıyı, kalabalığın mırıldanmasını ve en çok da göğsündeki sıkışıklığı...

Soluklanmaktan âciz haldeydi ve sanki kalp krizi geçirip ölecekmiş gibi hissederek sahneden inmişti. Çalışına odaklanamayacak durumdaydı. Yalnızca kalbinin gümbürtüsü ve her an yığılıp kalacağı düşüncesi vardı.

Aşağılanmayı anımsadı ve o yüzden berbat çaldığını düşündü. Claire aynı müziği tekrar tekrar çalarken, dinleyicisi için bunun özel bir olay olduğunu her zaman hatırlıyordu. Meşgul hayatlarından zaman ayırıp bilet satın alıyor ve onu görmeye geliyorlardı. Claire onlara en iyisini borçluydu. O akşam başarısız oldu. Ardından yığılıp kaldı ve sahneden inmek için yardım almak zorunda kaldı.

İçi utançla doldu. Göz göre göre başarısız olmuştu. Paniğin kazanmasına izin vermişti. Daha kötüsüye, kazanmasını nasıl önleyeceğini bilmiyordu.

“Sorunun o kadar zor olacağını düşünmedim,” dedi Nicole.

“Ara veriyorum,” diye mırıldandı.

Nicole’ün cep telefonu çaldığında ona uzandı. “Selam, Sid. Ne oldu?” Durakladı, ardından inledi. “Dalga geçiyor olmalısın. Hayır, hayır. Anlıyorum.” Bakışı Claire’e odaklandı. “Hadi oradan. Sen ciddi misin? Ama hatırlıyor musun... Peki. Senin kararın. Ona söylerim.”

Nicole telefonu kapattı, ardından Claire’e baktı. “Pastanede bir sorunumuz var.”

Claire tuz paketinin devrilmesini düşündü ve başka hangi hasarın olduğunu merak etti. “Neymiş?”

“Sabah çalışanlarımızdan iki tanesi arayıp hasta olduğunu söylemiş. Tezgâhta çalışacak kimse yok. Normalde ben bakardım ya da Jesse’den isterdim ama ikisi de mümkün değil. Senin yapman gerekecek.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

Nicole gözlerini devirdi. “Açık olmayan ne? Tezgâhta çalış. Parayı al. Panik yapma. Gerçekten matematik içermiyor. Yazar kasa senin yerine yapıyor. Sadece paraları al ve insanlara paralarının üstünü ver. Onu sen bile yapabilirsin.”

Claire istemiyordu. Gerçekten istemiyordu. Berbat etme potansiyeli çok büyüktü. Ama Nicole’ün ona ihtiyacı vardı.

“Tamam,” dedi. “Yapacağım.”

“Güzel. Arka taraftan uzak dur.”

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Claire üstünü değiştirmiş, arabasına doğru yönelmişti. Dışarı çıktığı anda kiralık arabasına yaslanan Jesse’yi buldu.

“Selam, abla. Nasıl gidiyor?”

“Nasıl gidiyor mu? Nasıl gidiyor mu? Bana tek söyleyeceğin bu mu? Dalga geçiyorsun, değil mi?” Hem kardeşini gördüğü için mutluydu, hem de o kadar öfkeliydi ki haykırabilirdi. “Bana tuzak kurdun. Bana yalan söyledin. Nicole beni burada istemiyor. Benden nefret ediyor. Neler dönüyor? Hem neden bir şeylerle ilgilenmek için etrafta değilsin?”

“Nicole’le aramızda bazı sorunlar var.”

“Tahmin et bakalım ne? Bu umurumda değil. Bana nasıl yalan söyleyebildin?”

Saçları beline kadar gelen güzel, uzun ve ince Jesse, dimdik durdu. “Yalan söylemedim. Nicole ameliyat oldu ve sana ihtiyacı var.”

“Ama benden nefret ediyor. Tekrar bir araya gelmekle ilgilenmiyor ve tanıdığı herkes benden nefret ediyor.”

“Şey, bu doğru.” Jesse ciddi ciddi sırttı. “Hakkında bazı harika hikâyeler anlatıyor.”

“Kimin açısından harika?”

“Dinleyen herkesin. Muhtemelen senin değil.” Jesse iç çekti. “Yardıma ihtiyacı var. Nicole’ün ona değer vermediğimi düşündüğünü

biliyorum ama veriyorum. Başka kimi arayacağımı bilemedim. Sen buradasın ve önemli olan o.”

Claire inledi. “Önemli olan o değil. Buraya ait değilim.” Gideceğinden değildi ama yine de... “Her an rahatsız edici. Ayrıca Wyatt da kim? O da benden nefret ediyor. Nicole tüm zamanını o adama benim hakkında korkunç şeyler anlatarak mı geçirdi?”

“Hepsini değil ama çoğunu. Wyatt ve Nicole arkadaşlar. Uzun zamandır öyleler. Wyatt’ın üvey kardeşi Drew, Nicole’le evlendi. Onlar, ah, birkaç hafta önce ayrıldı. Tekrar bir araya gelip gelmeyeceklerini bilmiyorum.”

Jesse konuşurken kollarını göğsünde bağladı. Claire gizli şeyler hissetti ama ne anlama geldiklerini bilmiyordu.

Claire, “Beni düşününe bile davet etmedi,” diye mırıldandı.

“Etmesini mi beklerdin?”

“Tabii ki. Gelirdim.”

“O gece kraliçe için piyano çalmadığını varsayarak.”

Claire ona ters ters baktı. “Bana böyle tavır takınmaya cüret etme, Jesse. Bunların çoğu senin hatan.”

“Ünlü olmak için öylece gidip ailesini arkasında bırakan ben değilim.”

Kardeşinin sözlerinde yakıcılık vardı. Claire kaşlarını çatı. “Olanların bu olduğunu mu sanıyorsun? Benim basitçe gidip ünlü olmaya karar verdiğimi mi sanıyorsun? Altı yaşımdaydım. Hiçbir şeye karar vermedim. Benim yerime karar verdiler.” Ailesi, öğretmenini. Bir gün Seattle’da yaşıyordu ve ertesi gün New York’a giden bir uçaktaydı. “Beni ailemden uzağa götürdüler ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım eve gelmeme izin vermediler.”

“Zavallı, küçük deha,” dedi Jesse. “Şöhret fazla mı geliyor? Çok fazla mı eğleniyorsun?”

“Ben öyle değilim.”

Ancak açıklamakla uğraşmadı. Kimse gerçeği bilmek istemiyordu. Ne geçmişisi ne de bugünü. Gecenin geç vakitlerine ve sabahın körüne kadar pratik yapılarak geçirilen saatleri, ertelenen uçuşları, eziyetli programı kimse duymak istemiyordu. Bir süre sonra bütün otel odalarının aynı görüldüğünü ve hangi şehirde olduğunu söyleyebilmesinin tek yolunun kahvaltı tepsisindeki gazeteye bakmak olduğunu kimse umursamıyordu. Dünyanın en inanılmaz yerlerini ziyaret etmişken hiç görmemiş olduğunu... Zaman yoktu.

“Ben eğitilmiş bir sirk hayvanıyım,” dedi en sonunda. “Daha fazlası değil.”

“Sen prenestin.” Jesse’nin ağzı büküldü. “Üzerine titrendi, şımartıldın. İstendin. Muhtemelen hâlâ öyledir. Burası öyle değildi. En azından benim için değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Jesse omzunu silkti. “Önemli değil.”

Claire’in içinde çok önemli olduğuna dair bir his vardı. “Nicole’le neden kavgı ettiniz?”

Jesse gerildi. “O konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Konuşsan iyi edersin. Bana yalan söylemenin sebebi o. Senin baş edemediğin bir karışıklıkla başa çıkmam için beni o kadar yol sürüklettin. Söyle bakalım, neler oldu?”

“Ben...” Jesse derin bir nefes aldı. İfadesi meydan okuyan bir hale dönüştü. “Nicole beni kocasıyla yatakta yakaladı. Pek memnun olmadı.”

Claire ağzını açtı, ardından kapattı. Şok sel gibi taşıyordu. “Abinin kocasıyla mı yattın? Onunla seks mi yaptın?” Bu imkânsızdı. Kim böyle bir şey yapardı? “Nicole senin ailen.”

“Bu konuda sana karşı çıkardı. Beni reddetti.”

Jesse, tüm bu olanlarla ilgili o kadar sakın konuşuyordu ki. Sanki yaptığı şey önemli değilmiş gibi. Claire onu sarsmak istedi. “Onu suçluyor musun? Aklından ne geçiyordu?”

“Düşünmüyordum. Birçok şey yapmıyordum ama kimse duymak istemiyor.”

Claire dik dik baktı. “Bundan daha iyi bir mazerete ihtiyacın var. Seks öylece olmaz. Tökezleyip adamın üstüne düşerek aniden seks yapmaya başlamadınız. Bir plan, bir çeşit ilişki gerektirir. İnanamıyorum. Ne kadar zamandır onunla görüşüyordun?”

“Görüşmüyorduk. Sana söyledim. Sadece... Öyle değil...” Jesse doğruldu ve arabasına doğru yürümeye başladı. “Bunu seninle konuşmak istemiyorum.”

“Çok umurumdaydı sanki.” Nicole’ün o kadar üzgün ve huysuz olmasına şaşmamak gerekiyordu. Kendi kız kardeşi ve kocası. “Ona âşık mısın?”

“Ah, lütfen. Bana biraz güven. Ayrıca, bir erkek arkadaşım var.”

“Ama Drew’la yattın?” Bunların hiçbirisi Claire’e mantıklı gelmedi. “Neden?”

“Onunla yatmadım.”

“Ne? Siz tamamına erdiremeden Nicole sizi bastı diye bu her şeyi kabul edilir mi yapıyor?”

Jesse uzun bir süre ona baktı. “Bana inanmayacağını biliyorum. Nicole de inanmadı. Neden olduğunu bilmiyorum. Neden olmak zorunda olduğunu da bilmiyorum. Belki tüm hayatım boyunca bir hata olduğum içindir. Bu sadece yaptığım kötü şeylerden biri daha.”

“Bu yeterince iyi değil.”

Jesse ona uzun uzun baktı, ardından arabasının kapısını açtı. “Oldukça komik. Nicole de öyle söyledi.”

WYATT KIZININ bluzunun arkasını düğmeledi, ardından fırçaya uzandı. O işini yaparken kızı işaret diliyle ellerini hareket ettirdi ama Wyatt görmemiş gibi davrandı. Amy, onun duymak isteyeceği bir şeyi söylemiyordu.

Ama Amy onunla yüz yüze gelmek için döndüğünde ve o küçük ellerini kalçalarına dayadığında, Wyatt hiç şansı olmadığını biliyordu. Fırçayı bırakıp iki elini avuçları açık bir halde kaldırarak, “Ne?” diye işaret etti.

Amy cevap olarak işaretle, “Ne olduğunu biliyorsun,” dedi.

Biliyordu. Bilmek istemiyordu ama kızının mesajı yeterince açıktı.

“İyi bir fikir değil,” diyerek işaretle cevap verdi.

Bu da ona kaçınılmaz, “Neden?” cevabını kazandırdı.

Neden? Sekiz yaşındaki bir çocuğa açıklayamayacağı bin tane sebebi vardı.

Yüzü Wyatt’ı yıldırان o inatçı bakışı alırken, Amy işaretle, “Claire’i istiyorum,” dedi.

Genellikle, Amy okuldan çıktığı zamanlarda, Wyatt işten gelene kadar ona Nicole göz kulak oluyordu. Eğer Wyatt ofisindeyse onun yanma geliyordu ama Wyatt öğleden sonraların çoğunda şantiyede oluyordu... sekiz yaşındaki çocuğunun olmasını istediği bir yer değildi.

Ama Nicole için ameliyat sonrası çocuk bakımı bir sorun oluyordu. Amy kendi çözümünü önermek istiyordu.

Wyatt kızına, Claire’in çocuk bakacak türde biri olmadığını anlatmanın yardım edeceğini düşünmüyordu. Amy bunun ne anlama geldiğini bilmezdi. Ayrıca Claire’den mümkün olduğu kadar uzak durmaya karar verdiği konusuna giremezdi. Aralarındaki parıltılar çok tehlikeliydi, istenmediğinden bahsetmeye gerek yoktu.

Amy işaretle, “Ondan hoşlanıyorum,” dedi. “İyi biri.”

Wyatt, Claire’i tanımlayacak bir sürü kelime düşünebilirdi ve içlerinden hiçbiri iyi kelimesini içermiyordu.

“İstemeyecek,” diye işaret etti Wyatt. “O meşgul.”

Amy sırtıttı. “Benden hoşlanıyor.”

Wyatt bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Belki de Claire onun kızından hoşlanıyordu... onun kendinden başka birinden hoşlanabileceğini varsayarsa.

Amy, "Bir midilli istemiyorum ya," diye işaret ederek onu gülümsetti.

Bu özel şakalarıydı. Bir midilli olmadığı sürece hiçbir şey çok büyük değildi.

Kızına gerçeği söyleyememe âcizliğiyle kapana kısıldı. Gerçek suydı; Claire'e güvenmiyordu ve onun etrafındayken kendini kontrol edebileceğinden yüzde yüz emin değildi. Üzücü bir bahane için bu nasıldı?

"Nicole ve Claire'le konuşacağım," diye işaret etti. "Baskı yok."

Amy'nin cevabı kendini onun kollarına atmak oldu. Wyatt onu kendine doğru çekip sarıldı. Onun etrafındayken hep olduğu gibi, içi sevgiyle doldu.

Kadınlar konusunda şansı berbat olabiliirdi ama olay çocuklara geldiğinde, en iyisiyle kutsanmıştı.

PASTANENİN PARK YERİ tıklım tıklımdı. Claire arka tarafa geçmek için arabaların arasından zikzak yaparak geçmek zorunda kaldı. Duvarın kenarında bir yer bulup girmeyi başardı, tabii geri nasıl çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bilerek binanın arka kapısına doğru yürüdü ve içeri girdi. "Merhaba?"

Cevap gelmeyince pastanenin ön tarafı olarak varsaydığı yere doğru yöneldi. Sallanan kapılarından birini iterek kaosun içine girdi.

Her yerde insanlar vardı. Bekleme alanını dolduruyor, masaları kenara itiyor ve sabırsız görünüyorlardı.

Biraz midesinin bulandığını hissederken, *çok fazla insan var*, diye düşündü. Hepsi tek seferde gelmek zorunda mıydı?

Sid onu fark etti. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye çıkıştı. "Burada meşgulüz."

Claire cevap veremedi adam onu kolundan kavradı ve arka tarafa çekti. Çantasını alıp ufak masanın üzerine yerleştirdi, ardından bir kutuya uzandı ve bir saç filesi çıkardı.

“Bunu tak.”

Claire alıp bir saniyelğine kurcaladı, ardından Sid elinden alıp onun kafasına geçiriverdi. Eline bir önlük tutuşturduktan sonra genç kadını ön tarafa doğru sürükledi.

“Maggie yazar kasayı nasıl çalıştıracağını gösterecek. Kolay. Aldıkları şeyi gir, onlara tutarı söyle. Paralarını al. Kredi kartı daha da kolay. İyi şanslar.”

Bununla birlikte pastanenin içinde kaybolup, Claire’i orada ne yapacağını bilmez bir halde dururken bıraktı.

Önceki gün gördüğü kadın, birine para üstünü verdikten sonra aceleyle geldi. “Ücretler buradaki listede.” Claire’e yazar kasanın yanındaki ince levhalı kâğıdı gösterdi. “Donutlar, simitler, çörekler. Adet tuşu hakkında endişelenme. Eğer beş tane alırlarsa, beş kez tuşa bas.”

Makinenin temel özellikleri hakkında çabucak bir şeyler söyleyip kredi kartı kısmını nasıl yapacağını gösterdi, ardından duvarda ışıldayan numarayı işaret etti. “Sıradakini çağır.”

Bu kadar mıydı? Otuz saniyelik eğitimle bitiyor muydu? Claire ne yapacağından emin olmayarak etrafına bakındı. Dönüp duvara baktı.

“Aa, yüz altmış sekiz numara?”

“Buradayım.” Özenli giyinmiş bir kadın tezgâhın önüne geldi. “İki düzine karışık simit, aynı şekilde muffin, sade ve yağsız krem peynir.”

Claire simitlerin yer aldığı metal sepetlere doğru gitti. Ufak kah-verengi bir paket çıkarıp kâğıt mendile uzandı ve her çeşit simitten birer tane koymaya başladı. Birkaç saniye sonra paketin yeterince büyük olmadığını fark etti. Daha büyük bir tane çıkardı, sonraysa simitleri birinci paketten ikincisine nasıl geçireceğini bilemedi.

Kadın sabırsızca, "Acele edebilir misiniz?" diye sordu. "Gecikiyorum."

"Ee, tabii." Başka ne yapacağını bilemeyen Claire simitleri ikinci pakete boşalttı ve onu doldurmaya başladı. Ona ulaştığında bütün simitleri bitirmişti, o yüzden Maggie'ye ve diğer çalışan adama çarpmamaya çalışarak kasanın başına geri döndü.

Simitleri kadına verdi. "Üzgünüm. Başka ne istediniz?"

Kadın ona, sanki bir sersemmiş gibi baktı. "Krem peynir. Sade ve yağsız. İki düzine de muffin. Acele."

Claire, krem peynirin nerede olduğunu bilmeyerek döndü. Maggie ellerine iki kap tutuşturdu.

Claire, "Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra, muffinleri almaya gitti.

Her şeyi topladığında yazar kasaya yöneldi. Müşterisi bir kredi kartı uzattı. Claire gözlerini dikip karta, ardından makineye baktı.

Kadın, "Yüce Tanrım, daha yavaş olabilir misin?" diye homurdandı.

Claire'in göğsü sıkışmaya başladı. Baskıyı dikkate almadı.

"Üzgünüm," dedi bir gülümsemeyle. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Hiç belli etmiyorsun."

Maggie yanına gelip kredi kartını aldı. "Bunu ben hallederim. Sen diğer müşteriye git."

Claire onayladı ve numara okuyucuya baktı. "Yüz yetmiş dört."

Üniformaları içindeki iki genç ileri çıktı. "Bir kirazlı-peynirli kurabiye ve orta boy kahve. Sütü çok olsun, lütfen," dedi ilk kız.

"Tabii." Claire derin soluklar aldı ama ağrı uzaklaşmadı. Göğsündeki sıkışıklık yalnızca kulaklarını çınlatana kadar arttı.

Maggie'nin çevresinden dolanıp vitrinin önünde durdu. "Hangisi?" diye sordu gence.

“Üzerinde kiraz ve peynir olan,” dedi ve işaret etti. “Şu, önündeki işte.”

Claire kâğıt mendile uzandı ve kurabiyeyi vitrinden çıkardı. Kıza uzattı, ardından kahveyi almaya gitti.

Sırada dört tane dağıtıcı musluk vardı. Claire bir bardak aldı ve neredeyse tamamını doldurmayı başardı. Kıza götürdüğünde, kız gözlerini dikip ona baktı.

“Orta boy, ufak değil ve gerçek kahve, kafeinsiz değil. Senin sorunun ne?”

Claire bardağa baktı, ardından bardak yığınlarına döndü. Aynı anda, az önce kullandığı dağıtıcının üzerinde Kafeinsiz diye küçük bir işaret gördü.

Göğsündeki ağrı kötüleşti. Nefes alamıyordu. Ne kadar soluk alırsa alsın, ciğerlerine ulaşmıyordu. Bayılacaktı ve sonra ölüp gidecekti.

“Alamıyorum...” diye soludu ve kahveyi tezgâha bıraktı. “Alamıyorum.”

“Sorun ne?” diye sordu kız. “Kriz mi geçiriyorsun? O kriz mi geçiriyor? Önce kahvemi alamaz mıyım?”

Kulaklarında bir çınlama vardı. Claire geriye sendeledi. Duvara yaslandı.

Maggie aceleyle yanına seğırtti. “Senin sorunun ne?”

“Nefes... alamıyorum. Panik... atak.”

“Nicole’ün söylediğinden daha kötüsün. Sadece buradan çık. Git. Müşterileri korkutuyorsun.”

Tıpkı sahneye son çıkışında olduğu gibiydi, yalnızca bu kez ona yardım etmek için acele edenler yoktu. Uzanmaya ya da su yudumlamaya zorlanmadı. Sanki o yokmuş gibiydi.

Claire duvara dayanmış nefes almaya çabalarken, müşterilere birbiri ardına servis yapılmasını ve sonra gitmelerini izledi. Hayatlarına devam ediyorlardı. Hayatları vardı. Claire’in neyi vardı?

Çöküp sindi, hâlâ soluk soluğaydı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Gaddarca, istediğinin bu olmadığını düşündü. Mutant elleri olan çatlak birinden daha fazlası olmak istedi. Güçlü ve becerikli olmak istedi. Normal olmak istedi. Ama nasıl?

Hissettiği şeye rağmen, kendine gerçekten nefes aldığını söylemeye çalıştı. Aksi hale çoktan ölürdü. Panik ataklar sadece bir histi. Biyolojik cevaplardı ama bir şey hakkında değillerdi.

İsteddiği şey, sona erene kadar bir top kıvrılmaktı. Onun yerine, kendini ayağa kalkmaya zorladı. İki defa yavaş, derin soluk aldıktan sonra tezgâha doğru yürüdü ve sıradaki numarayı çağırdı.

Bir adam ileri çıktı. “Bir düzine donut,” dedi. “Ofisteki sekreterlerim için, o yüzden bol çikolatalı olsun.”

Claire onayladı ve kutuya uzandı. Çoğu çikolatalı olan on iki donut aldıktan sonra yazar kasaya gitti ve karta baktı. Bir düzine için tek bir fiyat vardı.

“Beş elli,” dedi.

Adam onluk uzattı.

Claire parayı kasaya koyup, para üstünü aldı ve adama uzattı. Adam ona gülümsedi.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Sıradaki numarayı kontrol edip seslendi. Göğsü hâlâ sancıyordu ve nefesini toparlayamıyordu ama devam etti. Dikkatle işini yapıyor, gülümsemeye çalışıyor ve her müşteriye istediği şeyi veriyordu.

Bir müşteri, iki oldu. İki, beş oldu. En sonunda pastane tamamen boşaldı. Yalnız kaldıklarında Maggie ona baktı.

“Sen iyi misin?”

Claire başını sallayıp onayladı. “Panik atak için üzgünüm. Bazen oluyor.”

Son zamanlarda sürekli oluyordu ama bunu kabullenmek istemedi.

"Pes etmedin," dedi Maggie. "Bu bir şeydir. Yardım ettin. O yüzden, teşekkürler."

"Rica ederim."

"Gidebilirsin. Artık öğle yemeğine kadar yavaşlar. O zamana kadar Tiff burada olur."

Claire onayladı ve pastanenin arka tarafına yürüdü. Önlüğü ve saç filesini çıkardıktan sonra çantasını alıp arabasına gitti.

Motoru çalıştırdı ve koltuğunda geriye yaslandı. Yorgun düşmüştü. Saate attığı küçük bakış, gelişinin üzerinden iki saatten az zaman geçtiğini gösteriyordu ve bu mümkün görünmüyordu. Sanki günlerdir çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Cep telefonu çaldı. Claire çıkarıp ekrana bir bakış attı. Yine Lisa'ydı. Bu aramadan hiç iyi bir şey çıkmazdı. Telefonunu kapattı ve çantasına attı.

Panik atağıyla ilgili Nicole'ün iğneleyici bir şeyler söyleyeceğine hiç şüphe yoktu ama Claire önemsemeyi reddetti. Üstesinden gelmeyi ve diğer taraftan çıkmayı başarmıştı. Bu onun, uzun zamandır ilk zaferiydi ve hiçbir şey bunu elinden almayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CLAIRE, WYATT'IN GETİRDİĞİ son paket yemeği ısıttı. Mikrodalganın kendi işini yapmasını beklerken ellerini tezgâha dayayıp gözlerini kapattı. Onları yönetmese hile, parmakları soğuk granitte hareket etti. Aklında notaları çalıyor ve müziği duyuyordu. Bedeni yükselip süzülüyormuş gibi olana kadar ses onu doldurdu.

Mikrodalganın biplemesi onu tekrar gerçeğe döndürdü... artık piyano çalmadığı, derslere gitmediği ya da öğretmediği veya uyum sağlamadığı gerçeğine.

Çalmayı özlemişti. Panik atak yaşamadan lanet olası enstrümana zar zor bakabildiği gerçeğini düşününce bu çılgınlıktı. Belki de piyanoyu, müzikte kaybolma hissi, sesin zenginliği içinde kendini kaybetme hissi kadar özlememişti. Ayrıca pratik yapmak ve çalmak onun hayatıydı. Tıpkı sigarayı bırakmak gibiydi... fiziksel bağımlılık olmasa bile, tüm davranışları hâlâ yerli yerindeydi.

Bodruma inen basamaklara bir bakış attı. Oraya geri dönmek istemese de, piyanoyla ilgilenmeliydi. Akli sorunları enstrümanın hatası değildi.

Nicole'ün akşam yemeğini kontrol ettikten sonra bir telefon rehberi buldu ve piyano akortçusu aradı. Bu hafta gelip piyanoyu

akort edecek bir adam buluncaya kadar üç yeri aradı. Onu halledince tabağı, bir demlik bitki çayı ve biraz ekmekle birlikte tepsiye yerleştirip üst kata taşıdı.

Nicole'ün kapısı açıktı. Claire içeri girip kardeşine gülümsedi. "Acıkmış olabileceğini düşündüm, o yüzden dün gecekinden biraz fazla getirdim. Nasıl hissediyorsun?"

Nicole yorganın üzerinde uzanıyordu. Gün içerisinde farklı bir eşofman altı ve yeni bir tişört giymişti. Ayaklarında kalın çoraplar vardı. Yüzüne renk gelmişti.

"İyiyim," dedi kardeşi.

"Güzel."

Claire tepsiyi yerleştirdi. "Bu kalan son paket yiyecek. Yarın için bir şeyler halledeceğim."

Nicole, "Yemek pişiriyor musun?" diye sordu.

"Ee, hayır. Belki Çin yemeği olur, diye düşünüyordum."

Nicole hiçbir şey söylemedi, bu da Claire'i yine başarısızlığa uğramış gibi hissettirdi. Nasıl yemek yapılacağını bilmiyordu. Ne zaman vaktini bulacaktı ki?

Claire kendine, hayatı için kimseden özür dilemesine gerek olmadığını söylüyordu ama bir kez daha yargılandığı ve kusurlu bulunduğu hissini üzerinden atamıyordu.

Nicole tepsiyi kucağına aldıktan sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bu sabah pastanede yardım ettiğin için sağ ol. Epey kalabalıkmış."

Claire hevesle ileri doğru adım attı. "Kaç kişinin olduğuna inanmadım. Devasa bir kalabalık vardı. Her şey çok hızlıydı. Yazar kasanın nasıl kullanıldığını kavramak zordu ama sabah koşuşturmacasının sonunda, ne yaptığımı biliyor sayılırdım."

Üstesinden geldim ve önemli olan bu, diye düşündü. Karşılaştığı her mücadele onu güçlendirmişti.

"Bir çeşit kriz geçirdiğini duydum," Nicole'ün sesi endişeliden çok meraklı geliyordu. "İlaç kullanıyor musun?"

Claire kızardığını hissetti. Kendini orada durmaya devam etmeye zorladı. "Panik atak geçirdim ama atlattım."

Nicole homurdandı, "Sırf yarışa katıldığın için madalya bekleme."

Claire'nin utancının yerini öfke aldı. "Ödül mü istedim? Bir şey istedim mi? Son olaylarla ilgili tek hatıram, yardımımıza ihtiyacın olduğu için Jesse'den eve gelmemi isteyen bir telefon almam. Her şeyi bıraktım ve ertesi gün uçakla tam olarak bunu yapmak için buraya geldim... seninle ilgilenmek için. Sana yemek ve atıştırma malzemeleri getirdim, banyoya girmene yardım ettim, ne istediysen taşıdım, pastaneye yardım ettim ve sen karşılık olarak acımasızlık ve alaycılığandan başka bir şey yapmadın. Senin sorunun ne?"

Nicole çatalını düşürdü. "Sorunum ne mi? Her şeyi mahveden sensin. Birkaç günlüğüne 'o çok özel' şahsımı köylülerin dünyasına getirdiğin için sana minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Bunun her şeyi telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

"Hepsi senin tanımlamaların, benim değil." Claire'in sesi yükseldi. "En sonunda ortaya çıkmaya gelince dört yıldır seninle iletişim kurmaya çalışıyordum. Mektuplar ve e-postalar yolladım. Mesajlar bıraktım. Bana asla geri dönmedin. Asla. Turnedayken bana katılmanı istedim. Eve gelmek istedim. Cevap hep aynı oluyor. Hayır. Veya daha doğrusu... cehenneme git."

"Neden seninle zaman geçirmek isteyeyim ki? Sen egoist, bencil, anne katili prenesten başka bir şey değilsin."

Senden nefret ediyorum.

Nicole son kelimeleri söylemedi ama söylemesine gerek yoktu.

Claire uzun bir müddet kız kardeşine baktı, ilk önce hangi suçlamayı alacağından emin değildi. "Beni tanıımıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Neredeyse yirmi yıldır beni tanıımıyorsun."

"Bu kimin hatası peki?"

"Benim değil." Claire derin bir soluk aldı. "Onu ben öldürmedim. Birlikte arabadaydık. Saat geçti, hava yağmurluydu ve birden

bir araba beliriverdi. Araba bize annemin tarafından çarptı. İçinde kapana kısıldık ve o ölüyordu, benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Claire hatıraların karabasanına karşı gözlerini yumdu. Gecenin soğukluğu, parçalanmış arabanın üzerine yağmurun damlayış şekli, annesinin ölürlen çıkardığı inlemeler.

Claire kız kardeşine bakarak, "Onu ben de kaybettim," diye fısıldadı. "O sahip olduğum her şeydi ve onu ben de kaybettim."

"Sence bu umurumda mı?" Nicole bağırdı. "Umursamıyorum. Annem uzağa gitti. Annem senin yüzünden uzağa gitti ve o benim sahip olduğum her şeydi. O gitti ve buradaki her şeyle ben başa çıkmak zorunda kaldım. Gittiğinde on iki yaşındaydım. Onun benimle ya da Jesse'yle veya babamla birlikte olmaktansa, seninle birlikte olmayı tercih ettiğini anladığımda on iki yaşındaydım. Öylece gitti ve her şeyle ben ilgilenmek zorunda kaldım. Jesse'ye baktım, evle ilgilendim ve pastaneye yardım ettim. Sonra o öldü. Ondan sonrası nasıl hissettirdi biliyor musun? Biliyor musun?"

Claire cenazeyi hatırladı. Nasıl ailesiyle durmaktansa Lisa'yla birlikte durduğunu... Çünkü onlar Claire'e yabancıydı. Nasıl ağlamak istediğini ama hiç gözyaşı kalmadığını hatırladı.

İkiziyle, Nicole'le olmak istediğini hatırlıyordu. Babasının ona artık eve dönme zamanı geldiğini söylemesine nasıl özlem duyduğunu. Evde kalmak. Onun yerine Lisa, Claire'in programını ve konser tarihlerini söyleyip Claire'in yaşına göre çok olgun olduğunu ve yanında bir vasi ya da refakatçi olmadan hayatını yola koyabileceğini anlatmıştı. Babası da onunla aynı fikirdeydi.

On yaşındaki Jesse, onun için bir yabancıydı ve Nicole uzaktı, öfkeliydi. Hâlâ olduğu gibiydi.

Şimdiyse kız kardeşi, "Süslü hayatına geri dön," diyordu. "Aptal piyanona ve otellerine geri dön. Aldığın her şeyi kazanmak zorunda olmadığın yere geri dön. Seni burada istemiyorum. Seni burada hiç istemedim. Neden biliyor musun?"

Claire olduğu yerde durdu, bunun kız kardeşinin söylemek zorunda olduğu bir şey olduğunu seziyordu ve sineye çekmek Claire'in göreviydi.

Nicole'ün mavi gözleri akkor öfkeyle yandı. "Çünkü onun ölümünden bu yana her gece, Tanrı'ya zamanı geriye döndürmesi ve onun yerine seni alması için dua ettim. Bunu hâlâ diliyorum."

CLAIRE MİSAFİR ODA SINDAKİ yatağın üzerine oturdu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı birbiri ardına yuvarlandı, hiçbir şeyi yıkamıyordu, sadece içindeki kocaman açık yaradan sızıyordu.

Nicole'ün öfkesi ve dargınlığını biliyordu ancak kendi kardeşinin onun ölmesini dilediğini hiç düşünmemiştir. *Durum umutsuz*, diye düşüncü acımasızca. Eve bir hiç için gelmişti. Kimse onu istemiyordu ve gidecek başka hiçbir yeri yoktu.

Elleriyle yüzünü kapattı ve birkaç dakika boyunca ağladı, ardından burnunu çekti ve sonsuza kadar kendine acıyamayacağını fark etti. Ama belki de gecenin kalanı kabul edilebilir olurdu.

Ayağa kalkıp bavuluna doğru yürüdü. En altında küçük bir fotoğraf albümü vardı. Albümü aldı ve yatağa geri dönerek oturdu.

İçinde sadece bir düzine fotoğraf vardı, hepsi de altı yaşındayken Seattle'dan ayrılmadan önce çekilmişti. Nicole'le ikisi kahrkaha atarken, Nicole'le ikisi bir midillinin üstündeyken. Cadılar Bayramı kostümleri içindeyken, ikisi de Oz Büyücüsü'nden Dorothy olmuştu. Bir fotoğrafta birlikte yataktalardı, yavru kediler gibi kıvrılmış uyuyorlardı.

Claire soğuk, pürüzsüz yüzeye dokundu, hatırlayarak ve isteyerek, ikisinin de zamanın ve mesafenin mahvettiklerini değiştiremeyeceğini bilerek...

Yüzünü yıkadıktan sonra bir kutu kâğıt mendil aldı ve yatağın kenarına bıraktı, ardından Londra'dan satın aldığı birkaç beden büyük tişörtünü giydi –önünde Prens William'ın büyük bir fotoğrafı

vardı- ve yatağa kıvrıldı. Uyuyamayacağını biliyordu ama kıvrılmak sızlanmayı kolaylaştırıyordu.

Şifonyerin üzerindeki küçük televizyonun kanallarında gezindi. Önünden fotoğraflar geçerken, Nicole'le ikisi geçmişle ve kendileriyle barışabilecekler mi, yoksa sonsuza kadar yabancı olarak mı kalacaklar, merak etti. Pes etmeyecekti ama kendisi sadece denklemin yarısıydı.

Peki Jesse'ye ne demeliydi? Claire bu sabahki sohbetlerini düşündü. Jesse, Nicole'ün güvenini nasıl böyle çiğneyebilirdi? Drew'la gerçekten nasıl yatabilirdi? Bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir miydi? Eğer değilse, o ikisini tekrar bir araya getirmek neredeyse imkânsız bir görevdi. Claire kendinde harika ilerleme kaydettiğinden değildi tabii. Dürüst olmak gerekirse, bakış açısına göre kişisel yaşamı kesinlikle profesyonel yaşamına bela getiriyordu.

Claire gözlerini kapattı. Yavaşça içinin geçtiğini hissetti ve uykuyu kucakladı. Sanki birkaç saniye geçmiş gibiyken -birkaç saat geçmiş olabilirdi tabii- basamaklardan bir *gıcırta* yükseldiğini duydu. Kımıldadı ve tekrar duydu.

Sadece ayak sesleri, dedi kendi kendine, dönmeye hazırladı. Ardından doğrulup oturdu. Nicole basamakları kullanamazdı ve Jesse bu kadar ses çıkarmak için fazla hafifti. Wyatt olma olasılığı aklından geçip gitti ama adım sesleri fazla sinsiydi... sanki sahibi ses çıkarmamaya çalışarak çıkıyordu.

Claire yataktan çıktı ve kapısına doğru süründü. Kapıyı aralayıp dışarı göz attı. Beklediği gibi, yabancı bir adam orada durmuş, Nicole'ün kapısına bakıyordu.

Adam Claire'den yalnızca birkaç santim uzundu ve pek iri değildi. Claire içgüdüsel olarak bir silah için etrafına bakındı. Gördüğü tek şey bir çift topuklu ayakkabıydı. Birini kaptı ve sessizce koridora koşturdu.

Adam Nicole'ün kapısına geçti ve açtı. Claire düşünmek için durmadı, harekete geçip adamın sırtına sıçradı ve ayakkabının topuğuyla

vurmaya başladı. Adam haykırıp Nicole'ün odasına doğru sendeledi, tüm süre boyunca Claire'i üstünden atabilmek için bağınıyordu.

Claire adamla birlikte yere düşerken, "911'i ara," diye çığlık attı.

Kendini çarpmaya hazırladı. Şükürler olsun ki tahta zemine çarpan adam oldu ve Claire yalnızca onun üzerine düştü. Adam hâlâ nefes almak için soluk soluğayken, Claire ayakkabıyı atıp iki eliyle birden adamın sağ bileğini kavradı ve sırtına doğru çekti, neredeyse kürek kemiklerine kadar. Adam acıyla bağırды. Aynı anda, Claire ayağını onun ensesine yerleştirdi ve yapabildiği kadar sertçe bastırdı.

Herif gürültüyle küfretti. "Kahrolası, canımı yakıyorsun. Lanet olsun, Nicole, burada ne haltlar dönüyor?"

"911'i ara," diye tekrarladı Claire. "Onu fazla uzun süre tutamam."

Nicole doğrulup oturdu ve gözlerini onlara dikti. "Claire, söylemem gerekiyor, beni gerçekten etkiledin. Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?"

Claire gücünün azaldığını hissetti. "Birkaç yıl boyunca sezon dışındayken dövüş sanatları dersleri aldım. Ayrıca korumalarımı iş başındayken gördüm."

"Korumaların mı var?"

Claire bir iç çekişle, söyleyecek yanlış şeyden bahsetmişken, diye düşündü. "Her zaman değil. New York'ta yok ama bazen Avrupa'dayken. Hayranlar girişken olabiliyor."

"Nicole!"

Bağırış adamdan geldi. Claire önce adama, sonra kardeşine baktı. "Seni tanıyor mu?"

"Görünüşe göre öyle. Onu bırakabilirsin. Bu Drew. Kocam."

Nicole'ün... "Ne?" Claire adamın bileğini bıraktı ve ayağını boyundan çekti. "Drew?" Karısını, onun kardeşiyle yatarak aldatan piç?

Söz konusu adam yavaşça doğrulup ona ters ters baktı. "Sen de kimsin?"

Claire boş boş, *yeterince yakışıklı görünüyor*, diye düşündü. Eğer yanağındaki derin, sızdıran oluk ve hemen kulağının altındaki ikinci açıklık görmezden gelinirse. Yara izleri, “öldürücü topuklular” deyişine yemi bir anlam veriyordu.

Claire adamı dikkate almadan ayakkabısını aldı. “Eğer bana ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım.”

Nicole ona baktı. “Teşekkürler.”

“Sorun değil.”

Claire, Nicole’ün kapısını açık bıraktıktan sonra misafir odasına çekildi. Kapısını kapatırken Drew’un sabırsızca sorusunu tekrarladığını duydu, “Bu da kim böyle?” Ama Nicole’ün cevabını duyamadı.

Kendiyle gurur duyduğunu ve güçlendiğini hissedenden Claire, yatağın üstüne çöküp sırttı. İyi yapmıştı. Belki vücut çalışmaya başlayıp daha da çok güçlenmeliydi. Belki tekrar dövüş sanatları dersi almalıydı. Tehlikeli bir ölüm makinesi olabilirdi. Başını eğip uzun, konik uçlu parmaklarına baktı... ne olursa olsun korunması gereken ucube eller. Belki de değildi.

Gerçekten istediği şey kapıyı dinlemekken, o dikkatini televizyona çevirdi. Çünkü kapıyı dinlemek kabalık olurdu. HGTV’deki bir şovla ilgilenmek için elinden gelenin en iyisini yaparken, Drew bağırmağa başladığında sıçradı.

“Her şeyi yanlış anlıyorsun.”

Nicole, “Nasıl yanlış anlıyorum?” diye bağırdı, Drew kadar gü-rültülüydü. “Halıda kayıp kendini seks yaparken bulduğunu mu söylüyorsun? O benim kardeşim, seni piç. Benim küçük kardeşim. Eğer illa aldatman gerekiyorduyrsa, en azından ailenin dışında tutsaydın.”

“Bak, kötü olduğunu biliyorum ama düşündüğün gibi değil.”

“Hiçbir şey ifade etmediğini söylemek sana yardımcı olmayacak.”

“Öyle söylemeyeceğim. Sadece, bu seni bu kadar incittiği için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.” Sesi kesildi.

Claire televizyonun sesini kısıp kapıya doğru parmak ucunda yürüdü. Hâlâ bir şey duyamadığındaysa, kapıyı birazcık açtı.

“Seni incitmeyi hiç istemedim,” dedi Drew.

Claire kaşlarını çattı. Erkekler, kadınlar ve ilişkileriyle ilgili karmaşalar hakkında hiçbir şey bilmediğini açık yüreklilikle kabul ediyordu ama Claire’e göre Drew yanlış şey için özür diliyor gibi geliyordu. Sorun, onun Nicole’ü incitmesi değildi. Sorun, karısının kız kardeşiyle seks yapmış olmasıydı.

Nicole, Claire’le aynı fikirde gibiydi. Gürültülü bir şangartıyı, “Defol, seni yavşak piç. Defol!” takip etti.

Claire kapıyı daha da geniş açtı. Eğer mecbur kahrırsa, Drew’a evin dışına kadar eşlik etmeye hazırlandı. Önce adamın içeri nasıl girdiğini. ardından hâlâ anahtar olup olmadığını merak etti. Nicole’le kilitleri değiştirmekle ilgili konuşmalıydı. Araya girmek isteyip istemediğine karar vermeden basamaklardan gelen ayak seslerini duydu. Şimdi kim geliyordu?

Wyatt, Drew’un buraya gelecek kadar aptal olmasına inanamadı. Onarılamayan bazı ilişkiler vardı ve onun Nicole’le evliliği onlardan biriydi. Jesse’yle yatmasını telafi edecek hiçbir şey yoktu. Wyatt, Drew’un bunu anlayamayacak kadar iyimser mi, yoksa ahmak mı olduğunu çözemedi.

Basamaklardan çıkıp tam tepesine ulaşmışken sahanlıkta duran Claire’i gördüğünde aniden duruverdi. Konuşuyordu... en azından Wyatt konuştuğunu düşündü. Kadının dudakları kıpırdıyordu ve muhtemelen ses de çıkıyordu ama o duyamadı. Bedenindeki bütün hücreler genç kadının bol tişörtlü ve –aynı anda hem küfredip hem de dua etti– başka hiçbir şey olmayan haline bakmak için dönmüşken duyamadı.

Claire yüzündeki makyajı yıkayıp çıkarmıştı, saçları uzun ve düz bir şekilde sallanıyordu. Bacaklarının üst kısmı pek kapalı sayılmazdı ve Wyatt onun sütyen giymediğine cebindeki her kuruşa bahse girerdi.

"Aniden ortaya çıkıverdi. Kim olduğunu bilmiyordum, o yüzden üstüne atladım. Deliklerin gerçekten derin olduğunu düşünmüyorum. Aslına bakarsan onu umursamıyorum ama her ihtimale karşı biri yaralara bakmalı. Enfeksiyon kapabilir."

Wyatt'ın, onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Claire ona doğru bir adım attı. Evet, sütyen yoktu. Daha kötüsü, Wyatt, yumuşak pamuklu kumaşa dayanan göğüs uçlarının çıkıntı-larını görebiliyordu.

Wyatt kendine, külot, dedi. Külot giyiyor olmak zorundaydı. Bu da bir şeydi, değil mi?

Onu ipek, dantel ya da hiçbir şey yokken hayal ederken yeterli değildi. Wyatt burnunun kemerini ovaladı. Neden bu kadın? Tüm bilmek istediği buydu. Kadınlar konusunda berbat zevki olduğunu kabulleniyordu ama neden bu kadın? Neden makul şekilde zeki ve şefkatli biri değildi? Ya da sadece sıradan bir insan. Bir buz prensesi değil.

Claire'in yanından geçip gitti ve Nicole'ün yatak odasına girdi. Üvey kardeşini görmezden gelerek sordu, "Sen iyi misin?"

Nicole başını iki yana salladı. "Onu buradan çıkar."

"Tabii." Wyatt, Drew'a bir bakış attı. "Gelmemeliydin. Sen..."

Gözlerini Drew'un yanağındaki ve boynundaki derin yaralara dikti. "Ne oldu?"

"Claire ona saldırdı," dedi Nicole. Burnunu çekti, ardından hıçkırıkla kahkaha arası bir ses çıkardı. "Aslına bakarsan oldukça etkileyiciydi. Arkasından üstüne atladı ve ayakkabıyla ona vurmaya başladı. Birlikte yere düştüler. Onu bir çeşit kafakola aldı, sonra da ayağıyla ensesine bastı. Sanırım müzik okulunda ilginç dersler alıyorlar."

Claire kardeşini korumak için Drew'a mı saldırmıştı? Kimin aklına gelirdi...

Drew kendini savunurcasına, "Beni hazırlıksız yakaladı," dedi. "İçkiliydim. Reflekslerim doğru çalışmıyor."

Wyatt elinde olmadan sırttı. "Bir kız tarafından yere mi serildin?"

"Kapat çeneni."

"Kapattır derdim ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Bahse varım Claire altmış üç kilo vardır. Tanrım, Drew, yüz kızartıcı olmaktan bahsetmişken," Kardeşini kolundan kavradı. "Hadi. Seni eve götürüyorum. Sızabilirsin."

Drew çekilip özgür kaldı. "Gitmiyorum. Ben buraya aitim. Nicole'e. Onu seviyorum."

Wyatt homurdanarak, "Bunu gösterme şeklin çok tuhaf," dedi. "Hadi. Kendini yine Claire'e pataklattırma."

"Bırak beni. En azından ben bir kadın için savaşmaya istekliyim."

Wyatt, kinayesini dikkate almadı. Shanna savaşmaya değmemişti. "En başından sadık olsaydın uğruna savaşman gerekmezdi."

Drew ona dik dik baktıktan sonra koridora çıktı. Wyatt, onun Claire'in odasına gitmediğinden emin olmak için izledikten sonra, Nicole'e geri döndü.

"Sen iyi misin? Drew'un arkadaşlarından biri bu akşam çok fazla içtiğinden ve seni ne kadar özlediğini söylediğinden bahsetti. Adam sadece laf olduğunu düşündü ama eve vardığından emin olmak için Drew'un evine gittim ve orada yoktu. Geldiğimde kamyonetini evin önünde gördüm."

Nicole yastıklarına yaslandı. "Ben iyiyim. Tam bir gerizekâlı ve yaptığı şey için bile özür dilemeyecek. Yakalandığı için üzgün ama Jesse'yle seks yapmış olmayı umursadığını sanmıyorum." Gözyaşları gözlerini doldurdu. "Sadece bunun olduğuna inanamıyorum."

Wyatt yanına oturdu. "Biliyorum. Yaşamak için çok aptal."

Nicole onayladı. "Artık onu sevmiyorum. Sevemiyorum. Ama hâlâ acıtıyor." Bir kâğıt mendille yüzünü sildi. "Uğradığın için sağ ol."

"Durum kontrol altında gibiydi."

Nicole ona titrek bir gülümseme gönderdi. "Claire hayvan gibiydi. Etkilendim."

"Drew haftalarca aşağılanacak. Bunun bir kıymeti olmalı."

"Var."

Nicole'ün koluna hafifçe vurup ayaklandı. "Eve tek parça döndüğünden emin olacağım."

"Tamam."

"Sabah görüşürüz."

Wyatt kendini Claire'i yeniden görmenin etkisine hazırladı. Kadın hâlâ bütün seksiliği ve hemen hemen çıplaklığıyla koridorda dolanıyordu. Muhtemelen etrafta böyle sekerek bir adama ne yaptığını bilmediğini iddia eden şu kadınlardan biriydi.

Wyatt içinden taşan istekten, onu ilkel ve aç hale getiren ısı ve ihtiyaçtan nefret etti. O tamamıyla yanlıs kadındı... kendisinin de doğru adam olduğundan değildi tabii.

Claire, Wyatt'ı geçerek kız kardeşine doğru bir bakış attı. Nicole'le konuşabilmeyi diliyordu, böylece onu rahatlatabilir ve belki de kötü bir durumu biraz daha iyi hale getirirdi.

Wyatt kulağa neredeyse öfkeli gelen sesle, "Seninle konuşmam lazım," dedi.

Claire omuzlarını dikleştirdi. "Drew'a zarar verdiğim için üzgün değilim."

"Ben de değilim."

"Ah. Pekâlâ. Bana kızgın olduğunu falan sandım."

"Kızgın değilim."

Wyatt gözlerini onun kafasının üzerindeki bir şeye dikti. Claire döndü ama adamın dikkatini çeken şeyi göremedi.

"Amy hakkında," dedi Wyatt. "Kızım."

Claire kollarını göğsüne kavuşturdu. "Amy'nin kim olduğunu biliyorum."

"Haftanın birkaç günü Nicole ona göz kulak oluyor. Okuldan sonra. Sadece ben işten çıkana kadar. Ama şimdi Nicole iyileşme

döneminde olduğundan, bu mümkün değil. İnşaat işinde çalışıyorum, o yüzden Amy her zaman benimle olamıyor. Şantiye güvenli değil.”

Claire adamın neden bahsettiğini hiç bilmiyordu. Belki de Amy’i yeni bakıcısına götürmesini istiyordu.

“Senden hoşlanıyor,” dedi, sesi sanki buna gerçekten sevinmemiş gibi çıkıyordu. “Ona göz kulak olur musun? Uzun sürmeyecek. Belki bir hafta. Sana ücretini öderim.”

Claire gözlerini kırıştırdı. Amy ondan hoşlanıyor muydu? Mutlu bir sıcaklık içini doldurdu. “Gerçekten mi? Benim bakıcısı olmamdan hoşlandığını mı söyledi?”

Wyatt, “Gel de anla,” diye söylendi.

Amy ondan hoşlanıyordu! Claire tam sahanlığın ortasında ufak bir mutluluk dansı yapmak istedi. Sonunda buralardaki birisi, onun eşliğinden zevk alıyordu.

“Ben de ondan hoşlanıyorum,” dedi Wyatt’a. “Tabii ki ona göz kulak olacağım. Çok memnun olurum. Sadece ne zaman ve nerede olacağımı söyle, orada olacağım. Bana ödeme yapmana gerek yok. Yardım ettiğim için mutluyum.”

“Buna olduğundan fazla anlam yükleme.”

“Yüklemem.”

“Sırtıyorsun. Bu garip.”

“Heyecanlıyım. Bu işaret dilini öğrenmem için bana bir şans verecek.”

“Heyecanlanacak hiçbir şey yok. O bir çocuk. Sen ona bakacaksın. Hepsı bu.”

Belki Wyatt için öyleydi ama Seattle’a geldiğinden beri Claire’in başına gelen ilk olumlu şey buydu.

“Yarından itibaren mi?” diye sordu.

Wyatt ağır ağır iç çekti. “Buna pişman olacağım, değil mi?”

Claire mutluluk dansını içinde tuttu. "Tek bir dakikasından bile olmayacaksın. Teşekkürler, Wyatt."

Adam bir şeyler homurdanıp gitti. Claire fırl fırl dönerek odasına gidip kendini yatağa bıraktı.

Bu bir işaret, dedi kendine. İşler yoluna giriyordu. Her şey harika şekilde yoluna girecekti.

ALTINCI BÖLÜM

CLAIRE SABAHIN dört buçuğunda pastaneye girdi. Sid onu görüp kafasını sallamaya başladı.

“Hayır.”

Claire onu dikkate almadı. “Çalışmak için buradayım.”

“Yardımlını göze alamayız.”

“Dün iyiydim.”

“Sinir krizi geçirdin.”

Claire onu düşünmek istemedi. “Panik atak geçirdim ve üstesinden geldim. Başınız sıkışırken yardım ettim. Bana borçlusun.”

“Bu berbat.”

Claire ellerini kalçalarına dayadı. “Doğru ve sen bunu biliyorsun. Ayrıca ben Nicole’ün kardeşiyim. Burası da bir aile pastanesi. Ben ailedenim. Beni çalıştır.”

Adam ona dik dik baktı. “Neden burada olmak istiyorsun?”

Claire, *Subay ve Centilmen* filmindeki repliği düşündü. Richard Gere’in, gidecek hiçbir yeri olmadığını söylediği ateşli ağlayışını. “Önemli. Size bedava iş gücü öneriyorum. Neden sorun olsun ki?”

“Çünkü iki gün önce bir tekne Fransız ekmeğini mahvettin. Tam bir baş belasısn.”

Claire irkildi. "Tuz olayı tamamen benim suçum değildi."

Sid ters ters baktı.

Claire ellerini havaya kaldırdı. "Durumun sorumluluğunu kabul etmediğimden değil. Bak, sadece yardım etmek istiyorum. Yapabileceğim bir şey olmak zorunda."

Mikserlerin yüksek gürültüsü ve fırınların mırıltılarına rağmen, adamın sabırsızlıkla homurtular çıkardığını duyduğuna yemin edebilirdi. Yine de, Claire'i başından savmadı. Onun yerine bağırdı, "Phil, prenses döndü."

Uzun, ince bir adam olan Phil, bir yığın rafın arkasından başını uzattı. "Ona benden uzak durmasını söyle."

"Serpme işini yapabilir diye düşünüyordum."

"Ne?"

Sid tek parmağıyla onu dürttü. "Çuvallama."

"İbret alınacak sözler. Çuvallamayacağım. Yemin ederim."

Sid uzaklaşırken ikna olmamış göründü.

Claire, Phil'e dönüp ona en güzel gülümsemesini gönderdi. Adam öfkeyle baktı. "Hadi bakalım."

Claire dar koridorlarda zik zak çizerek adamı takip etti, herhangi bir alete değmekten kaçınıyordu. Yavaşça hareket eden taşıma kayısının önünde durdular.

Phil ona bir saç filesi ve eldivenleri uzatırken, "Serpıştırme eklentisi bozuldu," dedi. "Renkli şekerleri elinle koyacaksın. Çok fazla değil, çok az da değil. Anladın mı, sarışın?"

Claire doğru miktarın ne kadar olduğunu bilmeyi dileyerek onayladı.

"Üzerine bunu mu giyeceksin?" diye sordu.

Claire başını eğip siyah yün pantolonuna ve örgü kazağına bir bakış attı, ardından onayladı.

Adam bir şeyler homurdanıp devasa bir tuzluğa benzeyen şeyi Claire'e tutuşturdu, ardından bir butona basıp taşıma kayışını tekrar harekete geçirdi.

Çikolata kaplı donutlar ona santim santim yaklaştı.

"Serpıştır," dedi Phil.

Claire doğru giyinmemiş olmaktan ve adamın onaylamayan ilgisini cesaret kırıcı bulmaktan nefret etti. Daha kötüsü, tuzluğa benzeyen şeyi ilk donuta çevirdiğinde, bir ton renkli şeker dökülüverdi.

"Mükemmel," diye homurdandı Phil.

Claire kulağa savunucu gelmemeye çalışarak, "Halledeceğim," dedi.

"Sadece renkli şeker. Fazla zorlamamalı." Bunu da dedikten sonra gitti.

Claire doğru açığı çabucak öğrendi ve bütün donutları eşit miktarda kaplamaya başladı. Çikolata kaplamalar, beyaz kaplamalara dönüştü ve Claire serpmeye devam etti. Sağ kolu yorulduğunda, sola geçti, sonra tekrar.

Otuz dakika sonra her iki kolu da yanıyor ve titriyordu ama Phil tekrar başında belirip taşıma kayışını kapatana kadar durmadı.

Phil sanki açıklamış gibi, "Muffinler tepsilere," dedi ve yürümeye başladı.

Claire şekerliği bırakıp onu takip etti.

Kocaman, sıcak, dumanı tüten yığınla muffinin önünde durdular. Claire'in ağzı sulanmaya başladı.

Phil muffinleri ve vitrine sığacak büyüklükteki boş tepsileri işaret etti. "Aynı çeşitleri aynı tepsiye koy. Tepsileri doldur. Anladın mı?"

Claire başını sallayıp işe koyuldu.

Muffin görevinden sonra, düzinelerce simiti kutulara doldurdu. Altı buçukta pastaneden çıktı ve eve döndü. Kahve yaptı, ardından iki taze muffinle birlikte üst kata çıkardı.

Nicole hâlâ uyuyordu. Claire parmaklarının ucunda odaya girip her şeyi şifonyerin üstüne bıraktı, ardından yine parmak ucunda dışarı çıktı. Sekize on kala tekrar pastaneye döndü ve somun ekmekleri plastik poşetlere doldurdu.

NICOLE UYANDI ve döndü. Kahve konusunun hayal ürünü olmadığını anlaması bir saniyesini aldı ve sürahinin yanındaki tabakta taze muffinleri gördü. Yalnızca pastaneden gelmiş olabilecek muffinler.

Saat daha yedi buçuktu, bu da Claire'in erkenden kalktığı, pastaneye gidip muffinleri aldığı ve geri döndüğü anlamına geliyordu. Belki başka kimse için büyük bir olay değildi ama piyano prensesi için? Büyük işti.

Nicole yavaşça doğrulup oturdu, yaptığı hareket yarasını çektiğinde inlemesini bastırdı. Acı çekiyordu, son zamanlarda her güne böyle başlıyordu. İyileşmekte olduğunu biliyordu ama ilerleyiş onun istediğibden çok daha uzundu. Olanlar...

Bir anda önceki günün anıları çarptı. Claire'le kavga etmesi, Nicole'ün ona bağırması, Drew'un ortaya çıkması, Claire'in ona saldırması.

Kız kardeşinin içine ruh girmiş gibiydi, adamın sırtına sıçramış ve topuklu ayakkabıyı bir bıçak gibi savurmuştu. Drew'la güreşerek onu yere yıkmayı başarmıştı, bu da kahrolası şekilde etkileyiciydi. Claire onu korumuştı, hem de söylediği onca şeyden sonra.

Nicole sürahiye uzanıp kendine bir fincan kahve doldurdu, ardından sıcak sıvıyı yudumladı.

Claire, şu kaç defa gitmesini söylersen söyle önemsemeden sana geri dönen yavru köpeklerden biri gibiydi. Tabii Claire'in yavru bir köpek olmaması ve Nicole'ün ona gitmesini söylememiş olması haricinde... ölmüş olmasını dilediğini söylemişti.

Kendi kendine, "Söylemek için oldukça korkunç bir şey," diye mırıldandı. Kötü olansa, o zamanlar ciddiymi. Dün değil, on iki yıl

önce anneleri öldüğü zaman, gerçekten annesinin yerine Claire'in ölmesini istemişti.

O şekilde olmamalıydı, diye düşündü hüznüyle. Farklı olmalıydı. Claire'le ikisi küçükken o kadar yakınlardı ki. Çoğu ikiz gibi, ikisi de diğerinin ne düşündüğünü bilirdi. Birbirleri için orada olmuşlardı. Sonra bir gün Claire gitmiş ve Nicole sanki birisi kolunu kesip almış gibi hissetmişti.

Kaç haftayı ağlayarak geçirmiş, odadan odaya gezinip durarak belki yeterince iyi ararsa kardeşini bulacağını düşünmüştü. Ama Claire gerçekten gitmişti... *muhtemelen prenses hayatının keyfini çıkarıyordu*, diye düşündü acı acı.

Tamdık duygu onu doldurdu... Claire'in deneyim kazandığı her şey için dargınlık, önemsedığı için de kendine duyduğu öfke. Her şeyle uğraşsın diye geride bırakıldığı için içten bir öfke.

Sonra yine kahvesini yudumladı, Claire'in yapıp getirdiği kahveyi. Tamam, belki dünya barışının başlangıcı değildi ama Claire çaba harcıyordu. Nicole'ün ona söylediği ilk anda gidebilirdi. Ama gitmemişti. Dayanmış ve denemeye devam etmişti.

Başkası olsa, Nicole tüm bunların bir anlamı olduğunu düşünürdü. Ama Claire'le... Nicole bunun bir oyun olup olmadığını çözemiyordu. Ama belki, sadece belki, en kötüsünü varsaymayı bırakmanın zamanıydı.

Öğleni biraz geçtiğinde Claire basamaklardan çıktı. Nicole'ün açık kapısını tıklatıp içeri girdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha iyi."

"Güzel."

"Kahve ve muffin getirdiğin için teşekkürler. İyilerdi."

Claire ışıldadı. "Rica ederim. Yapmaktan mutlu oldum."

Nicole'ün zihninde bin tane alaylı yorum belirdi. Hepsi öyle hızlı geliyordu ki birini seçmekte zorlandı. Dün ne olduğunu hatırladı, ne

söylediği ve Claire'in ne yaptığını... Bir sürtük gibi davranmamaya çalışacağına yemin etti.

"Erken kalkmışsın."

Claire yatağın yanındaki sandalyeye geçti. "Dört buçukta pastanede idim. Sid neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Çuvallamayacağıma söz verdim. Sadece yardım etmek istediğimi söyledim. En başta bana inanmadı ama sonra bana iş verdi. Serpme işini, simitleri sıralamayı ve o tarz şeyler yaptım."

Sersem işi, diye düşündü Nicole. Yeni çocuğun hep başladığı yer. "Çocuk" kilit kelime oluyordu.

"Neden yaptın?" diye sordu. "Erkenden kalkıp oraya kadar gidip berbat işleri yaptın?"

Claire kaşlarını çatı. "Çünkü bu bir ailesi işi ve sen oraya gide-miyorsun. Özellikle senin yerini dolduramayacağımı biliyorum ama biri önemli bir şeyi yaparken yerini doldurabilirim."

Kelimeler anlamlıydı ama bu kapsamda çok kafa karıştırıcıydı. "Sen ünlü bir konser piyanistisin. Yılda neredeyse milyonlar kazanıyorsun. Pastaneyi neden önemsiyorsun?"

Claire ona, sanki o kadar da zeki değilmiş gibi baktı. "Sen benim kardeşimsin. Tabii ki önemsiyorum."

Olan her şeyden sonra. Söylediği onca şeyden sonra. Uzun bir zamandan sonra ilk defa... belki şimdiye kadar ilk kez... Nicole çok, çok ufak hissetti.

"Bak, ben..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Özür dilemek en iyi yeteneği değildi. "Dün gece hakkında. Söylediğim şey." İç çekti. "Üzgünüm."

Claire onayladı. "Biliyorum. Senin durumunda olsam aynı şeyi söyleyeceğimden eminim."

Bir şekilde, Nicole bundan şüpheliydi.

"Sorun değil," diye ekledi Claire.

Nicole buna da inanmadı. Ama özür dilemişti ve şimdi daha iyi olmaya çalışacaktı.

“Pastane gerçekten ilginç,” dedi Claire. “Her şey öyle hızlı oluyor ki. Tüm o ürünler. Sid beni çikolatalı pastadan uzak tuttu ama birkaçının fırından çıktığını gördüm.”

“Ünlü Keyes Çikolatalı Pastası,” Nicole homurdandı. “Kârlı bir iş.”

Tarif nesillerdir süren bir aile sırrıydı ve Seattle’ın favorisiydi. 1980’lerde iyi bir etki yaratmaya çalışan yerel politikacı tarafından Başkan Reagan’a bir tane götürülmüştü. Beyaz Saray’da bir akşam yemeğinde servis edilmiş, başkan pastanın, en sevdiği şekerlemelerden daha iyi olduğunu beyan etmiş.

Üç yıl önce, Nicole, Oprah’nın yapımcılarının birinden bir telefon almış, gelecek programda pastadan bahsedileceğini söylemişti. Nicole arama akışıyla baş etmesi için bir şirket tutmuş, çalışanlarını on sekiz saatlik çalışmaya hazırlamış ve yüksek beklentilerle Şikago’ya uçmuştu.

Oprah iyiydi ve sekiz saniye boyunca kek hakkında konuştuğundan sonra, sohbeti Claire’e ve sohbet programı kraliçesinin birkaç hafta önce gördüğü performansına geçmişti. Kısa, telaşlı verilen emirlerden sonra hiçbir şey olmamıştı.

“Nasıl yaptığını bilmiyorum,” dedi Claire ısrarla. “Yani, iş yönetmeyi. Bir sürü iş var. Kaç tane donut ve simit yapılacağını ve hangi türden olacağını nasıl biliyorsun? O kadar insanın senin için çalışıyor olması da zor olmalı. Ben sadece Lisa’yla baş etmek zorundayım ve bazen o bile bir sorun oluyor.”

“Neyin satacağını biliyorum,” dedi Nicole, ona bağırma ihtiyacını dikkate almadı. “Bakacağımız yıllarca tarihimiz var.”

“Ama çok başarılı bir iş yönetiyorsun.”

Nicole omzunu silkti. “Yıllardır yapıyordum. Çocukken yardım etmeye başladım. Liseye geldiğimde çoğunu hallediyordum. Birkaç yıl sonra da devraldım.”

Babası pastaneyle hiç ilgilenmemiştir. Zorunluluktan yapmıştı. Ama Nicole işinden gerçekten zevk alıyordu.

"Ben yapamazdım," dedi Claire. "İş becerim yok."

Nicole, "Hiç pratigin yok," diye ifade etti. "Eğer kalmış olsaydın olaylar farklı olurdu."

Claire dudaklarını ısırdı. "Gittiğim için üzgünüm."

Nicole, girmek istemediği bir sohbetin içine gekilmiş gibi hissetti. İstemeye istemeye, "Altı yaşındaydın," dedi. "Senin kararına kalmış değildi ya."

"Ama sen her şeyle burada kaldın. Pastane, kendi başına olmak, Jesse."

"Sonuncusunda çuvalladığım kesin," Nicole homurdanırken, ne zaman Jesse ve Drew'u düşünse içine dolan ihanet, öfke ve acı topluluğuna düşmemek için çabaladı.

"O konuda üzgünüm."

"Sen nasıl anladın?" Nicole, Wyatt'ın o konuda konuşmuş olmasını hayal bile edemiyordu.

"Jesse anlattı. Birkaç gün önce uğradı. Gelip yardım etmemi istemek için beni arayan oydu." Claire'in dudakları büküldü. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Ben de," dedi Nicole, Jesse'nin nasıl olduğunu sormak istediği için nefret ediyordu. Gerçekten onu özlemiş miydi? Yaptığından sonra? İmkânsızdı. "Hadi, konuyu değiştirelim."

"Tamam. Wyatt, Amy'e bakmamı istedi."

"Daha önce hiç çocuk bakıcılığı yaptın mı?"

"Hayır. Zor mu?"

Nicole bir düzine iğneleyici yorum düşündü, her biri bir öncekinden daha acıtcıydı. Onun yerine gülümsedi. "Sanırım başka bir çocukla olabilirdi ama Amy'yle değil. Çok sevecen. İkinizin oldukça güzel anlaşacağınızdan eminim."

CLAIRE, AMY ARKADAŞLARINA el sallayıp otobüsten inerken, otobüs durağında onu bekledi.

"Günün nasıldı?" Claire işaret diliyle sorarken kızın sırt çantasını aldı.

Amy işaretle, "Güzel," karşılığını verdi. Ardından, "Pratik yapmışsın," dedi.

"Biraz. Deniyorum." Claire kiralık arabasını işaret etti. Plan Amy'i almak, ardından Nicole'ün evine geri götürmekti. Yolcu tarafındaki kapıda durdu.

"Alışverişe gitmem lazım," dedi. Yavaşça ve Amy'le yüzleşerek konuştu, böylece kız dudaklarını okuyabilirdi. "Farklı kıyafetlere ihtiyacım var. Belki kot pantolonlara."

Amy, Claire'in anlamadığı bir işaret yaptı.

"Gündelik," dedi kız.

"Evet. Bir tane de yemek kitabı lazım." Parmaklarıyla *yemek* işaretini ve ardından *kitap* işaretini yaptı. "Gerçekten kolay bir şeyler. Benimle gelmek mi, Nicole'ün yanında kalmak mı istersin?"

Amy onu işaret etti. "Alışveriş."

Claire gülümsedi. "Çok hızlı büyüyorlar."

Yirmi dakika sonra Alderwood Alışveriş Merkezi'ndelerdi. Claire, Nicole'ü arayıp gelmelerinin biraz zaman alacağını söylemişti. Park ettikten sonra, Amy'le birlikte Macy's'e yöneldiler.

Amy işaretle, "Kot pantolona ihtiyacım var," dedi.

Claire, yün kumaş pantolonunu dürtükledi. Kot pantolondan daha fazlası. Pahalı ve uğraşılması zor olmayan bütün bir gardıroba ihtiyacı vardı. Kaşmir güzeldi ancak günün her saati değil.

İçeri girdikleri anda Amy yetkiyi aldı. Claire, sekiz yaşındaki bir çocuğun alışveriş hakkında kendisinden daha fazla şey bilmesine bozulmamaya çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, genç kadın nadiren alışveriş yapardı. Lisa, menajeri, Claire'in dairesine veya eğer yollar-

daysa otel odasına kıyafet seçeneklerini getirir, Claire onları deneyip hoşlandıklarını alırdı.

Pahalı tasarımcılardan klasik tarzlar giyiyordu. Konser kıyafetleri çoğunlukla uzun siyah elbiselerdi... temadaki çeşitlemeler. Kendine ait kot pantolonu, tişörtü ya da eşofman üstü yoktu. Bunların hepsi değişmek üzereydi.

Amy, onu farklı renklerdeki kot pantolonların olduğu bir masaya yönlendirdi. Claire, lacivert ve siyahı seçtikten sonra, kızı tişört ve örgü kazak sıralarına doğru takip etti. Kimisi basitti ama diğerlerinin süslemeleri vardı... baskısı yapılmış ya da aplike edilmiş çiçekler. Hatta ufak suni elmaslar bile yer alıyordu. Bir tane kot ceket, birkaç tane şık kot pantolon, eşofman üstleri, günlük hırkalar ve birkaç tane beyaz, pamuklu bluz.

Amy tişörtleri seçti, parlak pembe boyundan bağlamalı tişört ve birkaç tane de Claire'in pek emin olmadığı dantelden tunikler aldı. Ardından soyunma kabinine yöneldiler.

Otuz dakika sonra, ütü istemeyen, pamuklu ve eğlenceli renklerden oluşan gündelik bir gardırobu vardı. Arka ceplerine çiçek desenlerinin işlendiği bir kot pantolon ve kendisini hem endişeli, hem de iyi hissettiren, vücuduna oturan dar tişörtler satın aldı.

Bluzları ve birkaç hırkayla birlikte, bir iki çift de eşofman üstü aldı. Siyah ya da yıkayamayacağı bir şey yoktu. Arabaya sürükledikleri beş çanta, iki ay kadar önce tasarım bluz ve eteğe ödedeği paradan daha az tutmuştu.

Amy, çantaları arabanın bagajına dizmesine yardım etti. Claire bagajı kapattı.

"Bu eğlenceliydi," dedi, ardından işaret yaptı, "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Amy. "Şimdi kitapçıya."

Dondurma için önce Cold Stone Creamery'de durdular, sonra da güneşin altında metal masalarında oturup abur cuburlarını yediler.

"Okul nasıldı?" diye sordu Claire.

Amy işaretle, “İyi,” dedi, ardından sesli konuşmaya geçti. “Konuşma pratiği yapıyoruz,” dedi yavaşça. “Her gün pratik yap.”

“Bir şey duyabiliyor musun?” diye sordu Claire.

“Tonları. Kelimeleri değil.”

“Peki ya gerçekten yüksek sesle bağırırsam?”

Amy kıkırdadı, ardından işaret yaptı, “Ben sağırım.”

Claire duymamayı hayal edemiyordu. Aklını çaldığı müziğin hatıraları doldurdu, piyanonun tuşları için yeniden sancılanmasına sebep oldu. Parmakları avucunda kıvrıldı. Nasıl aynı anda hem piyano çalmayı sevip hem de nefret edebiliyordu? Gününü nasıl geçirdiği önemli değildi, pratik yapma ihtiyacının dırdırcı hissi yakasını bırakmıyordu. Yine de piyanonun başına oturacağı düşüncesi panik atağın ilk fısıltılarıyla göğsünü sıkıştırdı.

“Hep işitme engelli miydin?” diye sordu Claire.

Amy onayladı, ardından ellerini hareket ettirerek Claire’in *doğuştan* diye tahmin ettiği bir şey yaptı.

“Şanslıyım,” diye devam etti kız, hem işaret ediyor hem de konuşuyordu. “Birazcık duyabiliyorum. Bazıları duyamıyor.”

“Sesi hissediyor musun?” Claire sorusunu sorarken avucuyla göğsüne vurdu. “Bedeninin içinde?”

“Müzik. Müziği hissediyorum.”

Claire, Amy’nin onun çalışını hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Eğer ellerini piyanonun üzerine koymak yeterli titreşim üretirse. Notalar arasındaki farkı söyler miydi? Farklı parçaları fark eder miydi? Bir konçerto, Broadway şovundan daha değişik hissettirir miydi?

Tam deneme yapmalarını önermek üzereydi ki artık çalmadığını hatırladı. Daha bir dakika öncesinde panik yapıyordu. Artık o insan olmadığını unutmak neden o kadar kolaydı? Dondurmalarını bitirip kitapçıya gittiler. Amy, en temel yemek kitaplarından birkaç tane seçmesine yardım etti.

“Artık akşam yemeği yapabilirim,” dedi Claire.

Amy onu onayladı ve kitabın sayfalarını çevirdi. Rulo köfte tarifini işaret etti.

Claire malzeme listesini okudu. Çok zor görünmüyordu.

"Bu akşam için mi?" diye sordu.

Amy başını salladı.

Tarifte patates püresi ve havuç vardı. Sebzelerin altında patates püresi ve havuçları ne kadar süre buharda tutacağını söyleyen bir tarif buldu.

"Sebze almaya?" diye sordu Amy'e.

Kız ona gülümsedi. "Nerede olduğunu biliyorum."

Gidecekleri yere Amy'nin harika yön tarifleriyle vardılar. Claire kimin kime bakıcılık yaptığını merak ederek güldü.

Patatesleri, havuçları, soğanları aldılar, Claire farklı türleri olmasına şaşırsa da eti buldular. Claire en pahalı olanı aldı ve doğru olduğunu umdu.

Yaşlı bir kadın yanlarından geçerken, "Kızınız çok güzel," dedi. "Gözlerini sizden almış."

Yorum Claire'i şaşırttı ama gülümsedi. "Teşekkürler. Babasına çok benziyor."

"Eminim yakışıklı bir adamdır."

Claire, Wyatt'ı son gördüğü zamanı düşündü. Nicole'ün evindeki sahanlıkta duruyordu. Her zamanki gibi, Claire'e kızgındı. Neden her zaman adamı sinirlendirdiğinden emin değildi, kesinlikle uğraştığı bu değildi.

"Oldukça tatlı," diye kabullendi.

Kadın gülümsedi ve devam etti.

Amy, Claire'in koluna dokundu. "Ne söyledi?"

"Benim kızım olduğunu sandı. Gözlerimizin aynı olduğunu söyledi."

Amy bir saniye için onu inceledi, ardından elini kaldırıp parmaklarını birleştirdi, başparmağını avucuna dayadı. Elini ileri geri hareket ettirirken, "Mavi," dedi.

Claire hareketi tekrarladı. İkisi de mavi gözlere sahipti ve ikisinin de sarışın olduğunu düşünmüştü. Amy şanslıydı... Claire'e her dört haftada bir rötuş ve gölgelendirme gerekirken, onun güzel rengi doğaldı.

"Annem gitti," dedi Amy. "Uzaklaştı."

Claire işaretle, "Üzgünüm," dedi.

Amy omzunu silkti, ardından sanki önemli değilmiş gibi listeye baktı.

Ahşverişlerine devam ettiler. Claire, kendini Amy'nin annesini merak ederken buldu. Bu çocuğu kim arkasında bırakabilirdi? Kim ailesini bırakabilirdi?

Claire'in buradayken yapmak istediği şeydi bu... Nicole ve Jesse'yle tekrar bağ kurmak. Bir yere ait olmak. Ayrıca kendine ait sevecek birini bulabilmeyi istiyordu... umuyordu. Ona önem veren, onu seven, onunla evlenmek isteyen bir adam. Claire'in karar veremediği şeyse şuydu, bu ulaşılabilecek bir amaç mıydı, yoksa asla gerçekleşmeyecek aptalca bir hayal miydi?

DÖRT BUÇUK GİBİ eve geri döndüler. Amy, Claire'in arabayı boşaltmasına yardım etti, ardından Nicole'ü ziyaret etmek için merdivenlerden yukarı fırladı. Claire satın aldığıları bütün yiyecekleri tezgâhın üzerine yerleştirdi, fırını ısıttı ve tarif kitabını açtı. Rulo köfteyi pişirmek yaklaşık bir saat sürdüğünden onunla başlayacaktı.

Her şeyi birbirine karıştırana kadar tertipli, ölçülü ve kıpır kıpırdı, sonrasında karışımı ekmek tavaasına atıp üstünü düzleştirdi. Rulo köfteyi önceden ısıttığı fırına atıp zamanlayıcıyı ayarladı.

Satın aldığı kırmızı şarap şişesini çıkarırken, sırada patatesler var, diye düşündü. Sonra da havuçlar. Hatta küçük bir paket et sosu karışımı bile almıştı.

Kendi başına akşam yemeği yapıyordu. Bu, hayatında hiç yapmadığı bir şeydi. Yaklaşık sekiz saat pastanede çalıştıktan sonra Amy'e bakıcılık yapmak, alışveriş merkezine ve manava gitmek de daha önce yapmadığı şeylerdi. Sıradan bir gün olmuştu. Tamamen normal.

Bir tirbuşon bulup şişeyi açtı. Kendine bir bardak doldurduktan sonra, sanki şerefine dermiş gibi havaya kaldırdı.

"Uyum sağlamaya," diye fısıldadı. "Ve tıpkı diğer herkes gibi olmaya."

YEDİNCİ BÖLÜM

WYATT EVE KENDİ girdi. Beklediğinden daha fazla geç kalmıştı. Son iki saati, inşaatın bu evresinde bir pencere eklemenin, ev düzeltme kanallarında gösterdikleri kadar kolay olmayacağını açıklamakla geçirmişti. Yorgundu, tepesi atmıştı ve görmek istediği son şey Claire'di.

Amy konusunda yardım ettiği için minnettar olmadığından değildi. Minnettardı. Nicole'ün ani ameliyatı göstermişti ki Wyatt. Amy'nin bakıcılığı konusunda arkadaşına fazla bel bağlamıştı. Birkaç tane yedek plana ihtiyacı vardı. Claire acil bir durum sırasında yerini dolduruyordu, bu harikaydı tabii ama şimdi onu görmek zorunda kalmıştı. Onu görmek demek de, onu istemek demekti.

Kadının ve onun kimyasındaki hangi birleşiminin, kendisini ona bu kadar çektiğini bilmiyordu ama ortadaydı işte. Ne zaman bir arada olsalar, sinir bozucu bir şekilde ona sahip olma ihtiyacı oluyordu ve bir arada olmadıklarında onun çıplak, ıslak ve yalvaran halinin fantezisini kurarak fazlasıyla zaman geçiriyordu. Tekrar ergen olmaktan çok daha kötüydü. O zamanlarda arzusu deneyimsizliğinden ileri gelen belirsizlikten olmuştu. Ama şimdi, ne istediği konusunda fazlasıyla açıktı ve yüksek netlikteki detaylarla hayal edebiliyordu.

Oturma odasına doğru yürüdü ve Claire ile Amy'yi kanepede yan yana otururken gördü. Claire bir işaret yaptı ve Amy kahkaha attı,

ardından başını iki yana salladı. Claire'in parmakları mutant kelimesini heceliyordu. Amy tekrar gülerken başını kaldırıp onu gördü.

Ayağa fırlayıp ona doğru koştu. Wyatt onu yakaladı ve kaldırıp kollarına aldı.

"Selam, küçük kızım," dedi. "Günümün en güzel anı nasıl?"

Sarıldıktan sonra onu yere bıraktı ve Amy telaş içinde işaretlere başladı. Wyatt sohbeti takip etmek için dikkatle izledi.

"Matematik testinden A mı aldın? Aferin sana. Hı hı. Öğle yemeği için taco kulağa güzel geliyor. Alışveriş merkezi mi?" Claire'e bir bakış atıp ardından kızına döndü. "Evet, yeni kot pantolonlar hakkında konuşabiliriz."

Wyatt konuşurken işaret dilini de kullanıyor ve kızının gözlemindeki ışığı izliyordu, bu kadar mutlu, bu kadar normal olduğu için hem memnun hem de minnettardı. Yalnız bir ebeveyn olmaktan ödü kopmuştu... tamamen eline yüzüne bulaştıracağından emindi. Ama belki de olmazdı.

Wyatt, Amy rulo köfteden, yemek kitaplarından ve Nicole'ün sandalyeye hareket edişinden bahsederken onu izledi, ardından ufak kız Nicole'e babasının burada olduğunu haber vermek için ona koştu. Bu da Wyatt'ı Claire'le yalnız bıraktı ve Wyatt onu uzun süre görmezden gelmekten âcizdi.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi.

Claire gülümsedi. "O muhteşem. Harika vakit geçirdim. Onunla birlikte vakit geçirmek çok eğlenceli. Çok tatlı ve arkadaş canlısı. Rezil işaret dilime karşı da çok sabırlı."

Claire konuşurken başını hareket ettirdi. Uzun, sarı saçları omuzlarından dökülerek ışığa kapıldı, Wyatt'ın aklından, ellerini onun saçlarının arasına geçirmek, genç kadın üzerine eğildiğinde ipeksi buklelerini teninde hissetmek, onu ağzına aldığı anda... Yavaşça küftetti ve erotik görüntüyü aklından itti.

“İşaret dilinde gittikçe daha iyi oluyorsun,” dedi, ani ereksiyonunu kadının fark etmemiş olduğunu umuyordu. Sola doğru birkaç adım atarak tekli koltuğun arkasına kısmen gizlendi. “Mutant olan ne?”

“Ah.” Claire yere baktı, ardından ona doğru başını kaldırdı. “Ellerimden bahsediyorduk. Uzun parmaklı, çok genişler. Gerçek ucube elleri. Piyano çalmak için iyi tabii ki. Harika mesafe aralığım var. Yıllar önce, ağır piyanistler kendilerine daha iyi mesafe aralığı sağlayabilmek için parmaklarının arasındaki tendonları kesermiş.”

“Hiçbir şey buna değmez.”

“Bazı insanların en iyisi olabilmek için neler yapacağını bilsen şaşardın. Birçok şeyin risk edildiği ciddi bir iş.”

Wyatt, *sadece piyano çalmak*, diye düşündü. Ne kadar ciddi olabiliirdi ki?

Claire konuyu değiştirerek, “Bir yemek kitabı satın aldım,” dedi. “İlk rulo köftem fırında. Pek yemek yapmam, o yüzden bu benim için büyük bir olay.”

“Yemek yapmak o kadar da zor değil. Alışsırın.”

“Göreceğiz. Fırını kullanmaya gittiğimde oldukça karmaşık geldi. Üç seçenek vardı. Normal pişirme, konveksiyon pişirme ve saf konveksiyon.”

“Nicole yenilemeye karar verdiğinde konveksiyonel fırın koydurdu. Daha hızlı pişiriyor ve ısıyı yayan bir pervane olduğundan daha sıcak oluyor. Daha eşit sonuçlara ulaşıyorsun. Normal bir fırında, fırın kâğıdı serip her şeyin eşit şekilde pişmesini bekleyemezsin. Konveksiyonel fırında, bekleyebilirsin. Eğer konveksiyonel bir tarif ve konveksiyon fırını kullanıyorsan, ısıyı ve pişirme zamanını değiştirmek zorundasın.”

“Nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok. Bizimki normal fırın, o yüzden ben eski usul pişiriyorum. O konuda yardım edecek yemek kitapları var.”

"O dünyaya balıklama dalmadan önce belki pratik yapmak için bir hafta daha geçiririm. Benim için biraz karmaşık." Başını hafifçe yana eğdi. "Gerçekten fırın kullanıyor musun?"

Uyarılması hafiflediği için koltuğun etrafından dolanıp oturdu. "Ortalama bir çikolatalı kek pişiririm. Çikolatalı kurabiyelerim fena değil ama onun da sebebi çikolata parçası paketinin arkasında bir tarif olması. Kek yapabiliyorum, yine de genellikle Nicole'den sipariş ederim ve pay yapmayı hiç denemedim."

"Etkileyici," dedi Claire. "Elinden her iş geliyor."

"Yalnız bir baba. Shanna, Amy üç aylıkken gitti."

Wyatt'ın ödü kopmuştu. Baba olmak yeterince korkutucu olmuştu ama aynı anda iki ebeveyn olmak hayal edilemezdi. İlk yıl zar zor uyumuştular. Elini atabildiği her şeyi okumanın, Amy birazcık ağır nefes alsa çocuk doktoruna sürüklemenin ve bilgi için anneleri sorguya çekmenin arasında, herkesi deliye çevirmişti. Ama hayatta kalmışlardı ve Amy yürümeye, işaretlerle anlaşmaya başladığında her şey daha kolay olmuştu. En azından ne sorunu olduğunu Wyatt'a söyleyebiliyordu.

Claire'in gözleri kafa karışıklığıyla kararırken, "Karin bunu nasıl yapabildi?" sorusunu sordu. "Çocuğunu bırakabildi? Bebek bir mucizedir ve Amy o kadar harika ki."

Öfkesini gizlemeye çalışmadan, "Gitmek Shanna'nın tercihiydi," dedi. Wyatt, kadını hiç özlememişti ama Amy'nin annesine ihtiyacı vardı. "Geri dönmedi ve ziyaret etmedi. Amy başa çıkıyor." Çünkü çıkmak zorundaydı.

"Üzgünüm," dedi Claire. "Neler kaçırıyor. Amy tam bir mucize. Ne kadar iyi konuştuğuna inanamıyorum."

"İşitme engelli çocuklar için özel bir okula gidiyor. İşaret diline ek olarak konuşma ve dudak okumaya odaklanıyorlar. İlk başlarda onun için zordu ama anlıyor. Ancak işitme engelliler topluluğunda pratik yapmakla ilgili bazı uyuşmazlıklar var."

“Dudak okumada mı?”

“Konuşmada da. İşitme engelliler camiasının büyük bir bölümü, saygı duyulması gereken tutarlı bir kültürleri olduğuna inanıyor. Engelli değil, sadece farklı olduklarına ve duyan insanların yaptığı şekilde iletişim kurmak zorunda olmadıklarına söylüyorlar. Ama yaşı ilerledikçe Amy’nin hayatı için endişeleniyorum. Ailede onun dışında duyma engelli başka biri yok, yani bir şekilde uyum sağlamak zorunda kalacak. Bunu, onun için mümkün olduğunca kolaylaştırmak istiyorum. İşitme engelliler topluluğunun dışındaki insanların onu anlayabilmesi için konuşmayı öğrenmek de bunun parçası.”

Wyatt sustu. “Üzgünüm. Kendimi kaptırdım.”

“Özür dileme. O senin kızın. Tabii ki kaptıracaksın. Tüm bunlar o kadar ilginç ki. Kızınla ilgili bana güvendiğin için teşekkürler.”

“Teşekkür etmesi gereken kişi benim.”

Gözlerini birbirlerine diktiler. Gerginlik hissi odayı doldurdu. İsteği ve onunla birlikte Wyatt’ın öfkesi de döndü. Ereksiyonla dolanmak ya da hak etmeyen birine patlayıp bağırarak yerine, ayağa kalktı.

“Gidip Amy’i alacağım, eve gidelim.”

“Ben gidip onu getiririm.”

Wyatt, Claire’in odadan dışarı çıkmasını izledi.

Zahmetsiz, zarif adımlarla hareket ediyor, diye düşündü. Sonrasında kendine bir tane vurmak istedi. Fena yakalanmıştı. Fenadan da fazlasıydı. Bunu ve kadını aşmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Kadın, Wyatt’ın ilk düşündüğü kadar berbat biri olmayabilirdi ama ona bulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Bu kadın, Wyatt’ın ihtiyaç duymadığı bir karmaşıklıktı, umutsuzca istediği bir kadın olsa da...

NICOLE KOLTUĞUNDA kıpırdandı. Oturmak iyileşmesinin bir sonraki adımıydı. Yeniden çalıştırması gereken kasları vardı. Şu ana kadar muhteşem ilerleme kaydediyordu, yine de ona son derece yavaş hissettiriyordu. Acısı daha azdı, önceki gibi yorgun değildi ve önceki

gün doktor dikişlerini almıştı... tekrarlanması istemediği vahşice acı dolu bir andı. Memnun olmalıydı.

Yine de hissettiği şey huzursuzluktu. Pastanenin onsuz bu kadar iyi idare etmesinden nefret ediyordu. Mantıken, işinin onsuz birkaç hafta hayatta kalacağını biliyordu ama duygusal olarak her şeyin parçalara ayrılmamış olmasından nefret ediyordu.

Telefon çaldığında açıverdi. "Merhaba?"

"Benim."

Nicole, Jesse'nin sesini tanıdığında kapattı.

Telefon tekrar çaldı. Nicole açtı. "Cehenneme git," dedi kısık ve öfkeli bir sesle.

"Bekle. Benimle konuşmak zorundasın."

"Ashına bakarsan, değilim."

Jesse ağlamaya başladı. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Nicole, gözyaşlarından etkilenmedi. Jesse canı istediğinde bir çeşme gibi açılıverirdi.

"Eğer sorduğun buysa, ameliyatımın ardından iyileşiyorum. Tabii ki kız kardeşim ve kocam tarafından parçalanan kalbimin tamiri biraz daha uzun zaman alacak, o yüzden o konuda bir güncellemem yok."

Jesse irkildi. "Hâlâ kızgınsın."

"Ah, evet. Senin için yaptığım onca şeyden sonra, seni desteklemek, seninle ilgilenmek, senin hayatını daha iyi yapmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışmak gibi, hâlâ beni sırtımdan bıçaklamayı istediğini atlatamadığımı öğrenmek seni şaşırtmış olmalı. Hakkını vermem gerek kusursuz bir iş çıkardın."

İçinde kıvrılıp duran duygulardan herhangi birini hissetmeyi reddetti. Aklının başında kalması, alaycı olması en iyisiydi çünkü başka bir şey onu parçalara ayırırdı, asla toparlanmazdı.

Jesse bir hıçkırıyla, "Benden nefret ediyorsun," dedi.

"Varlığımın her bir zerresiyle." Nicole telefonu kapadı.

Kalbi göğsünde gümbür gümbürdü ve her bir yanı acıyordu.

Bundan... tüm bunlardan nefret ediyordu. Jesse'nin yaptığı şeyden, Drew'dan, ona ihanet ettiği için kendi bedeninden ve küçük kız kardeşini düşündüğü için kendinden nefret ediyordu.

Nicole dikkatini kitabına çevirdi. Kelimeleri gerçekten okumuyordu ama yapıyormuş gibi görünmek için istekliydi. Hayatının duygusal yıkımıyla yüzleşmekten daha iyiydi.

Ev sessizdi ve Nicole yalnızdı. Issızlık üstüne çöküp solugunu çalıyordu. Acıya karşı gözlerini kapattı ama bu, yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını durdurmadı.

CLAIRE, WYATT'IN evinin önüne park etti. Büyük pencereleri ve ön tarafı kaplayan verandası olan iki katlı binaya girerken, kendine Amy'le zaman geçireceği için heyecanlı olduğunu, başka bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyordu. İçinde uçuşan garip duyguların. Wyatt'ı görecekle olmasıyla hiç ilgisi yoktu.

Wyatt bir saat önce onu aramış ve beklenmedik bir toplantı için çıkacağını, Amy'e göz kulak olup olamayacağını sormuştu. Claire kabul etmiş, ardından Wyatt'ı görmeyi dört gözle beklediğini fark ederek şaşırmişti.

Arabasını kilitleyip patikadan yürürken, "Sadece birkaç dakikalığına," dedi kendi kendine. "Sonra o gidecek ve onun hakkında düşünmem gerekmeyecek."

Zaten en baştan neden aklında olduğundan da emin değildi. Tamam, evet, yakışıklıydı. Erkeksi bir şekilde sertti. Wyatt'ın. kızıyla olan ilişkisinden ve Nicole'ün anlattığı şeylere dayanarak onu yargılamayı aşmasından hoşlanıyordu. Ancak bundan daha fazlasıydı.

Şu anda, midesinde pır pır eden bir şeyle onun verandasında duruyordu. Neredeyse performansından önce hissettiği sinir yumakları gibiydi ama farklıydı. Heyecanının farklı bir seviyesi vardı. Şey gibi...

Ön kapı açıldı ve Wyatt içeri girmesi için işaret etti.

"Bu hızlı oldu," dedi Wyatt. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Amy'i bırakırdım ama bir saate kadar yatma saati gelecek ve okul gecesinde programını bozmak istemiyorum. Beni deliye çeviren bir müşterim var. Ona unutup gitmesini söyledim ama işi aldım, o yüzden işi doğru yapmam gerekiyor. Lanet olası iş etiği. Her seferinde başımı belaya sokuyor."

Konuşurken gülümsüyordu. Koyu kahverengi gözlerinde neşe vardı. Claire kendini adamın gözlerine bakarken buldu, sanki şey yapabilir gibi... Ne? Orada kaybolabilir gibi mi? Bu ne kadar garipti?

"Karnı tok ve pek ödevi yok, yani bununla uğraşman gerekmiyor." Wyatt saatine göz attı. "Yarım saat daha televizyon izlemesine izin ver, sonra yatmak için hazırlanabilir. Üzerini kendi değiştirecek ve dişlerini kendisi fırçalayacak. Belki ona bir hikâye okuyabilirsin, senin için çok sorun olmazsa tabii."

Claire dürüstçe, "Bu çok hoşuma gider," dedi. Amy'le vakit geçirmek kolaydı. Claire hep çocuk istemişti ve Wyatt'ın kızının etrafında olmak bu boş parçasını doldurmasına yardım ediyordu.

"Harika. Teşekkürler. Sana gerçekten borçlandım."

Wyatt yine gülümsüyordu. Bu adam hep bu kadar uzun muydu? Claire'den çok daha uzundu ve tanıdığı çoğu erkekten daha kashydı. Ayrıca farklı giyiniyordu, takım elbiseler ya da tasarım işi kıyafetler yerine, kot pantolon ve ekoseli gömlek giyiyordu.

"Claire?"

"Hımm?"

"Sen iyi misin?"

Claire gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kaçırdı. "Affedersin. Bir şey düşünüyordum. İyiyim. Gidip müşterinle buluş. Ben Amy'le ilgilenirim."

"Teşekkürler."

Wyatt onun koluna dokundu. Önemli bir şey değildi... parmaklarını hafifçe sürtmüştü. Ama Claire, teması ayak parmaklarına kadar hissetti. İçinden ona doğru eğilme isteği geçti ve... Ve...

Sonrasındaysa Wyatt gitti. Claire ne istediğini çözmeden gidiyordu. Bir öpücük? Onu öpmek nasıl olurdu ki? Büyük ihtimalle kontrolü elinde tutmak isteyen tarzda bir adamdı, bu da Claire'e uyardı. Elbette fazla deneyimli sayılmazdı ve birisinin ne yaptığını bilmesi gerekiyordu. Claire olacağına, onun olması daha iyiydi.

Ahşap zeminde seri ayak seslerini duyup döndü ve Amy'i ona doğru koşarken gördü.

"Selam!" dedi, ardından Amy kollarına atılırken kendini ona hazırladı.

"Buradasın," dedi Amy, başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Sevindim."

"Ben de. Baban talimat verdi."

Amy burnunu buruşturdu.

Claire kahkaha attı. "Hey, o kadar da kötü değiller. Yatağa gitme saatin gelene kadar televizyon izleyebilirsin. Sonra birlikte bir hikâye okuyacağız. Bence kulağa eğlenceli geliyor."

Amy işaretle, "Tamam," dedi, ardından sordu, "Odamı görmek ister misin?"

"Tabii."

Sekiz yaşındaki kız elini tuttu ve onu evin içine doğru yönlendirdi.

Claire'in ilk dikkatini çeken geniş odaların ışıkla dolu olduğuydu. Ahşap kaplama evin her yerine uzanıyordu. Büyük bir yemek odası. Wyatt'ın evden çalıştığı zamanlarda kullandığını düşündüğü bir çalışma odası, devasa bir mutfak, alt katta bir banyo ve bir sinemada gördüğünden daha çok donanımına sahip bir ev sinema odası gördü.

Geniş bir dönen merdiven onları ikinci kata ulaştırdı. Amy'nin odası soldaki ilk odaydı... pencere kenarında oturma yerinin, yastık

ve dolgu oyuncaklarla kaplı bir yatağın. çocuk boyutuna göre bir masanın ve büyük bir kitaplığın yer aldığı parlak, ferah bir alandı.

Duvarlar uçuk eflatundu, morun çeşitli tonlarının olduğu çiçekli kumaştan bir yorgan vardı. Koyu mor, büyük bir halı ahşap zeminin çoğunu kaplıyordu.

Claire yavaşça etrafında döndü. "Hımm. En sevdiğin rengin ne olduğunu merak ediyorum."

Amy kahkaha attı, ardından onun elini tutup pencere kenarındaki oturma yerine doğru çekti.

Claire'e en sevdiği bebeklerini ve oyuncak hayvanlarını, birkaç masa oyununu ve epeyce okunduğu belli olan bir düzine kitabı gösterdi. Sonra Amy komodininin çekmecesini açtı ve çerçeveli bir fotoğrafı çıkardı.

"Annem," derken, fotoğrafı Claire'e uzattı.

Claire, eski Bayan Wyatt'ı görmek için pek heyecanlı değildi ama nasıl kibarca reddedeceğini bilmiyordu. Fotoğrafı aldı ve kendini olağanüstü birine hazırladı.

Shanna Knight güzeldi. Kısa, kat kat saçı olan etkileyici bir sarışındı ve gülümsemesi diş macunu sattırabilirdi. Hoş yüz hatları, mükemmel bir ağzı ve gözlerinde yaramaz bir parlaklık vardı. Ama Wyatt onun gitmesine neden izin vermişti?

"Çok güzel," dedi Claire.

Amy fotoğrafı geri aldı. "Tayland'da."

Claire doğru duymuş olamazdı. "Nerede?"

Amy kelimeyi parmaklarıyla heceledi. Kelime, Tayland'dı.

"Orada ne yapıyor?"

Amy omzunu silkti. "Bilmiyorum. Ben bebekken gitmiş. Babam ben sağır olduğum için olmadığımı söylüyor ama belki öyledir."

Amy hem konuşuyor hem de işaret ediyordu, o yüzden Claire kızın söylediği her şeyi anladığından emin değildi ama çoğunu yakalamıştı.

Ne söylemesi gerekiyordu? Bunun sorun olmadığını mı? Sorundu. Birisinin, kocasını ve yeni doğan kızını öylece bırakıp gideceğini hayal edemiyordu, yine de olan oydu. Yine de Shanna ve Wyatt birbirinden nefret eder hale gelmiş olsa bile, kadın çocuğuna yakın olmak istemez miydi?

Üzücü bir durumdu. Aileler parçalanmamalıydı. Claire bunu ilk elden biliyordu.

"Nicole annesinin öldüğünü söyledi," dedi Amy. "Senin annen de öldü mü?"

Claire başını salladı. "Biz Nicole'le ikiziz."

Amy'nin gözleri büyüdü. İşaretle, "Gerçekten mi?" dedi.

"Hı hı. Ayrı yumurta." Claire kelimeyi yavaşça heceledi. "Birbirimize benzemiyoruz ama aynı gün doğduk."

Amy sırtarak, "Ben de ikiz istiyorum," dedi. Gülümsemesi soldu. "Ya da bir erkek veya kız kardeş."

Claire, Wyatt'ın biriyle görüşüp görüşmediğini merak etti. Başka bir kadının düşüncesi, aniden huzursuz hissettirdi. "Baban tekrar evlenebilir."

Amy sanki kelimeyi anlamamış gibi kaşlarını çatı, sonra ellerini önünde birleştirdi. "Evlilik?"

"Tabii. İnsanlar evlenir," Claire bir işaret yaptı, "tekrar."

Amy burnunu kırıttı. "Babamın kız arkadaşları yok."

Wyatt randevulaşmıyor muydu? Neden? Karısını kaybettiği için çok mu yıkılmıştı? Claire sebebin o olmasını istemedi. Bunca yıl boyunca bir erkeğin yalnız kalmasının gerçekten başka harika sebebi olduğundan değildi tabii. Tabii ki Amy'nin bilmediği kadınlarla görüşmesi mümkündü. Şu anda bir düzinesiyle görüşüyor olabilirdi.

Claire'in düşünmek istemediği bir başka şey daha.

"Sen onunla çıkabilirsin," dedi Amy.

Claire ağzını açtı, ardından kapattı.

“Babamdan hoşlanıyor musun?”

“O, ee, iyiyi biri.”

Claire bunun doğru cevap gibi görünmesine minnettardı. Amy, güzel Shanna’nın fotoğrafını tekrar çekmecesine koydu, sonra Claire’in elini tuttu.

“Hadi,” diye işaret etti.

Claire onu aşağı kata, yerden tavana kadar pencerelerin olduğu büyük oturma odasına kadar takip etti. Ama dikkatini çeken şey manzara, güzelce döşenmiş alan veya bu odanın, insanların sahip olduğu ancak özel misafir gelmediği sürece asla kullanmadığı odalardan biri olduğunun bariz olması değildi. Kalbini gittikçe daha hızlı attıran ve göğsünü sıkıştıran şey, köşedeki siyah duvar piyanosuydu.

Amy, muhtemelen “çal” veya “çalabilir misin” anlamına gelen bir işaret yaptı. Claire cevap vermedi. Onun yerine, piyanoya doğru yaklaştı, korku ve özlem karışımıyla gözlerini dikmişti.

Neredeyse dört haftadır çalmamıştı. Paniğe kapıldığı ve nefes alamadığı o korkunç performanstan beri çalmamıştı. Dünyanın onun korkusunu basite indirgediği ve her ne yeteneğe sahipse sonsuza kadar kaybetmiş olduğunun kesin bilgisini ürettiği yer.

Pürüzsüz yüzeyine dokundu, sonra elini geri çekti. Tuşların başma oturmadan bile müziği hayal edebiliyordu. Ses oturma odasını dolduracak ve evin kalanına yayılacaktı. Büyüyecek, kıvrılacak ve etrafını saracaktı, ta ki Claire’in içine girene, kanını pompalamaya ve kalbini attırana kadar.

Sesi duymak, müziği solumak için acı çekiyordu. Nota kâğıdına ihtiyacı yoktu, yüreğinden çok şey biliyordu.

İçinde senfoniler vardı. Hareketler ve koro parçaları, hafif opera, gösteri müzikleri, konçertolar. Milyonlarca nota. Bir sayfaya bakabilir ve sesin nasıl çıkacağını bilebilirdi. Çalmadan bile her şeyi duyabilirdi ama tuşların hissini, müziğin içinden akıp gitmesini özlemişti.

Kutsandım ve lanetlendim, diye düşündü, elini parlak, siyah yüzeye yerleştirirken titriyordu. Bu hayatıydı ve onsuzken, bir hiçti. En azından, ona her zaman öğretilen buydu. Farklı şeklini öğrenmek için buradaydı.

Menajerinden gelen bir düzine mesajı düşündü. Lisa fazlasıyla ısrarcıydı. Ama Claire her birini görmezden gelmişti. Tekrar o dünyanın içine çekilmek istemiyordu. Ah ama müziği özlüyordu.

Amy onu sıraya doğru hafifçe itti, sonra ileri doğru yürüdü ve ellerini piyanonun üzerine yerleştirerek durdu.

“Çal,” dedi.

Claire sıraya doğru bir adım daha attı. Anında nefes alma talebini zor karşıladı. Göğsü kalp krizi geçireceğinden emin oluncaya kadar sıkıştı. Burada ölecekti, Wyatt’ın oturma odasında ve onun kızının ödünü kopararak... Bunu yapamazdı. Sadece yürüyüp uzaklaşmalıydı.

Bunun yerine, kendini son adımı atmaya zorladı, sıraya oturdu. kapağı açtı ve tuşlara baktı.

Zar zor soluyor, göğsünü hiç doldurmuyormuş gibi görünen havayı içine çekiyordu. O kadar çok titriyordu ki büyük ihtimalle çalamayacaktı. İstemese de, etrafında toplanmış insanların yüzündeki korku ve hayal kırıklıklığını hatırladı. Fazla çalışmaktan başarısız olduğunu söyleyen bir bildiri yayımlamışlardı. Korktuğundan değildi. Kafayı yiyebileceğinden değildi.

Çünkü paniğin tamamen kafasında olduğunu biliyordu. Kendi kendine yaptığını. Eğer bunu çözemezse, kelimenin tam anlamıyla, deli olmuyor muydu?

“Çal,” dedi Amy tekrar.

Claire yavaşça onayladı. Korkuyu ve göğsünün kendi kendine göçecekmiş gibi görünmesini umursamadı, titremeyi ve bunu son-suza kadar kaybetmiş olduğunu dikkate almadı, parmaklarını tuşlara yerleştirdi.

Basit bir şey, dedi kendi kendine. Bir çocuğa uygun bir şey.

Bach'ın ninnilerinden birini çalmaya başladı. Melodinin ondan böyle bir kolaylıkla akması genç kadını sersemletti. Her notayı hatırladı ve hiç teklemeydi. Müzik odayı doldurup, etraflarını sardı. Amy gözleri kapalı, ellerini piyanonun üzerine sertçe bastırılmış bir halde durdu.

Gözyaşları Claire'in gözlerini yaktı. Hüzünle, bunu özlediğini düşündü. Çalmayı özlemişti. Piyanodan, her şeyden daha çok nefret etse bile, benliğinin bir parçasıydı.

Claire durmadan çaldı, kendini seste kaybetti, bir kişilik seyircisiyle güvendeydi... müziği yalnızca hissedebilen ve tek bir notasını bile duyamayan bir çocukla.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLAIRE FIRININ etrafında geziniyor, zamanlayıcı son saniyeleri sayarken resmen sabırsızca dans ediyordu. Çınladığında fırını açtı ve rosto tavasını çekip çıkardı.

İlk bakışta, her şey normal *görünüyordu*. Tavuk yanmadan altınımsı kahverengini almıştı. İçine koyduğu biberiye muhteşem kokuyordu.

Önceden çıkardığı tencere altlıklarının üzerine tavayı yerleştirdi. sonra da et termometresini, göğüs kısmına itiverdi. "Kümes hayvanları için yeterli" yazıyordu. Ardından bacağı kenarındaki deriyi soyamak için bıçağı kullandı ve dökülen sıvıya baktı. Saydamdı. En azından ona saydam *görünüyordu* ama bu ilk tavuğu olduğundan emin olamıyordu.

Son ve en önemli test, aslında tavuğu kesmeyi içeriyordu. Claire kendini hayal kırıklığına hazırladı, ardından deriyi soydu ve göğsü dilimledi.

Pişmişti ama hâlâ suluydu. Bir ısırık aldı. Mükemmel!

"Yaptım," diye mırıldandı kendi kendine. "Yaptım. Aferin bana."

Hayatında yaptığı ilk tavuktı. Almayı, temizlemeyi, fırında pişirmeyi ve fırından çıkarmayı başarmıştı. Harika.

İkinci fırını açtı ve güveç tenceresindeki elma gibi dilimlenen patatesleri çıkardı. Bunlar için o kadar da övünmeyecekti çünkü kutudan çıkmışlardı. Son olarak buharı tüten yeşil fasulyeleri kontrol etti.

Her şey hazır olduğunda, Nicole için bir tabak çıkardı. Ama tabağı dolduramadan koridordan bir ses geldiğini duydu. Başını kaldırdı ve kız kardeşinin mutfaka doğru yavaşça yürüdüğünü gördü.

Nicole tek elini karnına bastırırken, “Tek odada yaşamaktan yoruldum,” dedi ve masaya doğru ilerledi. “Burada yiyeceğim, eğer sorun olmazsa.”

“Tabii ki değil. Basamaklardan inmek nasıldı?”

“Zorlayıcı. Yukarı çıkarken çok yavaş olacağım. Yemek güzel kokuyor.”

Claire hem gururlu, hem de endişeliydi. “Fırında tavuk yaptım.”

“Etkileyici.”

Claire ona baktı, yorumun gerçekten bir övgü mü, yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildi. Nicole kısa bir gülümseme gönderdi.

“Ciddiyim. Nasıl yemek yapıldığını bilmediğini söyledin. Şimdi her akşam yemek yapıyorsun. Bunu yapmak zorunda değildin. O yüzden, teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Masayı kurmak için acele etti ve yemeği çıkardı. Nicole sandalyelerden birine oturup elini karnına bastırmaya devam etti.

“Ağrı kesici ister misin?” diye sordu Claire.

“Hayır, gittikçe azalıyor. İyi olacağım. Bir dakika içinde daha iyi olur.”

Claire ikisine de servis yapıp yerine oturdu. Nicole’e yemeğini götürmeye alışmıştı, bazen onunla birlikte yiyor, bazen de yemiyordu. Ancak bu farklıydı... tıpkı normal insanlar gibi mutfakta olmak. Ne söyleyeceğinden emin değildi.

“Eve birkaç dilim çikolatalı pasta getirdim,” dedi. “Henüz pişirmek için hazır değilim.”

Nicole, ona, "Pastanenin olmasının faydalarından biri," dedi. "Asla bu tarz şeyler için endişelenmen gerekmiyor."

Claire başını sallayıp onayladı ve tavuğunu kesti. Aralarındaki sessizlik uzadı. Yemekle birlikte şarapları olmasını diledi. Kafasının güzelleşmesi, hissettiği gerginliğe yardım edebilirdi. Büyük bir içici olduğundan değildi. Bir kadehle mutlu oluyordu... iki kadeh aldığındaysa aklını kaybetme yoluna giriveriyordu. Bir sohbet konusu bulmak için çılgınca çabaladı.

"Tek bir yerde olmak oldukça güzel," dedi. "Seattle'dan gerçekten hoşlanıyorum. Burada yaşamak hoşuna gidiyor mu?"

Nicole bir an için ona gözlerini dikip baktı. "Burası evim. Başka yerde hiç yaşamadım. Karşılaştıracak pek şeyim yok."

"Ah. Doğru. Sanırım New York benim evim, yine de orada fazla zaman geçirmiyorum. Bir apartman dairem var. Piyanonun uyacağı ve yine de yürüyecek alan kalacak bir daire bulmak çok zordu. Taşınma günü tam bir kâbustu. Piyo servisi asansörüne zar zor sığıdı. O yüzden saatlerce sürdü. Bir daha taşınabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla travmaya sebep olurdu."

Nicole birkaç yeşil fasulyeyi kenara itti. "Birkaç yıl önce New York'taydım. Drew'la birlikte gittim. Birkaç oyun izledik ve alışverişe gittik. O kadar büyük bir şehirde yaşamak ister miydim bilmiyorum."

Claire çığnemeye devam etti çünkü tavuğu tükürüp çıkarmak kabalık olurdu ama tadı gitmişti ve en sonunda yuttuğunda boğazına yapışıp kendisini boğacak diye korktu.

Nicole, New York'a gelmişti ve onu hiç aramamış mıydı? Claire şaşırmaması gerektiğini sanıyordu ama şaşırmıştı işte. Şaşkın, yaralanmış ve her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

"Bu, ee, evlenmeden önce mi, yoksa sonra mıydı?"

"Önce. Bir çeşit evlilik öncesi seyahati gibiydi."

"Kulağa güzel geliyor."

"Onun nasıl bir pislik olduğunu anlamamdan önceydi, o yüzden iyi vakit geçirdik. Bütün erkekler gerzek."

Claire anlayışla başını salladı, gerçek olansa aslında erkekler konusunda çok fazla deneyimi yoktu. Kesinlikle o yargıya varmaya yetecek kadar değildi. Wyatt bir gerzek gibi görünmüyordu. Ayrıca, hâlâ kız kardeşinin New York'a gelip onunla iletişim kurmaması gerçeğine takılmış durumdaydı. Tabii ki Nicole onu düğününe de davet etmemiştii.

"Turnedeki birçok adam birleriyle düşüp kalkıyordu," dedi Claire. "Bu, onların olayı gibiydi. Her şehirde yeni bir kadın buluyorlar. Ben şanslıydım... turnede büyüdüm, o yüzden bana ilgi duymayacakları kadar küçükken onların yaptığı her şeyi izledim. Yaşım büyüdüğünde, çoktan dersimi öğrenmişim. Tabii ki bir sürü kadın da düşüp kalkıyordu. Orkestralarda epeyce seks dönüyor."

Somurtkan bir şekilde, kendisi için öyle olmadığını düşündü. Seks, onun gizlendiği bir şey gibi görünüyordu ya da seks ondan gizleniyordu. Claire, hangisinin olduğunu asla anlayamadı.

"Senin için ne kadar hoş," diye mırıldandı Nicole.

"Çoğu insan orkestra müzisyenlerinin inek ve sıkıcı olduğunu düşünüyor ama bu doğru değil. Parti yapmayı seviyorlar."

"Senin için öyle miydi?" diye sordu Nicole. "Tüm gün uyu, geceleri parti yap?"

"Hayır. Ben hep çalıştım, derslerim, toplantılarım ve röportajlarım vardı. Hiç parti çevresine girmedim. Tabii birkaç ünlü etkinliğine katıldım. Bir iki defa George Clooney'le karşılaştım. İyiydi. Bir de Richard Gere, o adam gerçekten piyano çalıyor. Bir gece birlikte çaldık."

"Ne kadar heyecan verici," dedi Nicole, dik dik ona bakıyordu. "Bu seni şaşırtabilir ama hayatının benimkinden daha heyecan verici olduğunu hatırlatmana ihtiyacım yok. Bunun tamamen farkındayım."

"Ne? Niyetim bu değil."

“Değil mi? Seninle ilgili işlerin ne kadar harika gittiği konusunda konuşmak için kesinlikle her fırsatı kullanıyorsun. Piyanoya yetecek kadar büyük bir New York dairesi. George Clooney ve Richard Gere’le takılman. Efsanevi sen.”

Claire ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yalnızca aralarındaki garip sohbet boşluğunu doldurmaya çalışmıştı. “Benim hakkımda en kötüsünü düşünmekten gerçekten zevk alıyor gibi görünüyorsun,” dedi en sonunda. “Konuşabileceğimiz bir şey bulmaya çalışıyordum. Kavga etmeyeceğimiz bir şey. Sanırım yanlış seçim yaptım.”

“Öyle yaptın. Bunun işe yaradığını mı düşünüyorsun? Gerçek bir insan gibi davranmanın? Yaramıyor.”

Claire çatalını bıraktı. “Ben gerçek bir insanım.”

“Çamaşır bile yıkayamıyorsun.”

“Bu gerçek insanım bir tanımı mı?”

Açıklamakla canını sıkmasa da, Amy ve talimat kitabı sayesinde, artık kıyafetlerini yıkayabiliyordu. Tıpkı diğer herkes gibi.

Bu haksızlık, diye düşündü. Tuzağa düşmüş hissetti. Kız kardeşine saldıracak değildi. Pekâlâ, bunu yapabiliirdi ama Nicole’ün bütün bir konser salonunu ayakta alkışlayacak hale getiremeyeceğini belirtmek ikisini daha çok yakınlaştırmayacaktı.

“Farklı hayatlar yaşıyoruz,” dedi onun yerine. “Bu kötü bir şey olmak zorunda değil.”

“...dedi mükemmel yaşamı olan kadın.”

Claire yalnız geçirdiği bütün o zamanları düşündü. Yatağına yapayalnız gittiği tüm o geceleri düşününce içi sızladı. “Mükemmel değildi.”

“Ah zavallı, küçük zengin kız. Ün senin için çok mu fazlaydı?” Nicole çatalını tabağına bıraktı. “En azından sen, büyütülecek küçük bir kız kardeş ve sürekli meşhur kızlarından bahseden ailenle burada kapana kısılmadın. Annemi uzağa götürdüğün için senden nefret ettim ama annemden daha çok nefret ettim çünkü gitmek istedi.”

Nicole devam etmeden önce durup yutkundu. "Büyükanнем yapılacak çok iş olduğunu ve seninle daha fazla seyahat edemeyeceğini söyleyerek eve geldiğinde, annem onun yerini almak için havalara uçtu. Gitmek ve tüm o diğer şehirleri görmek istedi. Seninle birlikte olmak istedi."

Claire ne diyeceğini bilmiyordu. O, annesi yanında olduğu için minnattar olmuştu. Evinin bir parçası her zaman hoş karşılanıyordu. Arkasında bıraktığı aile hakkında hiç düşünmemişti.

"Bilmiyordum."

"Öğrenmeye uğraşmadın. Sen diğer zengin, ünlü insanlarla koştururken, ben burada kapana kısıldım. Doğduğu günden itibaren Jesse'ye bakmaya başladım. Annem gittiğinde, Jesse benim başlıca sorumluluğum oldu. On iki yaşındaydım. Büyükanнем bakımevindeydi ve babam, biz çocuklarla ne yapacağını hiç bilemedi. Yaşım büyüdükçe pastanede çalışmaya da gittim. İstedğim şeyleri yapmak için hiç vaktim olmadı çünkü hep Jesse'nin endişelenecek bir şeyi ya da pastanedeki vardiyam vardı. On dört yaşına geldiğimde bir yetişkindim. İstedğim her şey, senin tarafından benden çalındı."

Claire yeterince katlanmıştı. Sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. "Zavallı Nicole, ailesiyle birlikte evde kapana kısılmış. Sen burada okula gidip arkadaş edinirken, ben yapayalnızdım. Özel hocayla yalnızdım, çalışma odasında yalnızdım, otel odasında yalnızdım. Kendi yaşımda birisiyle hiç tanışmadım. Bavullarla yaşadım. Ziyaret ettiğim şehirlerin hiçbirini görmedim. Ya çalışıyordum, ya pratik yapıyordum ya da bir konser için hazırlanıyor veya uyuyordum. Benim hayatım buydu."

"En azından annem senin yanındaydı. Sen onu öldürene kadar."

"Şunu söylemeyi kes," diye bağırdı Claire. "Ben de onu kaybettim, biliyorsun. O, benim ailemle olan tek bağımdı. Onunla birlikte arabada sıkıştım ve o ölürken hiçbir şey yapamadım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Senin yanında babam ve Jesse vardı,

benim kimsem yoktu. O öldüğünde hastane beni otele geri gönderdi. Menajerim ne söyledi biliyor musun? Çalmam gerektiğini çünkü bütün biletlerin satıldığını ve insanların hayal kırıklığına uğrayacağını söyledi. Ben ne biliyordum ki? Çaldım. Annemin öldüğü gece, ben sahnede çaldım çünkü etrafımda yas tutmanın normal olduğunu söyleyecek kimse yoktu.”

Sandalyeyi itti. “Görünüşe göre babamız menajerimle uzun bir konuşma yapmış ve ikisi birlikte, benim bir ebeveyn ya da vasi olmadan, kendi kendime idare edecek kadar olgun olduğuma karar vermişler. Bu doğru. On altı yaşındaydım, annemi yeni kaybetmiştim ve onlar benimle bağlarını kopardı. İşim kuralları takip etmekte ve öyle yaptım çünkü kurallar sahip olduğum tek şeydi. Tüm bunları anlamamı beklemiyorum. Tanrı senin başkalarının gözüyle görebilmeni yasaklamış. Ünlü olmak, ki bu arada ünlü değilim, senin düşündüğün kadar ilginç değil. Profesyonel bir kurban olmanın da gerçekten o kadar yorucu olduğunu tahmin ediyorum.”

Bununla birlikte, döndü ve mutfaktan dışarı çıktı. Kendini göz yaşlarına bırakmadan ve acıyla kederden oluşan bir yumakla yere yıklmadan önce odasına kadar gitmeyi başardığına memnundu. Her zaman yaptığı gibi, dizlerini göğsüne doğru çekerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Bütün sorun eve gelmek değildi. Hâlâ tamamen yalnızdı.

Acıma partisi on dakika boyunca devam etti. Sonra ayağa kalktı ve banyoya gidip yüzünü yıkadı.

“Bunun kolay olmayacağını biliyordun,” dedi yansımasma. “Pes mi edeceksin?”

Asla pes eden biri olmadığını ve hayatta kız kardeşinle kavgadan daha kötü şeyler olduğunu kendine hatırlattı. Seattle’a geri dönüp ailesinin onu heyecanla karşıladığını hayal ettiyse, ne olmuştu yani? Biraz daha uğraş gerektirecekti... o kadar. Claire sıkı çalışmakta iyiydi.

Kıyafetlerini yerleştirdiği şifonyere gitti ve üst çekmeceyi açtı. Sütyenlerin ve külotların altında ince bir günlük vardı. Öyle günlük tutan tarzda biri değildi ama hayattaki amaçlarının listesini tutuyor ve onları her gün okuyordu. Bu odaklanmasına yardım ediyordu. Şu andaki listesi; ailesiyle iletişim kurmayı, randevulaşmaya başlamayı, seks yapmayı, âşık olmayı ve normal olmayı içeriyordu.

Sonuncusu en zoru olacaktı. Ya da belki hepsi öyleydi. Seks yapmak mı? Kimi kandırıyordu ki? Yirmi sekiz yılı, onu çıplak görmekle ilgilenen tek bir erkek bile bulamadan geçirmeyi başarmıştı.

Yatağa çöktü. Seks yapmak istemediğinden değildi. İstiyordu. Erkek arkadaşları olmuştu ama zaman ve uzaklık hep bir sorun olmuştu. Hiçbir yerde gerçekten yakın bir bağ kuracak kadar uzun süre bulunmamıştı. Orkestradaki adamlarla takılmayacak kadar akıllıydı. Ya evlilerdi, ya tam pisliklerdi ya da eşcinsellerdi. İlk seferinin özel biriyle olmasını istiyordu. Sorun şuydu ki eğer o adamı bulacağının ne kadar süreceğini bilirse, daha az seçici olabilirdi.

Günlüğü kapatırken Wyatt'ı düşündü. O iyi bir seçim gibi görünüyordu. Claire ondan hoşlanıyordu, onun insanlarla ilgilenmesinden hoşlanıyordu. Kızıyla bir harikaydı ve Nicole'le iyi arkadaştı. Ama Wyatt'ın ondan o kadar hoşlandığından emin değildi. Bu bir sorun olabilirdi. Ama Claire'in, Amy'e göz kulak olmasına izin veriyordu, yani belki de ondan birazcık hoşlanıyordu?

Çok fazla sorusu ve yetersiz cevabı vardı.

Claire ayağa kalktı ve odanın içinde bir aşağı, bir yukarı yürüdü, bu yeterince tatmin edici değildi. Birkaç saniyenin ardından odadan çıkıp merdivenden aşağı indi. Hâlâ mutfakta olan Nicole'ü görmezden gelerek alt kattaki bodruma girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Stüdyo her zamanki gibiydi, piyano odamn ortasındaydı. Claire akort ettirmişti, belki de bunun olacağını biliyordu.

Çalma isteği içinde yükselmeye başladı. Uzun bir süre dürtüsünü görmezden gelmeyi başarmıştı ama Amy için çalmak olayları değiştirmişti. Sanki bir duvar yıkılmış ve her şeyin dökülmesine izin vermişti.

Hayat karışık, diye düşündü ama müzik sakinleştirici, kesin ve güzeldi.

Piyanonun önüne oturup hafifçe tuşlara dokundu. Ses iyiydi. Doğru hale getirmek için birkaç akordlama gerekiyordu ama seçici olabilecek konumda değildi.

Gözlerini kapattı ve içindeki ihtiyacın büyümesine izin verdi. Ne çalmak istediğini sormak zorunda değildi. Bu ona gelirdi. Parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi ve başladı.

WYATT, NICOLE'ÜN arka kapısını çaldı ve içeri girdi. Kendini Claire'le baş etmeye hazırladı ama onun yerine tezgâhın kenarında dikilen Nicole'ü buldu.

"Şuna bir bak," dedi. "Kendi başına merdivenlerden inmeyi başarmışsın."

"Biliyorum. Maraton koşmaya hazırım. Sen nasılsın?"

"İyiym. Seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiym."

Nicole konuşurken ona bakmadı, onun yerine akşam yemeği gibi görünen kalıntıları lavaboya döktü. Çöp öğütücüsünü çalıştırdı ve gider temizleninceye kadar suyu akıttı.

"Aç değil misin?" diye sordu Wyatt.

"Açtım. Ben sadece..." İçini çekti. "Claire'le kavga ettik. Hiçbir şey, aile için geçimsizlik kadar iştahımı kaçırılmaz. Jesse'nin lisede olduğu geçtiğimiz iki yıl boyunca, 'midem yemek yiyemeyecek kadar rahatsız çünkü kişisel hayatım çok baktan' diyetini uygulayarak tam beş kilo verdim. Eğer nasıl olduğuna dair bir kitap yazsaydım milyonlar kazanabilirdim." Wyatt'a baktı. "Her şey nasıl bu kadar hızlı yanlış gitti? İstedğim bu değildi. Aşağıya, özellikle Claire'le birlikte

yemek yemek için geldim, böylece konuşabilirdik. Onun yerine kavgaya çıktık. Anlamıyorum.”

Wyatt bir şey söylememe konusunda dikkatliydi. Nicole’ü kız kardeşi gibi seviyordu ama idare etmesi zor olabiliyordu. Wyatt’ın gördüğü kadarıyla, Claire kız kardeşinden daha soğukkanlıydı. Tabii işkence bile yapsalar, Wyatt bunu itiraf edecek değildi.

“Uzun zamandır yoktu. Sen çok fazla şeyle başa çıktın,” dedi onun yerine. “Olayları ağırdan al.”

“Sanırım.”

Nicole ona doğru dönüp genç adamın kollarına yöneldi ve başını onun omzuna gömdü.

“İyi bir insan olduğumu düşünüyor musun?” diye sordu Nicole.

“Tabii ki! Neden?” Genç kadının sırtını okşadı.

“Gezegendeki en büyük sürtük olabilirim.”

“Bunun hiç yolu yok.”

“Burada değildin.”

“Olmam gerekmiyordu. Seni tanıyorum. Sen bir sürtük değilsin. Zor ve inatçısın ama acımasız değilsin.”

“Tanrım, çok sağ ol.”

“Rica ederim.”

Wyatt kollarını ona doladı ve kadını yakınında tuttu. Nicole gözlerini kapattı. Wyatt bir şeyler hissetmeyi umarak durakladı... herhangi bir şey. Bir kıvılcım. Bir parlıltı. Hatta bir köz bile iş görürdü. Hiçbir şey yoktu.

O ateş yalnızca Claire’le oluyor, diye düşündü vahşice. Bu da onun şansıyla işte!

Nicole geriye çekilip sandalyeye çökerken, “Hayatım berbat,” diye homurdandı. “Az önce de daha kötü hale getirdim.”

Wyatt onun karşısındaki sandalyeye oturdu. “Bundan şüpheliyim.”

“Beni savunmayı kes. Hak etmiyorum. Claire’e acımasızlık ettim.”

Wyatt hiçbir şey söylemedi. Bir kadın konuşmak istediğinde, en iyisinin yolundan çekilmek ve dinlemek olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

“Akşam yemeği yaptı,” Nicole devam etti. “Tavuk yapmıştı. Gerçekten iyiydi. Kendi halimizdeydik ama sonra George Clooney’den bahsetmeye başladı. Onunla tanışmış. Her türden yıldızla ve ünlü insanla tanışmış olması ve onlar hakkındaki şeyleri duymak gerçekten tepemi attırdı. Hayatının o kadar harika olmasından nefret ediyorum. Zamanının tümünü şehir şehir gezip piyano çalarak geçirdi. Aaaah, çok zor bir iş ya! Orkestradaki adamlardan, her akşam nasıl parti verdiklerinden bahsetti. Tabii ki kendisinin hiç partiye katılmadığını iddia etti. Hayatı öyle zormuş ki. Sanırım ekstra masaja uyum sağlamak gerçek bir sorun olmuştur. Tabii parasını saymak da. Onun günlerce sürmüş olması gerekir.”

Nicole sustu ve Wyatt’a baktı. “Şimdi benim hakkımdaki fikrini değiştirmek istiyor musun?”

“Hayır. Ama neden bütün konularda üstüne gittiğini öğrenmek istiyorum.”

Nicole tereddüt etti. “Sadece beni o kadar sinirlendirdi ki. Her şeyi vardı. Ailemizin her zaman hakkında konuştuğu kişi oydu. Nasıl da gururlulardı. O yıldızdı ve ben her şeyle uğraşmak için evde kapana kısıldım. Ondan nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.”

Nicole gözlerini kıstı. “Mantıklı olduğun zamanlardan hoşlanmıyorum. Bundan bahsettim mi?”

“Bir ya da iki kez. Kardeşinden nefret etmiyorsun. Onu, o kadar yoğun duyguları hissedecek kadar tanımıyorsun. Onun hayatı yüzünden senin başına gelenlerden nefret ediyorsun ve aileni ya da şartları suçlamaktansa ondan nefret ettiğini söylemek daha kolay.”

“Sen *Oprah*’ı mı izliyorsun?”

“Bir erkeğin anlayışlı olamayacağını mı söylüyorsun?”

"Aşağı yukarı."

"Seni bir süredir tanıyorum. Hayatında neler olduğunu görmek, bana göre, senin için olduğundan çok daha kolay."

"Sanırım ama ilişkimizdeki derin kişilik ben olduğumda daha çok hoşuma gidiyor. Ben sadece..." Omzunu silkti. "Suçlu hissediyorum. Suçlu hissetmekten nefret ediyorum. Onun iyi olduğunu biliyorum." Wyatt'a baktı. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Gidip onu kontrol etmemi ister misin?"

"Lütfen. Alt katta."

"Bodrumda mı?"

"Stüdyoda."

Wyatt ayağa kalkıp bodruma giden basamaklara yöneldi. Claire'in pratik yapması için inşa edilmiş ses geçirmeyen odayı unutmuştu. Claire altı-yedi yaşlarındayken gitmişti, bu da stüdyonun pek kullanılmadığı anlamına geliyordu. Wyatt bodruma ayak bastığında, Claire'in, büyükannesiyle birlikte gittiğinde Amy'den birkaç yaş daha küçük olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Ailesini çok özlemiş olmalıydı.

Özellikle Nicole'ü, diye düşündü. İkizlerdi.

Wyatt, Nicole'ün bir sürü sorunu olduğunu biliyordu ve hiçbiri için onu suçlamıyordu. Jesse'ye bakmakla, pastanede çalışmakla yeterince çekmişti. O sorumlu olandı. Ama Claire, ne olmuştu?

Wyatt stüdyonun kapısını açtı ve anında müziğin güzelliğine kapıldı. Klasik şarkılarla, konçertolarla ya da çaldığı şey her neyse onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu... sadece parça inanılmaz derecede zengin ve neredeyse... hüznüydü.

Piyanonun yerleşiminden dolayı, Claire'in sırtı ona dönüktü. Genç kadın çalarken sallanıyor, uzun, sarı saçları onunla beraber hareket edip ışığı yansıtıyordu. Ya kapıyı duymamıştı ya da Wyatt'ın orada durmasını umursamıyordu. Wyatt ilkinin olduğunu düşündü.

Claire neredeyse bir çeşit transta gibi görünüyordu. Sanki müzik onu değişime uğratiyormuş gibi...

Wyatt geldiği yoldan geri çıktı ve mutfığa döndü.

Nicole ona baktı. "O nasıl?"

"İyi. Piyano çalıyor." Buzdolabına doğru yürüyüp bir bira çıkardı, ardından masada genç kadına katıldı. "Niye turnede değil? Yaptığı şey o değil mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Belki tatildedir."

"Tam da senin ameliyat olman gerektiği zamanda mı boş zamanı oldu?"

Nicole kaşlarını çattı. "Burada olmasıyla ilgili kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışma."

"Çalışmıyorum."

"Planları olabileceğini ama benimle olmak için iptal ettiğini söylüyorsun."

"Bilmiyorum. Bilmediğim için soruyorum." Jesse'nin Claire'i aradığını ve onun da ertesi gün geldiğini biliyordu. İyi zamanlama mı olmuştu, yoksa burada olmak için konserlerini iptal etmek zorunda mı kalmıştı?

"Muhtemelen tek seferde haftalarca dolu oluyordur. Konser sezonu falan var mı?" diye sordu Nicole. "Mozart'ı duymak için daha iyi bir zaman?"

"Yanlış insana soruyorsun."

"Biliyorum. Sadece o kadarını düşünmemiştim. Dedğin şeyi. Yapabilecek diğer işleri dururken benimle burada birlikte olmasını." Nicole bu gerçekten dolayı mutlu görünmüyordu.

"Bu bir şeyleri değiştirir mi?"

"Belki." Durdu. Nicole sertçe, "Tatilde olduğuna eminim." dedi.

"Eğer sen öyle diyorsan."

"Katılmıyor musun?"

"Aldırmadan istediğin cevabı almayacaksın. Ya seninle ilgilenmek için öncelikli yükümlülüklerini bırakmıştır ya da gelip sana bakmak için tatil zamanını kullanıyordur. Bu konuda onu kötü yapmak zor."

“Bana zaman ver,” Nicole homurdandı. “Sorunla başa çıkabilirim. Ayrıca, ondan nefret etmiyorum. O konuda haklıydın.”

Wyatt birasından bir yudum aldı.

“Ondan nefret etmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum.” Nicole iç çekti. “Bir şey söyle.”

“Sen bütün konuşmayı yapıyorsun.”

“Ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsetmiş miydim?”

“Bir defadan fazla.”

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Nicole.

Soru, Wyatt’ı hazırlıksız yakaladı. Kendini durduramadan, kadına dokunduğu son seferi hatırladı. Ateş ne kadar da derinden yanımtı öyle. Sonra erotik görüntüye yakın her şeyi bir kenara itti ve omzunu silkti. “Düşünmüyorum.”

Nicole gözlerini dikip ona baktı. “Nasıl da yalan söylüyorsun. Ondan hoşlanıyorsun.”

Wyatt aniden sandalyesinde kıvrılmak istedi. “Onu tanımıyorum.”

Nicole’ün gözleri kısıldı. “Onun ateşli olduğunu düşünüyorsun. Ah, Tanrım. Ona ilgi duyuyorsun.”

“Bu sadece kimyasal bir şey. Hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Onunla yatmak istiyor musun? Bu hiç adil değil. Benimle yatmak istemiyorsun.”

“Bu konunun üzerinden zaten geçmiştik.”

“Ama Claire tam bir baş belasıdır, Wyatt. Ondan, benden hoşlandığından daha çok hoşlanamazsın.” Elleriyle yüzünü kapattı. “Sızlanıyorum. Bu ne kadar korkunç böyle?”

“İstediğin şeyi hissetmeye iznin var.”

Nicole ellerini indirdi. “Bu konuda hassas ve anlayışlı olmaya cüret etme. Ayrıca, o benim kardeşim, o yüzden sana uzak dur demem beni garip bir pozisyona sokuyor.”

Wyatt bira şişesinin üzerinden ona baktı. "Çünkü o senin için önemli olduğundan mı?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Sadece acele bir şeyler yapma."

"O konuda söz veriyorum."

Hiçbir şey yapmayacaktı. İstemenin ve yapmanın arasında dünyalar kadar fark vardı. Garip bir duruma girerek, her şeyi olduğundan daha zor hale getirmek gibi planları yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“İÇERİ GEL,” Amy arabadan inmeden işaret diliyle söyledi. “İçeri gel.”

Claire iki katlı eve bakıp tereddüt etti, ardından yanındaki kıza baktı. Eve girmekle ya da Amy’le fazladan vakit geçirmekle sorunu yoktu. Onu tereddüde düşüren şey, araç yoluna park edilmiş büyük kamyonetti. Wyatt evdeydi ve Claire onu görmeyi ne kadar istese de, onu görme düşüncesi genç kadını garip bir şekilde endişelendiriyordu. Yine de, başını sallayarak onayladı ve arabadan çıktı.

Ana yoldan ilerlediler. Daha onlar çalamadan ön kapı açıldı ve Amy babasına doğru koştu. Wyatt kızını kendine bastırarak yakaladı ve onu döndürürken kahkaha attı.

“Benim kızım nasılmış?” diye sordu, konuşurken Amy’e bakıyordu ki küçük kız onun dudaklarını okuyabilsin.

Amy, “İyi,” diye işaret etti, ardından Claire’e bakıp konuştu. “Claire’in araba sürüşü iyiye gidiyor.”

Claire kahkaha attı. “Vay, iltifat için teşekkürler. Pratik yapıyordum. Otobanlar hâlâ beni pek mutlu etmiyor ama başarabilirim. GPS’im de artık bana arada sırada bağlıyor.”

“İçeri gel,” dedi Wyatt. Kızını aşağı indirdi ve dış kapıyı açık tuttu.

Claire evin içine girdi. Burada defalarca bulunmuştu. Endişeli olmasını gerektirecek bir şey yoktu. Yine de karnı kasılıp duruyor, teni garip hissettiriyordu. Sanki gergin ve gıdıklanır gibiydi.

Belki de tüm bunların sebebi, yapılacaklar listesine göz atıp "seks yap" maddesi için Wyatt'ın harika bir aday olacağını düşündüğü içindi.

Şimdi kirpiklerinin altından ona baktığında, geniş omuzlarının tişörtünü gerişini takdir ediyordu. Wyatt güçlüydü. Dayanacak birine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Her şeyle baş edebileceğine güvenilen birisi? Claire'in onunla yatmak istemesinin sebebi, adamın güçlü olması değildi elbette. Ya da belki de öyleydi. Kesinlikle bir uzman değildi.

Amy odasına gideceğini işaret etti, ardından koridorda yok oldu. Wyatt onun gidişini izledikten sonra Claire'e döndü.

"Ona göz kulak olduğun için gerçekten minnettarım."

"Yapmaktan mutluluk duyuyorum. Çok eğlenceli ve yaptığım işaretler konusunda çok sabırlı."

"Öğrenmek istediğin için çok mutlu."

Claire kaşlarını çatı. "Neden istemeyeyim ki? Amy öyle iletişim kuruyor."

"Çoğu insan buna zahmet etmez."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Wyatt ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup ona baktı. "Vaktin için sana ödeme yapmayı hiç konuşmadık. Konuşmalıyız."

"Bana para ödenmesini istemiyorum," dedi adama. "Para hakkında konuşmak istemiyorum." Wyatt ikna olmamış görüldüğünde, Claire ekledi, "Biz aileyiz. Yani, bir bakıma."

Wyatt başını sallayıp onayladı. "Nicole boşanma avukatı tutacak kadar iyileşene kadar neredeyse akraba sayılırız. Drew'un bunu nasıl batırdığına inanamıyorum."

Claire de inanamıyordu. Kim böyle bir şeyi yapardı? Adama saldırışını hatırladı. "O iyi mi? Yüzünde hâlâ hasar var mı?"

"Umurunda mı?"

Claire soruyu değerlendirdi. "Pek değil."

Wyatt sırttı. "Şimdi kardeşin gibi konuşun."

"Bana ondan bulaştı." Claire bunun iyi bir şey olabileceğini düşündü. Nicole, Lisa'nın kendisini yönlendirmesine izin vermezdi. Nicole ona, o aptal, emredici programıyla ne yapabileceğini tam olarak söyler ve sonra yürür giderdi.

"Bir konuda oldukça hiddetli görünüyorsun," dedi Wyatt. "Ne düşünüyorsun?"

"Menajerimi. Biraz daha Nicole gibi olmayı diliyorum, böylece ona yakamdan düşmesini söyleyebilirdim."

"Yapmak istediğin şey o mu?"

"Bazen. Şu anda onun aramalarından kaçıyorum. Durumla başa çıkmanın en iyi yolu bu değil."

Wyatt mutfığa giden yolu gösterdi. Mutfak, evin geri kalanı gibi geniş ve parlaktı. Dolaplar oldukça yeni görünüyordu. Granit mutfak tezgâhı ve paslanmaz çelikten elektrikli aletler vardı.

Etkileyici, diye düşündü. Adamın yemek yapmayı bildiğini hatırladı. Mükemmel erkekten bahsetmişken... Öte yandan, eğer o kadar mükemmelse neden evli değildi veya en azından biriyle birlikte değildi? Biriyle *birlikte* miydi?

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Wyatt.

"Diyet olan herhangi bir şey."

Wyatt ona baktı. "Diyet içecek içen bir adama benziyor muyum?"

Gıdıklanma hissi geri döndü. "Pek sayılmaz."

"Güzel. Ama Nicole için biraz bulunduruyorum." Buzdolabından gazoz çıkarıp bir bardak aldı, buzla doldurdu ve genç kadının önüne bıraktı. "Öyleyse neden yakandan düşmesini kendin söylemiyorsun?"

“Lisa’ya mı? Bilmiyorum. Hiç söylemedim. Söylemeliyim. Şimdi her şey farklı. Artık bir çocuk değilim.” Asıl sorunsa, kendini hâlâ bir çocuk gibi *hissettiği*ydi. Sanki izin almak zorundaymış gibi.

Wyatt, “Çalmıyor olmanın sebebi o mu?” diye sordu.

Claire gözlerini ona dikti. “Ne demek istiyorsun?”

“Piyano çalmıyorsun,” dedi. “Çalman gerekmiyor mu? Yaptığın şey o değil mi?”

Artık değil, diye düşündü hüzünle, önceki gece kendini müzikte kaybetmeyi başardığını hatırladı. Saatlerce çalmıştı, ta ki yorgunluktan titreyip terden sırlıslık oluncaya kadar. Müziğin her şeyi iyileştirmesini isteyerek çalmış, çalmıştı. Ne yazık ki çalmak tatmin edici olmasa rağmen, hayatındaki karmaşıklıklar için yalnızca bir dikkat dağınıklığıydı.

“Yakın zamanda turne tarihim yok,” dedi. “Yaza yakın. Sezon ilkbaharın sonlarına doğru yavaşça azalır. Sonbaharda her şey tekrar başa döner.”

Wyatt buzdolabından bir bira çıkardı ve onun karşısındaki sandalyeye geçti. “Nicole’e bakmak için hiçbir şeyi iptal etmedin mi?”

“Hayır. Eğer etmiş olsaydım daha iyi olur muydu?”

“Bilmiyorum. Dün gece ondan bahsediyorduk. Onu kontrol etmek için uğradım.”

Wyatt evde miydi? Claire onun ziyaretini kaçırdığı için bir tür kayıp duygusu yaşadı.

“Burada olmak için şovları iptal ederdim,” dedi. “Nicole’ün buna inanacağından değil ama.”

“Zorlu olabiliyor.”

“Öyle mi söyleniyor?”

Wyatt gülümsedi. “İkinizin de fark ettiğinden daha çok birbirinize benziyorsunuz.”

Çünkü ikizlerdi. Bir bağ vardı. En azından eskiden vardı.

Wyatt, "Nasıl işliyor bu?" diye sordu. "Sadece New York'un dışında mı çalışıyorsun? Bir orkestrayla birlikte misin? Ne yaptığınla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Sıradan bir ilgiden dolayı sorulmuş olabilecek basit bir soruydu. Daha fazlası değildi. Yine de Claire hem paniklemiş hem de baskı altında hissetmişti.

"Ben, ee, genellikle bireysel gecelerde çıkıyorum. Bir şehirde bir dizi konser verebiliyorum. Geçmişte farklı orkestralarda çaldım. Bir sezon ya da sezonun bir kısmı için. Ama ben..." Göğsü sıkıştı, sebebi Wyatt'm çok yakışıklı olması değildi. "Artık çalmıyorum. Çalamıyorum."

"Emekli olmak için biraz gençsin."

"Emekli olmadım. Ben sadece..." Ona söylemek istemedi, Wyatt'm ondan utanmasını istemiyordu. Yine de, kelimeleri tutabilecek gibi görünmüyordu. "Çalamıyorum. Panik atak geçiriyorum."

Wyatt ona, sanki kelimeleri anlamamış gibi baktı.

"Geçen yıl başladı," dedi aceleyle. "Çok yorgundum. Biraz ara vermek istiyordum ve sadece birkaç haftalığına hiçbir şey yapmamayı dört gözle bekliyordum. Ama Lisa bana özel bir yaz turnesi ayarladı. Kızdım ve numaradan bir çeşit panik atak krizi yaptım. Tamamen geri çekildi. Yanlış olduğunu biliyorum. Yapılacak en olgunca şeyin ona gerçeği söylemek olduğunu biliyorum, değil mi? Ben bir yetişkinim. Bu benim hayatım ama o kadar kolay değil işte."

Bardağını iki eliyle birden kavrayıp içine baktı. Wyatt'a bakmaktan daha iyiydi.

"Sadece onu başımdan savmak için birkaç kriz numarası daha yaptım. Ama sonra bir gün, kriz kendiliğinden oldu ve kontrol edemedim. Sanırım taklit etmekte o kadar iyi iş çıkarmıştım ki gerçek hale geldiler. Çok daha kötüye gitti ve şimdi krizler beni kontrol ediyor. Programımın son haftasını zar zor atlattım ve son performansında yığılıp kaldım."

Bir utanç dalgası üzerinden geçerken başını eğdi. Yanaklarının ısındığını hissetti. Olanları unutmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o deneyimi tekrar tekrar yaşıyordu.

"Çok utanıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yardım etmeye çalışan bir terapistte gittim. Güç alabilmemin tek yolunun bu olduğuna inandığım sürece, daha iyiye gidemeyeceğimi biliyorum. Ama hissettiğim şeyleri nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Ya bir daha çalamazsam? Bildiğim tek şey bu. Ben buyum. Onsuz ne olurum?"

Wyatt, onun piyano çalma konusunu açtığı için dile getirebileceğinden daha çok pişmandı. Şimdi bariz şekilde üzgün bir Claire'le yüz yüzeydi ve ne yapacağı ya da ona ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu ona tamamen yabancıydı... sadece kadın ve duygusal olması değildi ama daha önce tecrübe sahibi olduğu bir şey değildi.

"Belki, ee, eğer görseydin, bilirsin, başka birini," diye mırıldandı. "Başka bir terapisti."

"Sanırım deneyebilirdim. Bilmiyorum."

Genç kadın o kadar ufak tefek ve yıkılmış görünüyordu ki Wyatt'a kendini berbat hissettirdi. Tipik erkek konuşmasıyla, ona sorunu görmezden gelmesini ve en sonunda kurtulacağını söylemek istedi. Ama bunun yardımcı olmayacağını biliyordu.

"Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum," dedi Claire. "Zayıf."

Wyatt rahatlamayla, zayıflıkla baş edebileceğini düşündü. Wyatt güçlü ve sertti. Onu koruyabilirdi. Ona önerebilirdi...

Genç adam zihninin frenlerine asıldı ve yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. Onu korumak mı? Bu da nereden çıkmıştı böyle? O, Amy haricinde hiçbir dişiyi korumak istemiyordu. Belki bir de Nicole'ü çünkü arkadaşıydı. Ama romantik anlamda değil. Wyatt dâhil olmazdı... asla.

Seks güzeldi. Seksten hoşlanır, dört gözle beklerdi. Seksi anlardı. Ama önemsemek, hisler ve duygusallık içeren herhangi bir şey? Hiç yolu yoktu. Ortaya çıkabilecek felaketi biliyordu. İş kadınlara geldi-

ğinde tamamıyla eline yüzüne bulaştıran adamların olduğu uzun bir sıradan geliyordu. Drew ve eski karısı yalnızca en son örneklerdi.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Claire, “Jesse’nin araması mükemmel bir zamana denk geldi. Ne olursa olsun gelmeyeceğinden değil tabii. Gelirdim. Ancak menajerimden saklanıyor sayılırım ve Nicole’ün ameliyatı bana ortadan kaybolmam için mükemmel bir sebep verdi. Bu çok mu korkunç?”

Wyatt, genç kadının, onun kızını nasıl tamamen kabullendiğini, işaret dilini öğrendiğini ve Amy düzgünce konuşmak için yavaşça uğraşırken, kızı sabırla dinlediğini düşündü. Nicole’ün yaptığı huy-suzluklara rağmen, nasıl sürekli onun etrafında olduğunu düşündü. Piyanonun başını oturmuş, sanki onun için nefes almak kadar önemliymiş gibi çalışını hatırladı. Claire’in hünerinin ve kabileyetinin kendisini nasıl büyülediğini anımsadı.

“Korkunç değil,” dedi. “İşler zorlaştığında, herkesin gidecek bir yere ihtiyacı vardır.”

“Nicole’e göre, işler benim için hiç de zor değil.”

“O her şeyi bilmiyor.”

“Bildiğini sanıyor.”

Wyatt onun mavi gözlerinin içine bakarken, “Yanılıyor,” dedi. Gözlerinde bir şey vardı, hüznün izi ama bir şey daha vardı. Wyatt’ın tam oturtamadığı bir şeyler. İlgi? Tutku?

Görmek istediği şeyi yansıttığından dem vurmuşken...

Yine de, kendini ona sarılmak isterken buldu. Kollarını etrafına dolamak ve bir süreliğine genç kızın ihtiyacı olan kaya olmak istedi. Tabii ki bir parçası onu yakına çekmek ve ikisi de soluksuz kalana kadar öpmek istiyordu.

Claire gülümsedi. “Dinlediğin için teşekkürler. Yardımı oldu.”

“Güzel. Yemeğe kalmak ister misin?”

Davet durup dururken çıkvermişti. Wyatt, kanını ısıtan ağır bir gülümsemeye ödüllendirildi. “Çok hoşuma gider.”

NICOLE KENDİNE, GERÇEKTEN sürekli saate bakmadığını söyledi. Claire'in, Amy'i bırakmasının bu kadar uzun sürmesinden ona neydi ki? Claire için endişelenmiyor ya da önemsemiyordu. Claire onun için hiç kimseydi.

Yine de büyük salondaki saat tıkladıkça endişenlendi ve kendini kazalarla, araba kaçırımlar üzerine düşünürken buldu.

"Aptallık ediyorsun," diye homurdandı kendi kendine. "Eğer kötü bir şey olmuş olsaydı, şimdiye kadar duyardın."

Tam o sırada, birisi dış kapıyı tıklattı. Nicole kendini ayağa kalkmaya zorladı ve kapıya yöneldi. Çok hızlı hareket etmiyordu ve o kapıya ulaşmadan, kapıdaki kişi tekrar tıklattı.

"Geliyorum," diye bağırdı, endişenin yerini öfke alıyordu. "Bekleyin bir dakika."

Üniformalı bir polis ya da şerifi görmeyi beklerken, kendini kapısının eşiğinde duran iyi giyimli, yaşlı bir kadına bakarken buldu.

Kadın soğukça, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Bu soruya cevap vermeyecek kişi," dedi Nicole. "Yanlış evde olmalısın."

"Claire Keyes burada mı?"

Nicole konuşmadan önce bir saniye tereddüt etti. "Şu anda değil."

"Ama ortadan kaybolup geldiği yer burası?" Karanlık bakışı, Nicole'ü başından savmadan önce onu baştan ayağa süzdü. Kırmızı dudakları dümdüz oldu. "Sanıyorum sen kız kardeşisin."

Nicole onaylama ya da reddetme ihtiyacı duymadı. "Siz kimsiniz?"

"Lisa Whitney. Ben Claire'in menajeriyim."

Bununla birlikte, kadın evin içine giriverdi. Nicole, kadını fiziksel olarak dışarı atmaya yetecek kadar iyileştiğini düşünmüyordu, o yüzden kapıyı kapattı ve onu büyük salona doğru takip etti.

Lisa özel dikim paltosunu üzerinden çıkarıp incecik bir bedeni, toprak tonlarındaki kaliteli kıyafetini ve tasarımcı etiketli bir el çan-

tasını ortaya çıkardı. Nicole'ün son modadan anladığı makine yapımı kaşmir kazak takımı olduğu için kadının ayakkabılarının markasını bilmiyordu ama fiyatının makul bir ikinci el araba kadar olduğunu tahmin etti. Lisa'nın kısa, kahverengi saçları ustalıkla biçimlendirilmişti, makyajı yüzüne uyuyordu, altın küpesi, saati ve kolyesi büyük ihtimalle gerçek ve on sekiz ayardı. Nicole neredeyse görür görmez ondan nefret etti.

Lisa, paltosunu tekli koltuklardan birinin arkasına bıraktı ve etrafına bakındı. "Gerçekten burada mı kalıyor?" Sorusunun tonu, burada kalmanın arabada kalmaktan daha iyi olmadığını ima ediyordu.

"Evimde mi, demek istiyorsan? Evet. Burada kalıyor."

"Anlıyorum. Peki çalışıyor mu? Yani, piyano görmüyorum. Derslerini alıyor mu?"

"Bu senin işin değil ama aşağı katta bir piyano var."

Lisa ona baktı. "Claire'le ilgili her şey benim işim. Ne kadar pratik yapıyor? En iyisi günde dört saat. Üç saatle idare edebilir ve beşten fazlasının kimseye yararı dokunmaz." Beklentiyle durakladı.

Nicole ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dün geceye kadar Claire'in çaldığından bile emin değildi. Nicole kendine, davetsiz misafirine hiçbir şey borçlu olmadığını söyledi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Onu takip etmiyorum."

"Etmelisin. İyi yiyor mu? Yeterince uyuyor mu?"

"Claire yirmi sekiz yaşında. Kendi yemeğini yapma ve yatağına yatma yeterliliğine sahip." Tanrım, kardeşinin tamamen işe yaramaz olmasma şaşmamak lazımdı. Gerçek bir insan olmasma hiç izin verilmemişti.

Lisa ona dik dik baktı. "Claire herkes gibi değil. O, Tanrı vergisi yeteneğe sahip bir sanatçı. Eğer izlenmezse, hayattan soğur. Dinlenmeye ihtiyacı var. Fazlasıyla dinlenmeye. Son birkaç yıl çok zor ve yorucu oldu. Bir fırsat penceresi göründü. Ondan yararlanmak zorundaydık." Sonraki sözlerinde tereddüt etti. "Claire çok fazla olduğunu söyledi

ama ben neyin olabileceğini biliyordum. Şimdiyse zirvede. Onu orada tutabilmek için elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız.”

Nicole, bu Lisa denilen kadının kim olduğundan emin değildi ama ondan hoşlanmadığını biliyordu.

“Bu işte ‘biz’ diye bir şey yok.”

Lisa onu dikkate almadı ve odayı arşınladı. “Ona yolladığım programa bakıp bakmadığını biliyor musun? Bugün ulaşmış olmalıydı.”

Nicole, mutfaktaki FedEx kargo paketini düşündü. “Hayır, görmedi.”

“Bu gece çalışabilir. Bu sonbaharı onaylayacaksak devam etmemiz gerekiyor. Şimdiden çok geç kalındı ama açılışlar var. Yapacak çok işi var. Yeni müziği öğrenecek, prova ayarlamalarını ve medya etkinliklerini yapacak. Yaptığımız işin büyük bir kısmı tanıtım. Ayarlanacak seyahatler var. Dört ay içinde sadece otuz konser var ama yine de... Hazırlıklar yapılmak zorunda.”

Dört ayda otuz konser mi? Nicole hesaplamayı yaptı. Her beş ya da altı günde bir konser vardı. Eğer aynı şehirde değilse, bu oradan oraya gitmek demekti. Lisa’nın gerek gördüğü dört saatlik çalışmaları da eklerse, provalar, röportajlar ve kimbilir başka neler de katıldığında, yoğun bir gün oluyordu.

Claire’in hayatı gerçekten bu muydu? Durmaksızın seyahat et ve çalış, hem de muhtemelen şeytani Lisa’nın her şeyi gözetlerken...

Nicole, Claire’in, hayatının görüldüğünden çok daha zor olduğunu söylediğini hatırladı. Elbette Nicole etkilenmedi, kötü hissetmedi ya da herhangi bir şeyden değil. Hâlâ gerçek dünyada yaşamaktan çok daha kolaydı.

Lisa ön cama doğru yürüdü ve gözlerini dışarı dikti. “Kayıtlarla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Hangi kayıtlar?

“Birkaç CD’de yer alması için davet edildi. Hayır kurumları için olanları kabul edeceğini biliyorum. Her zaman eder.” Lisa bu gerçeğe kızgın göründü. “Ama diğerlerinden bazıları da yardımcı olacaktır.”

Hepsine ek olarak bir de kayıt seansları mı? Dinlemek bile Nicole’ü yormuştu.

“En azından gezdiği tüm o şehirleri görüyor,” dedi, Lisa’dan çok kendi kendine söylemişti.

Lisa ona bakmak için döndü. “Şehirleri görmek onun işi değil. Onun işi, pratik yapmak, çalmak ve röportaj vermek. Tabii ki bunlar yerine kaçmayı tercih etti. İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin verdim, bilmiyorum.”

Lisa koltuğa doğru yürüdü ve paltosunu aldı. “Burada öylece durup onu beklemeyeceğim. Lütfen ona cep telefonumu arayabileceğini söyleyin. Ayrıca bu felaketi halledene kadar Seattle’dan ayrılmayacağımı da.”

Nicole felaketin ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Neyse ki Lisa artık onun sorunu değildi. Araç yolundaki tanıdık araba sesini dinledi.

“Kendin söyle,” dedi. “Eve geldi.”

CLAIRE MUTFAĞA DOĞRU yürürken, “Ben geldim,” diye seslendi. “Geç kaldığım için üzgünüm. Wyatt akşam yemeği için onlara katılmamı teklif etti ama KFC’de bir yemekmiş. Haftalık fast-food akşamlarından biriymiş ve seçimi Amy yaptı. Orada yemiş miydin? Gerçekten...”

Claire oturma odasına girdi, Nicole’ün yanında dikilen Lisa’yı gördü ve anında o son tavuk budunu yememiş olmayı diledi.

“Merhaba, Claire,” dedi Lisa soğukça. “Bana gerçekten kızarmış tavuk yemediğini söyle.”

Her zamanki gibi Lisa ona kendisini ufak ve aptal hissettirme kabiliyetine sahipti. Dilinin ucunda bir özür dolandı ama geri yuttu.

O bir yetişkindi ve eğer fast-food yemek istiyorsa, yerdı. Bu onun hakkıydı.

“Evet, yedim. Çok lezzetliydi.”

Lisa dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki ya sana verdiğim diyet ne demeli? Güçlü soya dengeli beslenmede önemliydi.”

Nicole öğürme sesi çıkardı, ardından avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Üzgünüm. Bir anda beliriverdi. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Sorun değil,” dedi Claire. Lisa’dan sonsuza dek saklanamazdı. Yine de bu güzel bir gündüz düşüydü.

Lisa onların konuşmasını dikkate almadı. “Beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söyleyemiyorum bile, Claire. Hiçbir uyarıda bulunmadan, o şekilde kaybolmak! Sadece bir sesli mesajla gittiğini söylemek... Aramalarımı görmezden geldin. Bunun işe yarayacağını mı düşündün? Öylece peşini bırakacağımı mı düşündün?”

Claire omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı. “Acil bir aile işim vardı,” dedi, ardından Nicole’ün, Claire’in orada hoş karşılanmadığını söyleyen iğneleyici bir yorumda bulunmaması için dua etti.

Neyse ki bir kereliğine kız kardeşi sessiz kaldı.

Lisa’nın bakışı Nicole’e çevrildi, ardından ona döndü. “Dıştan bakınca her şey yolunda görünüyor. Sanıyorum kısa süre içinde New York’a geri dönüyorsun?”

“Dönmiyorum.”

“Sonbahar programı ne olacak? Şimdiden olması gereken tarihlerin yarısında. Eğer orada olmazsan, insanlar kim olduğunu unutacak. Deha olmak yeterli değil. Bunu biliyorsun. Her şeyin nasıl kolayca kaybolabileceğini biliyorsun.”

Bu Claire’in yıllardır duyduğu bir cümleydi. Bir keresinde, bir üniversite profesörünün “yayımla ya da yok ol” kuralından şikâyet

ettiğini duymuştu. Claire içinse, “performans ortaya koy ya da yok ol” kuralı vardı.

“Şu anda hiçbir şey alamam,” dedi kararlılıkla. “Programa ne zaman geri döneceğimle ilgili hiçbir fikrim yok.”

Lisa’nın gözleri büyüdü. “Bunu demek istemedin. İsteyemezsin.”

Claire, en son sahneye çıkışında neler olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedi. Nasıl yığılıp kalarak kendini küçük düşürdüğünü. Paniğin nasıl kazandığını. Ama Nicole’ün dinlediğinin fazlasıyla farkındaydı ve kız kardeşine gerçeği söyleyemeyecek kadar utanıyordu.

“Sana bel bağlayan insanlar var,” Lisa devam etti. “Sen bir endüstrisin. Söz konusu insanların geçim kaynağı.”

Claire, “Çoğunlukla senin,” diye cevabı yapıştırdı. “Eğer menajerliğimden çekilmek istiyorsan, bununla bir sorunum olmaz.”

Lisa bir adım geri attı. “Hayır. Demek istediğim o değil.” Boğazını temizledi. “Claire, canım. Bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordum. Tabii ki ailenle zaman geçirmelisin. Sana baskı yapmamalıyım.”

Lisa’nın aynı anda hem iyi polis, hem kötü polisi oynayıp hem de tek bir fire bile vermemesi harikaydı.

Claire bundan nefret ediyordu. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan, çalmayı bile başaramamaktan nefret ediyordu. Ama şu anda olduğu yer burasıydı... kullanamadığı bir yeteneğe kapılmıştı. Yorgunluktan çökmüştü ve hayatı olan o koşu bandına yeniden çıkmaya istekli değildi. Diğerlerinin istediği şeye dayanarak kararlar almaktan bıkmıştı. Onun istedikleri ne olacaktı?

Mükemmel bir soruydu, keşke bir cevabı da olsaydı.

“Bana baskı uygulasan da fark etmez,” dedi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. Nicole daha iyi hissedene kadar buradayım. Belki de daha uzun süre kalabilirim, bilmiyorum. Sonbahar ya da başka bir zaman için herhangi bir yükümlülük almaya gönüllü değilim. İtilip kakılmayacağım. O yüzden cehenneme git.”

Lisa uzun bir süre boyunca gözlerini dikip baktı. "Pekâlâ. Eve gitmeye hazır olmadığını görebiliyorum. Sorun değil. Bekleyeceğim. Beni nasıl bulacağımı biliyorsun."

Claire başını salladı ama konuşmadı. Lisa gidene kadar olduğu yerde kaldı, ardından kanepeye çöküp elleriyle yüzünü kapadı.

"Etkileyici," dedi Nicole. "Gerçekten ona karşı geldin."

"Geldim, değil mi?" Claire ellerini kucığına düşürdü. "Titriyorum."

"Geçecek. Gerçekten senin menajerin mi?"

"On iki yaşından beri öyle."

"Korkunç biri."

"Bir de bana sor. Ayrıca en iyisidir de. Benim yakaladığım fırsatların yarısına sahip olmayan bir sürü yetenekli müzisyen var."

Nicole kanepenin karşısındaki tekli koltuğa yerleşti. "Konser tarihlerinden, pratiklerinden, provalarından, medya röportajlarından bahsetti. Sıradan bir günün mü?"

Claire kanepede arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. "Aşağı yukarı. Pek fazla boş zaman yok. Bazen şu kafeslerdeki hamsterlar gibi hissediyorum, tekerleğin içinde dönüp duruyorum. Sürekli gidiyorsun ama hiçbir yere ulaşamıyorsun ve manzara asla değişmiyor. Gittikçe kolaylaşıyor. Bir sürü müzik biliyorum. Daha gençken, her şeyi öğrenmek zorundaydım. İşte o bir kâbustu."

Durdu, ardından kendini alaylı saldırıya hazırladı. Nicole iyi bir hazırcıvabı kaçırarak biri değildi.

Ama kız kardeşi sadece, "Kulağa zor geliyor," dedi.

Claire gözlerini açtı. "Sen iyi hissediyor musun? Ateşin var mı?"

Nicole oturduğu yerde kıpırdandı. "Hayır. Ben iyiyim. Lisa'yla konuştuktan sonra, belki de hayatının düşündüğüm gibi prensesvari olmadığını, gerçekten uğraş gerektirebileceğini görmeye başlamış olabilirim."

"Ah, gerçekten mi?" Claire doğrulup oturdu ve gülümsedi. "Yani demek istiyorsun ki sen..."

“Ne?”

“Biliyorsun. Söyle. Eğer haklı değilsen, sen...”

Nicole başını iki yana salladı. “Unut bunu. Oraya gitmeyeceğiz. Yanlış bilgilendirilmiş olabilirim diyorum. Alabileceğinin en iyisi bu.”

“Hatalı,” dedi Claire ona. “Aradığın kelime; *hatalı*.”

“Asla. Ee, sen Wyatt’la yemek yemek için mi kaldın?”

“Hı hı. Dışarı çıktık. Amy harika. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.”

“Wyatt hakkında nasıl hissediyorsun?”

Claire aniden tehlikeli bir bölgeye adım attıkları hissine kapıldı. “Harika bir baba. Sabırlı ve ilgili. O ikisinin birbirini sevdiği belli.”

Nicole uzun bir süre onu inceledi. “Seviyorlar. Amy onun dünyası.”

“Fark edebiliyorum. O, ee, biriyle görüşmüyor, değil mi?”

Nicole ayağa kalktı. “Neden umurunda?”

“Değil. Sadece merak ettim. Gerçekten iyi ve tekrar evlenirmiş gibi görünüyor.”

Nicole’ün ifadesi sertleşti. Odadaki ısı seviyesi yirmi derece birden düştü. “İnanamıyorum,” diye bağırdı. “Ona ilgi mi duyuyorsun? Yok artık. Onunla çıkmıyorsun. Bunu aklından çıkarabilirsin. O benim arkadaşım. *Benim*. Beni duyuyor musun? Jesse’nin Drew’la yatmış olması yeterince kötü. Senin Wyatt’la yatmanın hiçbir kahrolası yolu yok.” Nicole yumrukları sıkılmış bir halde, aniden geriye döndü ve odadan ayrıldı.

ONUNCU BÖLÜM

CLAIRE DAHA ÖNCE hiç inşaat alanında bulunmamıştı. Arabasından çıktı ve Wyatt'ın tarif ettiği karavanı aradı. Diğer tarafta olduğunu gördü ama doğrudan oraya yönelmek yerine, neler döndüğüne bakmak için durdu.

Devasa alandaki ağaçların çoğu temizlenmişti ama arka bahçeler olabileceğini tahmin ettiği yerde hâlâ birkaç tane duruyordu. Evlerin çoğu hâlâ çamura saplanmış kazıklardan biraz daha iyi durumdaydı ama birkaçı çoktan iskelet halindeydi. Büyük, gürültülü aletler temelleri kazıyor ve toprağı çıkarıyordu.

Bir ev inşa etmek için harcanan tüm bu çabaları daha önce hiç düşünmemişti. Ya da birkaç eve. Karmaşık görünüyordu, neredeyse mucizeviydi. Birisi hiçlikten bir evi nasıl inşa edebilirdi? İlk, ikinci ve bitene kadar devam ederek neyin yapılacağını nasıl biliyorlardı? Tüm o şeyleri kim hesaplıyordu?

Sadece burada durarak cevabını alamayacağı bir soru olduğunu kendine hatırlattı ve karavana doğru yürüdü.

Neredeyse yolu yarılamıştı ki bıyıklı, uzun, zayıf bir adam onu durdurdu.

"Sabahtan bu yana gördüğüm en güzel şey değilsin de nesin böyle," dedi bir gülümsemeyle. "Ben Spike. Sen kimsin?"

Spike mı? Daha önce Spike isimli biriyle hiç tanışmamıştı. Adamın kolundaki dövmele, Washington Üniversitesi tişörtünü ve onu karşılıyormuş gibi kocaman gülümsemesini süzdü. Adamın arkadaş canlılığından memnun oldu.

"Ben Claire. Wyatt'ın kızma bakıyorum. İzin kâğıdını imzalamayı unuttu, onun için geldim."

Spike onu baştan ayağa süzdü. "Şu süslü dadılardan biri misin?"

Bu, kulağa çalışmayan, panik dolu piyanistten daha iyi geliyordu. "Aşağı yukarı."

"Seninle tanıştığıma sevindim, Claire."

"Ben de."

"Daha önce seni buralarda görmedim."

"Amy'ye bakmaya kısa süre önce başladım. Seattle'da yeniyim."

"Sana etrafı gösterecek birine ihtiyacın var mı?"

Bu flört etmek miydi? O flört mü ediyordu? Claire, erkekler, kadınlar ve birbirleriyle nasıl etkileşime girdikleri hakkında daha çok şey bilmeyi diledi. Yanlış bir şey söyleyip aptal gibi hissetmek istemiyordu.

"GPS sistemim var," dedi adama. "İdare ediyorum."

Spike güldü. "İdare etmekten daha iyisini yapıyorsun, güzelim."

Aman Tanrım. Nasıl cevap vereceğini bilmediğinden gülümsedi. "Benim, ee, bunu Wyatt'a götürmem ve sonra da okula dönmem gerekiyor. Seninle tanışmak güzeldi."

"Seninle de. Bir ara bir şeyler içebiliriz."

Claire adım atmak üzereyken donup kaldı. Spike az önce ona çıkma mı teklif etmişti?

Adama döndü. Bir randevu mu olacaktı? Gerçek, canlı bir randevu? “Bu güzel olurdu,” dedi ve karavana doğru ilerlemeye devam etti.

Tamam, Spike’a özel bir ilgi duymuyordu. En azından onunla dışarı çıkarak pratik yapmış olurdu, böylece gerçekten hoşlandığı biriyle karşılaştığında iyi bir iş çıkarabilirdi. Ayrıca, adam yeterince iyi görünüyordu. Belki de onu çok çabucak yargılıyordu.

Karavana yaklaştığında, kapı hızla açıldı. Wyatt ona kötü kötü bakarak girişte dikildi.

“Neden Spike’la konuşuyordun?” diye sordu.

“Ne? Bilmiyorum. Sadece konuşuyorduk.”

“Ondan daha fazlası gibi görünüyordu.”

“Haklısın. Birlikte kaçmayı planlıyorduk. Bugünkü işi bitene kadar beklemek zorunda kalacağız.”

Wyatt geriye doğru adım attı ve onun karavanın içine girmesini işaret etti. “Alaycılıkta pek iyi değilsin.”

“Bana zaman ver, daha iyi olacağım.”

Wyatt gözlerini ona dikti; koyu renk gözleri sanki genç kadının ruhunu görüyor gibiydi. “Sana çıkma teklifi mi etti?”

Wyatt neden böyle davranıyordu? “İçki içmekten bahsetti.”

Wyatt onun arkasından kapıyı kapattı. Karavan büyük değildi ve alanın çoğu masa ve dosya dolaplarıyla doluydu. Mavi detaylı planlar duvara sabitlenmiş, farklı kat planlarını gösteriyordu. En azından Claire, öyle olduklarını düşünüyordu.

Wyatt, genç kadının onun bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalmasını zorlayacak kadar yakınında durdu. Mutlu görünmüyordu.

“Spike’la randevuya çıkmak istemezsin,” dedi Claire’e.

Aslında dediği doğrudu ama ne yapması gerektiğinin adam tarafından söylenmesinden nefret etti. “Sen söyledin diye mi?”

“Sadece birkaç aydır hapishanenin dışında olduğu için. İyi bir çalışan ama saldırıdan hüküm giydi. Şimdi şartlı tahliye.”

Claire yutkundu. Hapishane? Tutuklanma gibi mi? Tamam o zaman. “Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğinden eminim,” dedi resmî bir şekilde. Aniden Spike’a telefon numarasını vermediği için rahatlamıştı. Zaten adam da istememişti.

“Ayrıca evli.”

“Ne? Sen ciddi misin? Evli mi?”

Aniden hiddetlenerek *bu çok adaletsizce*, diye düşündü. Spike’la çıkmakla ilgilendiğinden falan değildi ama evli olmak? Böyle giderse asla gerçek bir ilişkiye sahip olmayacak, hiç seks yapmayacaktı. Ellerine bakarken ne kadar çok yönden ucube olduğunu düşündü. Neden diğerleri gibi normal olamıyordu?

“Üzölmüş gibisin,” dedi Wyatt. “Karısı planlarınızın önüne mi geçiyor?”

Aniden yenilgiye uğramış gibi hissetti, “Acımasız olma,” dedi. “Muhtemelen senin de tahmin edebileceğin gibi, Spike’la ilgilenmiyorum. Evli olması umurumda değil, sadece...”

Hüzünle, bunun tıpkı kendi hayatına benzediğini düşündü. Nerede yanlış yapmıştı? Her şeyi nasıl farklılaştıracaktı?

“Bu sadece, ne?” diye sordu Wyatt.

Claire omzunu silkti. “O ilgiliydi. Belki. Bu güzeldi.”

“Eski mahkûmların sana asılmasından hoşlanıyor musun?”

“Tabii ki hayır. Sadece daha önce kimse bana çıkma teklifi etmedi. Bir içki için bile. Erkeklerin hep diğer tarafa baktığı bir hayatı yaşamayı başardım.”

Claire, kendini onun aşağılamasına ya da belki onun sorununun ne olduğuna dair bir açıklamaya hazırladı.

Onun yerine, Wyatt kollarını göğsünde birleştirdi. “Ya, tabii.”

“Bu doğru. Randevuya çıkmam. Asla. Nadiren evdeyim. Orkestrayla seyahat etmiyorum, o yüzden orada fazla erkekle tanışmıyorum.

Ayrıca, onların çoğu tamamen çapkın ya da eşcinsel. İyi olanlarsa çoktan evlenmişler. Her neyse, yollardayken gösteriden gösteriye gidiyorum. Bir ilişki kurmak şöyle dursun, birisiyle doğru düzgün tanışacak vaktim bile olmuyor. En çok gördüğüm insan menajerim Lisa ve inan bana, o benim tipim *değil*.”

Wyatt konuşmadan gözlerini ona dikti. Claire iç geçirdi.

“Bunu uydurmuyorum,” dedi. “Eğer biraz iyi ya da normal biriyle tanışmayı başarırsam, genellikle benden gözü korkuyor. Şöhretten, paradan ya da herhangi bir şeyden, emin değilim. Ama bu korkunç. Denemiyor falan değilim, bilirsin. Harika bir erkekle tanışmak istiyorum. Dâhil olmak istiyorum.” Kapıya doğru bir bakış attı. “Belki de Spike’la.”

“Diyorsun?”

Claire ona dik dik baktı. “Beni ciddiye almıyorsun, değil mi?”

“Pek değil.”

“Bu alışıldık bir durum. Beni istediğin gibi değerlendiriyorsun ama olayları benim açımdan görmeye çalışmıyorsun. Önemsiz musun ki...”

Wyatt hareket ettiğinde Claire hâlâ konuşuyordu, genç adam ellerini onun yüzüne yerleştirdi, eğildi ve onu öptü. Adamın dudaklarının, kendi dudaklarındaki hissi öyle sersemleticiydi ki çenesini tutamadı, “Sen ne...”

“Sessiz ol.”

Bu gerçekten iyi bir tavsiye gibi göründü.

Adamın ağzı sertti ama yine de muhteşem şekilde nazıktı. Claire’in gözleri titreyerek kapanırken, *sıcak da*, diye düşündü. Wyatt kadını hafifçe öptü ama yumuşak değildi. Sanki yaptığı şeye genç kadının alışması için ona gereken tüm zamanı veriyordu.

Wyatt başını eğip dudaklarının daha büyük kısmını onunla temas ettirdi. İleri geri sürtüyor, keşfediyor, sataşıyordu. Adamın öpücüğü, Claire’in soluğunu alıyor ve beynini uyuşturuyor gibiydi.

Aralarındaki sıcaklık büyüyordu. Sıcaklık ve ona mümkün olduğunca yakın olma arzusu ağır basıyordu.

Ellerini, onlarla ne yapacağından tam emin olmayarak kaldırdı, ardından parmak uçlarını adamın omzuna yerleştirdi. Wyatt ellerini onun beline indirdi ve her yerleri birbirlerine değinceye kadar genç kadını kendine doğru çekti.

Claire'in hayal edebileceğinden bile daha iyiydi. Wyatt güçlü, sert ve tamamen erkeksiydi. Güzel de kokuyordu. Açık havadan iz taşıyan temiz ve erkeksi bir kokuydu.

Wyatt dilinin ucunu onun alt dudağına değdirdi. Adamın ricasının ne olduğunu Claire bile anlayabilirdi ve dudaklarını onun için araladı. Wyatt genç kadının ağzına yavaşça ve dikkatle girdi, gittiği yeri keşfediyordu. Genç kadın, adamın dokunduğu her yerde karıncalanmalar hissediyordu.

Dili genç kadınınkine doğru sürtündü, bu da Claire'in tüm bedeninin kasılmasını sağladı. Claire yapılan her hamleyi karşılıyor, içten içe eriyerek yere yığılmamak için kollarını adamın boynuna doluyordu.

Wyatt onu kendisine dayayarak tuttu. Genç kadının göğüsleri adamınınkine dayanarak yassılaştı. Adam ellerini onun sırtında aşağı yukarı hareket ettirdikçe, Claire onun dokunuşlarını çıplak teninde hissedebilmeyi diledi.

Tekrar tekrar öpüştüler. Claire'in derinliklerindeki hücreler kıpırdamaya başladı. Wyatt öpücüğü kestiğinde, Claire neredeyse isyanla inleyecekti.

Neyse ki genç adamın onunla işi bitmemişti. Ağzını genç kadının çene çizgisinde, boynunun aşağısında gezdirdi. Claire'in kulağına doğru hareket etti, kulak memesini emdikten sonra hemen altındaki hassas teni yaladı. Claire ürperdi ve göğüsleri şişti, onunla birlikte bacaklarının arasındaki yer de... Claire istiyordu, ihtiyacı vardı ve yalvarmaya hazırdı.

En sonunda Wyatt doğrulup ona baktı. Claire onun gözlerindeki ateşi gördü. Tanrı'ya şükürler olsun ki tek etkilenen kendisi değildi.

Wyatt'ı tekrar öpmek istedi. Genç adam her ne sunuyorsa onu istedi.

"Çıkmalıyız," dedi Wyatt.

Claire, "Bir r-randevuya mı?" diye kekeleydi.

Wyatt başını sallayıp onayladı.

Gerçek bir randevuya? İksisi? Bu düşünceyle birlikte içi kıpırdandı.

"Bu harika olurdu," derken, hissettiği kadar kızarmamış olmayı umuyordu. "Kimseyle görüşmüyorsun, değil mi?"

"Eğer görüşseydim, seninle çıkmayı istemezdim. Ya da seni öpmezdim. Sadece kayıtlar için söylüyorum, Nicole ve ben asla çıkmadık."

Claire sormamıştı ama bilmek iyiydi. "Seninle çıkmak hoşuma gider," dedi. Hoşlanmaktan da öte. Özellikle daha çok öpüşme olacaksa.

"Cuma? Amy geceyi bir arkadaşıyla geçirecek."

"Kulağa harika geliyor."

"Seni yedide alırım."

"Hazır olacağım."

Vay canına. Demek birinden teklif almak böyle hissettiriyormuş. Bunu daha sık yapmalıydı.

Gitmek için hareketlendiğinde izin kâğıdını hatırladı ve cebinden çıkardı. Wyatt imzaladığında genç kadın gitti. Teknik olarak arabasına yürüdü ama daha çok süzülüyormuş gibi hissettiriyordu.

Bir randevuya çıkacaktı! Wyatt'la. Şimdi tek yapması gereken, Nicole'e nasıl söyleyeceğini bulmaktı.

CLAIRE SOĞAN HALKALARINDAN bir tane daha alırken, "Bunlar harika," dedi. "Bu kadar iyi bir şey tatmamıştım. Hem de hiç."

Jesse burgerini aldı. "Gördün mü? Güzel şeylerin hepsi New York'ta olmuyor."

“Olduğunu hiç düşünmedim,” diye yanıtlarken, Jesse’nin buluşmayı önerdiği hamburger mekânı olan Kidd Valley’nin rengârenk iç kısmında gözlerini gezdirdi. “Bir sonraki konserimde yanımda bunlardan götürmek zorunda kalabilirim.” Soğan halkasından bir ısırık daha aldı, çiğnedi ve yuttu. “Daha önce hiç çılgınca yiyecek taleplerinde bulunmadım. Bunlarla başlayabilirdim.”

“Seyahatte pek iyi gitmezler.”

“Haklısın. Bu da son derece moral bozucu.” Claire parmaklarını yaladı. “Ee, nasıl gidiyor?”

“Bir şey yok.” Jesse ona bakmadı. “Sadece öylesine konuşmak istedim.”

Claire, Jesse’nin buluşmak için aramasının ardında başka bir sebep olabileceğini düşündü. “Her şey yolunda mı?”

“Sanırım. Aslında yoğunum ve ah, bir şeyler yapıyorum işte. Nicole hâlâ öfkeli, değil mi?”

“Soracağın doğru kişi ben değilim. Tam olarak her şeyi paylaşmıyoruz.”

Claire’in bakış açısına göre, Wyatt hakkındaki tartışmalarından bu yana birbirlerinden uzak duruyorlardı. Bu da gerçekten büyük bir sorun yaratacaktı. Claire çıkmak istediği birini bulmuştu. Adam evli, biriyle birlikte ya da suçu kanıtlanmış bir mahkûm değildi. O yüzden, Nicole çocukça öfkesini aşmak ve ilişkisini kabullenmek zorunda kalacaktı. En azından plan oydu.

“Ama o iyi,” dedi Jesse. “Daha iyiye gidiyor, değil mi?”

“Etrafta daha iyi dolaşıyor. Sanırım haftaya pastaneye geri dönecek.”

“Ama hâlâ bana kızgın?”

Jesse acınası görünüyordu. Claire ona daha iyi haberler verebilmeyi diledi.

“Kocasıyla yattın. Bunu aşmak onun fazlasıyla zamanını alacak.” Daha da kötüsü, Nicole onları basmıştı. İhanetin net bir görüntüsüne sahipti. Bu kolay olamazdı.

Jesse sandalyesine çökerken, “Onunla yatmadım,” dedi. “Düşündüğü gibi değil.” Elini havaya kaldırdı. “Böyle söyleme. Tişörtüm üzerimde değildi diye onunla seks yapmak zorundayım yani. Ben kötüyüm, Drew kötü.” Jesse başını iki yana salladı.

Claire bezginliğiyle savaştı. Nicole’ün onları bölmüş ve olayların sonuna kadar gitmesine engel olmuş olmasının hiçbir şeyi yoluna koymayacağını, Jesse neden anlayamıyordu? Niyet ortadaydı. Yan çıplaklık da öyle.

“Benim bir erkek arkadaşım var,” dedi Jesse. “Matt. Onu seviyorum. Onu asla incitmezdim. Ama sonra bir yüzük aldım. Bir nişan yüzüğü. Matt benimle evlenmek istiyor.”

Ne? Erkek arkadaş mı? Bir de Nicole’ün kocasıyla mı düşüp kalkıyordu? “Bu harika ama eğer Matt’i seviyorsan, Drew’la ne yapıyordun?”

“Açıklayamam. Biz hep konuşurduk. Nicole dinlemezken, Drew dinledi. Yüzük yüzünden kafayı yedim çünkü birisinin beni o şekilde seveceğini hiç düşünmedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Drew oradaydı ve sonra bana dokunuyordu. Bilmiyorum. Belki hak ettim.”

Claire’in kafası karıştı. “Neyi hak ettin?”

“Drew. Belki olanları hak ettim.”

“Ceza olarak ablanın kocasıyla seks mi yaptın?” Claire sinirlenmeye başlayarak Nicole’ün haklı olduğunu düşündü. Jesse hiçbir şey için sorumluluk almıyordu.

Nicole’ün incinmiş hissetmek için sonuna kadar haklıydı. Jesse’yi yetiştirmiş, hep onun yanında olmuş, onu sevmiş ve değer vermişti. Karşılık olarak kız kardeşi kendi evinde güvenini yıkmıştı.

Jesse, "Telafi etmek istiyorum," diye itiraf etti. "Cidden, eğer o geceyi geri alabilecek olsaydım, gider yapardım. Nicole'ü ya da bir başkasını incitmeyi hiç istemedim."

Jesse konuşurken acı verecek şekilde genç göründü. Ve yaralı, Claire etkilenmedi.

Kavga etmek yerine konuyu değiştirmeye karar vererek, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Bir arkadaşım ile birlikteydim. Şimdi üniversite bölgesinde bir yerim var. Yazın gerçekten çok ucuza kiralayabiliyorsun, çoğu öğrenci ayrılıyor."

"Çalışıyor musun?"

Jesse oturduğu yerde kıpırdandı. "Şey, bazı internet işleriyle uğraşıyorum. Büyük bir şey değil. Yaşamayı öğrenmem gerekiyor, değil mi? Onu yapmaya iznim var."

"Kimse sana olmadığını söylemiyor," dedi Claire, Jesse'nin öfkesinin nedenini kestiremiyordu. "Tüm bunlar olmadan önce ne yapıyordun?"

"Bölge üniversitesinde işletme dersleri alıyordum. Pastanede çalışıyordum. Yarısı benim. Sana bunu söyledi mi? Benim yarım, yirmi beş yaşma gelene kadar güven fonunda. Benim için çekmesini istiyorum ama yapmayacak. Niye istediğim şeyi yapayım ki? O tam bir sürtük."

"Belki Drew'la birlikte olmasaydın, dinlemeye daha istekli olurdu."

"Ah, tabii. Onun tarafını tut."

Claire ona düz bir şekilde baktı. "Tamamen yanlış bir şey yaptığını anlıyor musun? Nicole'ü ne kadar incittiğinin farkında mısınız?"

"Peki ya onun beni nasıl incittiği ne olacak?" Jesse öğle yemeğini itti. "Sen de önemsemiyorsun. Burada suçlanacak tek kişi ben değilim. Tıpkı pastane gibi. Hakkı olması gereken tek kişi Nicole. Sadece o sorumlu olur. Çikolatalı pasta tarifine dayanan şu kekler hakkında

bazı fikirlerim vardı. Değişik malzemelerle oynuyordum. Nicole hiç ilgilenmedi ama eğer yapmanın doğru yolunu bulsaydım, yenilgiye uğrayacağını biliyordum. Kendime ait bir şey yapmak istedim. Özel bir şey.”

“Söylediğin şeyin üzerinde çalışmaya devam edebilirsin.”

Jesse kafasını iki yana salladı. “Malzeme satın almak için para gerekiyor.”

“Paraya mı ihtiyacın var? Meteliksiz misin?”

“İyi durumdayım.”

Claire el çantasına uzandı. “Çek defterim yok. Her şeyi kredi kartlarımla ödüyorum ama biraz nakit param var. İster misin? Eğer istersen daha fazla getirebilirim.”

Jesse uzun bir süre boyunca ona baktı. “Neden bana para verecekmişsin?”

“Çünkü ihtiyacın var.” Çünkü Jesse onun kardeşiydi ve her şeye rağmen Claire onun iyi olmasını istiyordu.

“Sende ters giden bir şey var.”

Claire bundan epeydir haberdardı. Sadece herkes tarafından görülmemesini umuyordu. “Konumuz bu değil. Para istiyor musun, istemiyor musun?”

“Şimdilik istemiyorum. Fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirim.”

“Söyle yeter.”

“Söyleyeceğim.” Geçici bir anlaşmaya varmış görünüyorlardı. Jesse tekrar hamburgerine uzandı. “Nicole’le daha iyi geçinebiliyor musunuz?”

“Wyatt’la çıkmak hakkında sorana kadar iyiydik.”

Jesse neredeyse boğuluyordu. “Nasıl gitti?”

“İyi değil. Ama önemli değil. Ona karşı duracağım ve kiminle randevulaşmak istersem onunla randevulaşacağım.”

Jesse şaşkın göründü. “Bu konuda sana iyi şanslar.”

“San ki onlar çıkıyor değ iller ya.”

“Hı hı.”

“Nicole Wyatt’ı istemiyor ama adamın başka kimseyle olmasını da istemiyor. Bu adil değ il.”

“Katılıyorum.”

“Yani bu ger çek bir sorun değ il.”

Jesse hamburgerine uzanırken, “Beni mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“İkisi de. Nasıl gidiyorum?”

“Ben yüzde yüz seninleyim. Şovu kaçıracığım için üzgünüm.”

Claire, onun randevu hakkında değ il de, Nicole’ün randevuyla ilgili söyleyeceklerinden bahsettiğine dair bir hisse kapıldı.

“Ne giyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Wyatt’la çıkmak... Ben, ee, pek fazla randevuya çıkmam.”

“Nereye gideceksiniz? Söyledi mi?”

Claire başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Muhtemelen dışarıda bir yemektir. Belki de bir filme. Güzel bir şeyler giy ama çok gösterişli olmasın. Seattle, New York değ il. Belki ipek bir bluz ve blazer ceketle, ger çekten güzel bir kot pantolon giyebilirsin. Ateşli görünmeyi istersin ama sürtük gibi olmayı istemezsin. Umutsuz olmadan ilgi çekici ol.”

“Gösterişli kot pantolonlarla normallerin arasında nasıl fark var?”

Jesse iç çekti. “Umutsuz vakasın.”

“Biliyorum.”

CLAIRE EVE GERİ döndükten sonra, kendine bir moral konuşması yapmak için arabada oturdu.

“Ben güçlüyüm,” dedi dikiz aynasındaki yansımasına. “Yetkin biriyim. Bir yetişkinim. İyi bir insanım. Kendi değ erimi biliyorum. Oraya gideceğim ve neler olduğunu Nicole’e anlatacağım. Güçlüyüm,

cesurum ve kimse tarafından yönlendirilmeyeceğim. Özellikle de Nicole tarafından.”

Derin bir soluk aldıktan sonra eve doğru yürüdü. Nicole’ü mutfakta dikilirken buldu.

“Güzel,” dedi zorlukla. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Nicole yalnızca kaşlarını havaya kaldırdı.

Claire etkilenmeyi reddetti. “Bak. Kim olduğuna ve tüm ilişkilerine saygı duyuyorum. Wyatt’ın arkadaşın olduğunu biliyorum. Bunu değiştirmeye çalışmıyorum.”

“Değiştiremezsin.”

Claire, gücünün birazının uçtuğunu hissetti ama aklını odaklanmış halde tuttu. “Demek istediğim o değil. Olay şu ki sen onunla çıkmakla ilgilenmiyorsun ve ben ilgileniyorum. Sorunun ne bilmiyorum. Eğer onun için yeterince iyi olmadığımı falan düşünüyorsan, sadece bunu aşman gerekecek.”

“Çıkıyorsunuz,” dedi Nicole, sesi yorgun geliyordu.

“Evet, çıkıyoruz. Sordu ve ben kabul ettim. Kavgaya edebilir, somurtabilir ve karşı koyabilirsin ama olacak şeyi değiştiremezsin. Ayrıca, diğer türlüşünü önermen yanlış olurdu.”

Nicole gözlerini dikip baktı. “Başka bir şey?”

“Evet. Birkaç şey var. Sana olanlar için üzgünüm. Drew, Jesse’yle yattığı için üzgünüm. Kendi öz kardeşin sana ihanet ettiği için üzgünüm. Pastanede kalıp çalışmak zorunda kaldığın ve hayatının aldatılmış olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Anneni kaybettiğin için üzgünüm. Ama ben de kaybettim.”

Nicole konuşmaya yeltendi ama Claire elini havaya kaldırdı.

“Henüz bitirmedim. Benim de başıma geldi. Sen bunu bir defa bile hiç düşünmedin. Beni resmen başından attın ve sahip olabileceğin duyguları görmezden geldin. Geçtiğimiz on yılı seninle bağlantı kurmaya çalışarak geçirdim. Telefonlarımı, mektuplarımı, her şeyi

görmezden geldin. Yine de Jesse aradığında, burada seninle birlikte olmak için her şeyi bıraktım.”

“Duyduklarıma bakılırsa, bırakılacak pek bir şey yokmuş.”

Claire bunu göz ardı etti. “Yeterince şey vardı ve konu bu değil. Sen benim kardeşimsin ve seninle birlikte burada olmak istedim. Programımın ortasında olsam da fark etmezdi. Bana ihtiyacın olduğu için yine gelirdim. Çünkü benim için önemlisin.”

Claire ani bir duygu dalgalanmasıyla savaştı. “Beş yaşındayken, bir doğum günü partisine gitmiştin ve ben gidememiştim çünkü çalışmam gerekiyordu. Ağlayıp durmuştum ama öğretmenim önemsememişti. Suçiçeği olmuşsun ve bizi birbirimizden uzak tutmaya çalışmışlardı çünkü benim de hasta olmamı istemediler. Ama ben sadece seninle olmak istedim. O gece seninle birlikte yatağa girdim ve ben de hasta oldum. Çünkü sen benim kardeşimsin.”

“Onu zaten söyledin,” diye mırıldandı Nicole.

“Çok fazla hatırlıyor gibi görünmüyorsun. O yüzden olay şu; bu kez gitmiyorum. Bir ilişki kurmayı öğreneceğiz ve bunu yapıncaya kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Arada sırada bir insan gibi davranman ve biraz olsun minnet göstermen yardım eder. Hatta arkadaş canlısı bile olabilirsin. Ancak neye karar verirsen ver, yakamdan düşmen lazım çünkü hayatı konusunda fazla seçim hakkı olmayan sadece sen değilsin.”

“Gerçekten tepemi attırıyorsun,” dedi Nicole.

“Sor bakalım, umurumda mı?”

Birbirlerine gözlerini dikerek orada durdular. Claire ne düşüneceğini bilmiyordu, yalnızca geri adım atmayacağını biliyordu.

“İyi,” Nicole yere bakarak homurdandı. “Wyatt’la randevulaş. Umurumda değil.”

“Gerçekten mi?”

Kız kardeşi başını sallayıp onayladı. "Geldiğin için de teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildin."

Claire sırtıttı. Daha hafif ve daha mutlu hissetti. "Bensiz kesinlikle mahvolurdun."

"Zorlama."

"Hâlâ suçıçeğinden izlerim var. Bana öyle bir borçlusun ki."

Nicole yavaşça gülümsedi. "Evet, belki de borçluyumdur."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“İki DÜZİNE KARIŞIK SİMİT.” Takım elbiseli adam telefon konuşmasına sipariş verecek kadar bir süre ara verdi, ardından konuşmasına devam etti, “O rakamlara kapıdan girdiğim anda ihtiyacım var. Rakamlara, bahanelere değil.”

Claire simitleri topladı, siparişi hazırlayıp paketi adama uzattı. “Doksan sekiz,” diye bağırdı.

“İki donut ve ekstra sütü büyük bir kahve.”

“Tamamdır.”

Donutları almak için çabucak ve verimli şekilde hareket ettikten sonra, kahveyi doldurdu. Parayı alıp üstünü iade etti ve bir sonraki müşteriyi çağırdı.

Şık giyimli bir kadın tezgâha yaklaştı. “Özel pastadan sipariş etmek istiyorum,” dedi. “Aceleğim var.”

“Sorun olmaz,” Claire tezgâhın kenarında hareket ederken kadınla konuştu. Özel sipariş kitabını çıkardı ve bir sayfa aldı. “İstediğiniz şey nedir?”

“Keyes pastası,” dedi kadın. “Ama çikolata yerine muhallebi dolgulu olacak.”

Claire gülümsedi. “Üzgünüm ama Keyes pastasında değişiklikler yapmıyoruz. İstedığınız gibi değiştirebileceğimiz çikolatalı pastalarımız var ama Keyes pastası karıştırmak istemediğimiz geleneksel bir tarif.”

“Affedersiniz ama ben müşteriyim. Sizin işiniz bana tam olarak istediğim şeyi vermek. Size ne istediğimi söyledim, şimdi yapın.”

Claire, düşmanca davranan müşterinin kremayla kaplandığını ve havada uçuşan süs şekerlerle saldırıya uğradığını gözünde canlandırmak için kendine bir an izin verdi, ardından tekrar gülümsedi.

“Hayatta değiştirilmemesi gereken birkaç şey vardır. Mona Lisa’nın aniden bir hemşire olmasını ya da Özgürlük Heykeli’nin bir hula eteği giymesini istemezsiniz.”

“Saçma pastanızı onlarla karşılaştırıyor olamazsınız herhalde.”

“Daha önce Keyes pastası yediniz mi?”

Kadın burnunu çekti. “Sadece bir pasta.”

“Bunu hayır olarak alıyorum. Muhteşemin ötesindedir. Bana güvenin. Ailem pastanın tarifini oturtmak için tam altmış yıl harcadı. Yani hangisini tercih ederdiniz? Gerçek bir efsaneyi mi, yoksa tam olarak sizin isteklerinize göre yapılan diğer pastalarımızdan birini mi? Ya da ikisinden de birer tane alıp tadım testi yapabilirsiniz. Misafirleriniz için eğlenceli olabilir.”

“Sanırım bu da bir olasılık.”

“Akşam için harika bir son olacaktır.”

Kadın tereddüt etti, ardından muhallebi dolgulu sıradan çikolatalı pasta ve özel Keyes çikolatalı pastasından sipariş etti. Ödemesini yapıp ayrıldığında Phil, Claire’e baktı.

“O kadın buraya daha önce de gelmişti. Kolay biri değildir. İyi iş çıkardın.”

Basit sözler, diye düşündü Claire, bir gurur hissini içinde şiştğini hissetti. “Teşekkürler.”

“Başaracağını düşünmemiştim ama sen pes etmedin. Bu da bir şeydir.”

Claire sırttı. "Haftamı güzelleştirdin."

Bir sonraki müşteriye doğru hareketlenmek üzereyken, paniği bir defa bile düşünmediğini fark etti. Yapılması gereken şeyi yapmıştı. Harika ve tekrar hissetmek istediği bir histi.

"BELKİ," DEDİ NICOLE, Claire'in yatağında geriye doğru yaslandı. "Gerçekten randevuna kot pantolonla mı gideceksin?"

Claire, üzerindikilerin Jesse'nin fikri olduğundan bahsetmedi. "Diğer kıyafetlerimin çok gösterişli olduğunu düşündüm. Bu koyu renk ve yüksek topuklu çizmelerle giyeceğim."

Nicole başının altına bir yastık daha iterken, "Çok moda öncüsü," dedi. "Ama Wyatt senin Park Avenue tarzı olduğunu biliyor. O giyinip kuşanacak ve sen kot pantolonun içinde kendini kötü hissedeceksin. Peki ya şu beyaz yün pantolon? O gerçekten güzel."

"Onu gördü."

"Neyle?"

"Beyaz bir kazakla. Şey, fildişi rengi. Teknik olarak kıyafet fildişi rengi."

Nicole gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Farklı bir kazağın var mı?"

Claire kıyafetlerine baktı ve hafifçe gümüşü çizgilerin olduğu açık mavi bir kazağı çekti. "Bunu hiç giymedim," dedi, biraz da kendine söylüyordu, "hâlbuki gerçekten hoşuma gidiyor. Belki incilerle."

"Küpe belki ama inci kolye olmaz. Çok yaşlı kadın işi. Renk, saçınla ve gözlerinle harika olacak."

Claire kazağı kaldırıp üzerine tuttu ve aynaya baktı. Dürüst olmak gerekirse hiç fark görmedi ama yanlış olmaya gönüllüydü.

"Tamam. Bu fildişi pantolonla bu kazağı giyeceğim. Hoş, gümüş rengi topuklularım ve harika bir çantam var."

Nicole burnunu kırıstırdı. "Onu söylemene gerek yok. Eşyalarının hepsi harika. Alışverişten gerçekten hoşlanıyor olmağın."

Claire tehlikeli bir bölgeye girmek üzere olup olmadıklarını merak etti. "Pek sayılmaz. Eşyaları Lisa satın alıyor ve ben elimde tutuyor ya da tutmuyorum. Dükkânlara gitmek için gerçekten vaktim yok."

Kendini alaycı bir yoruma hazırladı ama Nicole yalnızca onayladı. "Menajerinin söylediklerine bakılırsa günlerin oldukça dolu görünüyor. Bu gerçek saç rengin mi?"

Claire bir tutamı yakaladı. "Gölgeler var."

"Belki ben de yapmalıyım. Senin kırk yedi renkli saçınla karşılaştığında saçım gerçekten mat ve sıkıcı görünüyor."

"Beş farklı gölge var," diyerek kabullendi. "Sonsuzluk kadar sürüyor ama farklı tonlar uzarken daha çok kolaylık sağlıyor. Bariz kök olmuyor."

"Seyahat ederken de bir artı olur."

Claire yavaşça onayladı, kardeşinin yorumunda alaycılık aradı ama hiç bulamadı. "Yardımcı oluyor."

Nicole ayağa kalktı. "Giyinmene izin vermeliyim. Wyatt kısa süre sonra burada olacak ve onu bekletmeni istemiyorum. Şartlar göz önüne alındığında, kibarca sohbet etmek benim için fazla garip olurdu."

Claire muhtemelen bela aradığını bilerek, "Yardımanın ve tavsiyen için teşekkürler," dedi.

Nicole omzunu silkti. "Sadece Batı Dünyası'nın Sürtükler Kraliçesi olmamaya çalışıyorum."

"Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Tanrım, sağ ol."

Nicole çıktığında, Claire elektrikli maşasını fişe taktı. Olağanüstü bir tarz yapmayacaktı, sadece saçlarına biraz dolgunluk katacaktı. Saçlarını kıvırdı, hafifçe makyaj yaptı, ardından giyinip kendine baktı ve saatine göz atıp Wyatt'ın her an gelebileceğini görünce çılgın attı. Yatak odasının kapısını açtığında Nicole'ün bağırıldığını duydu,

“O sıksa kıcını hemen buraya getir. Arabasını park ediyor ve annen gibi davranmayacağım.”

Claire, “Hazırım,” diye seslendi ve aceleyle ön kapıya doğru koştu.

“Dakiksin,” dedi Wyatt. “Bunu beklemiyordum.”

“Ah. Tamam.” Kadınlar genelde randevularına geç mi kalırdı? Nicole hiçbir şey söylememişti. “Sen, şey, içeri girmek ister misin?” Claire konuşurken omzunun üzerinden Nicole’e baktı ve onun kafasını iki yana sallayıp gitmeleri için işaret ettiğini gördü. “Ya da hemen gidebiliriz. Daha iyi olabilir.”

“Tabii.”

Claire çantasını kaptı ve dışarı çıktı. Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor olmasma rağmen, Wyatt hâlâ ondan daha uzundu. Ve daha iri. Ayrıca farklı şekilde giyinmişti. Takım gömleği ve koyu renk kumaş pantolon, genellikle giydiği kot pantolonla kareli gömleğin yerini almıştı. İyi görünüyordu. Bir erkeğe bunu söyleme izni var mıydı?

Wyatt’ın kamyonetine yaklaştılar. Adam yolcu kapısını açtı ve Claire’in girmesini bekledi. Claire ona sürtünüp geçerken, farkındalık ve devasa bir sinir uçları topluluğuyla sarsıldı.

“Et yiyor musun?” diye sordu Wyatt. “Daha önce yerken gördüysem de hatırlayamadım. Vejetaryen değilsin, değil mi?”

Claire kahkaha attı. “Hayır. Et yerim.”

“Güzel. Müthiş biftek yapan bir yere gideceğiz. Buchanans. En sevdiğim yerlerden biridir. Yemekleri harika.”

“Kulağa mükemmel geliyor.”

Restorana giden yolda Amy’den ve pastaneden bahsettiler. Wyatt vale işaretinin önünde durdu ve anahtarları teslim ettikten sonra dolaşp onun kapısını açtı. İçeri girdikleri anda, hostese rezervasyonları olduğunu söyledi.

Claire, onun akşamı planlamış olmasından hoşlandı. Ayrıca restoran da hoşuna gitti. Zengin ahşap ve deri oturma kısımlarıyla

oldukça samimiydi. Karanlık olmadan atmosferik ve caydırıcı olmadan zarifti.

Onlara köşedeki bir yer gösterildi. Koltuklarına geçtiklerinde, hostes şarap listesiyle birlikte menülerini masaya bıraktıktan sonra gitti.

“İyi görünüyorsun,” dedi Wyatt.

Claire menüsüne uzanmak üzereyken durdu. “Ah, teşekkürler.” Yanaklarını ateş bastığını hissetti ve hafif aydınlatmaya minnettar oldu. “Dışarı çıkmayı teklif ettiğin için teşekkür ederim. Bu gerçekten eğlenceli.”

“Buna karar vermek için gece sona erene kadar beklemek istemez misin?”

Claire gülümsedi. “Beklememe gerek yok.”

Wyatt tek kaşım havaya kaldırdı. “Bana asılıyor musun?”

“Belki azıcık.”

“Güzel.”

Kızarıklık parıltıya dönüştü.

Wyatt menüye bakmaya gerek duymadı. Buchanan’a neyin hoşuna gittiğini bilmesine yetecek kadar çok gelmişti. Ama Claire’in seçenekleri incelemesini izlemekten keyif alıyordu. Claire, sanki kararının sonuçları varmış gibi ciddi görünüyordu.

Wyatt hâlâ ona çıkma teklifi etmenin akıllıca olup olmadığına karar vermemişti. Ona ilgi duyuyordu, kız bekardı ve feci şekilde seksiydi. Randevulaşmak mantıklı gelmişti.

Tabii Nicole’ün kız kardeşi olması ve ilişki yaşamak şöyle dursun normalde tanışacağı birisi olmaması haricinde... İnternetteki birkaç dakika, Claire Keyes hakkında beklediğinden daha çok bilgi edinmesini sağlamıştı. Claire ünlü, saygı duyulan ve ziyaret ettiği her kıtada hayranlık duyulan biriydi. Eleştirmenler ona bayılıyor, hayranları ona tapıyordu ve çok satan birkaç CD’si vardı. Kendisiyse Seattle’da ev inşa eden bir adamdı. Bu resimdeki yanlış neydi?

“Bir şişe şarap sipariş etmek ister misin?” diye sordu Wyatt, daha gece başlamadan konuşarak kendini tüketmeyi reddetti.

“Bu harika olurdu. Sen...”

Tam o anda, smokinli bir adam masalarına doğru yürüdü. “İyi geceler. Ben Marcellin, şarap garsonunuz. Şaraptan bahsettiğinizi duydum ve kulaklarım hemen havaya kalkıverdi. Size yardımcı olabilir miyim?”

Adamın Fransız aksanı kulağa öylesine mükemmel geliyordu ki Wyatt sahte olup olmadığını merak etti. Marcellin’in servisini kullanıp kullanmayacağına karar veremedi, Claire adamla Fransızca konuşmaya başladı.

Marcellin izin isteyerek gitmeden önce birkaç dakika lafladılar. Claire, Wyatt’a döndü.

“Üzgünüm. Kendimi kaptırdım.”

“Sorun değil. İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Claire gülümsedi. “Şaraba düşkünümdür, o yüzden şarap listelerini soruyordum.”

“Fransızca konuşuyorsun.”

Sanki başka bir dile kaydığının farkında değilmiş gibi gözleri büyüdü. “Eh, birazcık.”

Wyatt’a bundan daha fazlası gibi geliyordu.

“Bazen uçaklarda dil CD’leri dinlerim. Zamanın geçmesine yardım ediyor. Ardından o ülkedeysen pratik yaparım.”

“Yani Fransızcadan fazlası var.”

“İtalyanca, biraz Almanca konuşuyorum. Mandarin Çincesi denedim ama onun için kulak dolgunluğum yok.” Sanki rahatsız olmuş gibi koltuğunda kıpırdandı. “Önemli bir şey değil. Her neyse, şarap listeleri oldukça etkileyici. Bir sürü iyi Washington şarapları var. Bir yerdeyken oraya özgü şeyleri denemekten hoşlanırım, hem yemeği hem de şarabı. Oda servisine yemeğinle birlikte mutlaka bir bardak bölgesel bir şey söylerim.”

“Oda servisi mi? Her gece çıkıp partilere katılmıyor musun?”

“Alakası yok. Bir performansın ardından, genellikle yorgunluktan ölüyorum. Otele dönüp hafif bir şeyler yiyor, gevşemeye çalışıyor ve ardından yatağa gidiyorum. Zaman zaman müşterilerle yemekler oluyor. Onlar da kulağa geldiği kadar eğlenceli değil. Daima açık olmak zorundayım ki bu da kendi halinde yorucu bir şey.”

Wyatt, onunla ya da onun dünyasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini düşündü. İnternette birkaç makale ve Nicole’ün baştan savma yorumları onu Claire için hazırlamamıştı. Genç kız turnedeki yaşamından bahsederken, Wyatt dünyaca ünlü bir piyanistten çocuğuna bakıcılık yapmasını istediğini fark etti.

Sorusunu sesli olarak dile getirmeyi düşünmeden, “Sen kimsin?” diye sordu.

“Ne?”

“Sen buraya ait değilsin. Gerçek dünyaya.”

“Ama gerçek dünyadan hoşlanıyorum. Diğer yer o kadar eğlenceli değil.”

Wyatt onun hayatını anlayamıyordu. Şehirden şehre gidip yalnızca bir avuç insanın ulaşabileceği bir seviyede çalmak acaba nasıl oluyordu?

“Uyum sağlamak istiyorum,” diye ekledi Claire. “Herkes gibi olmaya çalışıyorum.”

“Standartlarını düşürme.”

“Daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Sadece farklıyım. Daha az farklı olmak istiyorum.”

Wyatt boş boş, *çok güzel*, diye düşündü. Genç kız hangi ara bu kadar güzel olmuştu? Amy onun Barbie gibi görüldüğünü söylemişti. Claire’in uzun sarı saçlara ve daha da uzun bacaklara sahip olduğunu kabullenmeye istekliydi ama bir kız oyuncağını hatırlatan çok az özelliği vardı. O tamamıyla kadındı ve Wyatt bundan hoşlanıyordu. Ondan hoşlanıyordu. Ne zaman kötü buz prensesi olmayı bırakmıştı?

“Neden şarabı sen söylemiyorsun?” dedi Wyatt. “Çılgın davran. İkimiz de yeni bir şey deneyelim.”

Claire bariz bir hoşnutlukla gülümsedi. “Emin misin? Para konusunda fazla savurgan olabilirim.”

“İyi durumdayım.”

Marcellin döndü ve farklı şaraplarla ilgili ayrıntılı ve Fransızca bir konuşmaya girdiler. Claire şarap menüsünün sayfalarını çevirip işaret etti. En sonunda, Wyatt’ın hiç duymadığı yerel bir butik şarapçıda karara vardılar. Garson geldi ve yemeklerini sipariş ettiler. En sonunda yalnız kaldıklarında, Claire ona doğru eğilip gülümsedi.

“Beni davet ettiğin için sana teşekkür etmiş miydim?”

O gülümsemede bir şeyler vardı... Wyatt’ta öne doğru eğilip onu öpme isteği uyandıran bir davetiye gibi. Claire’i öpmekten hoşlanmıştı. Daha çok yapmayı önemsemezdi. Ama zihninin gerisindeki dırdırcı bir ses, aynı kurallara göre oynadıklarından emin olması gerektiğini ona hatırlatıp duruyordu.

“Ettin.”

Şarapları geldi. Tatma ve onaylama merasimini atlattılar. Şarap garsonları uzaklaştığında, Wyatt, “Drew eve geri geldi mi?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla gelmedi. Ona zarar verdiğim için hâlâ kötü hissedip hissetmediğime karar veremiyorum.”

“Canını sıkma. İyileşiyor. Ağrı ve çektiği acı karakterini oturtmasına yardım edebilir.”

“Üvey kardeşin mi?”

“Birçoğundan sadece biri.”

Claire kaşlarını kaldırdı. “Büyük bir aile mi?”

“Durmadan değişiyor. İlişkilerini berbat eden adamlardan oluşan uzun bir sıradan geliyorum. Amcalarımın çoğu evlenmedi ve evlenen birkaçı da boşanmada hız rekoru kırdı. Babam yakında zamanda tekrar evlendi. Beşinci evliliği. Drew, iki ya da üç evlilik önceki üvey kardeşim. Hangisi olduğunu hatırlayamıyorum.”

Claire şaşırmişti. "Peki ya annen?"

"O uygun birini buldu. Yirmi beş yıldır birlikteler. Ama babam değil. Bu seferkine altı ay veriyorum." Claire'e doğru eğildi. "Ondaki sorun denemeye devam etmesi. Olmadığı biri olduğunu sanıyor... doğru kadını seçecek kadar adam olduğunu sanıyor."

"Olabilir."

"Mümkün değil. İlişkileri mahvetmek genimizde var. Ben evlenmeyecektim. Tren kazasını olmadan durdurmaya çalışıyordum."

"Shanna'yla evlendin."

"Hamile kaldı. Başka şansım yoktu."

Claire başını yana eğdi. "Ashında vardı. Onunla evlenmeyebilir ve yine de Amy'nin hayatının bir parçası olabilirdin."

"O zamanlar, evlilik yapılacak doğru şey gibi göründü."

"Çünkü doğru şeyi yaparsın."

Bir şekilde, konuşma Wyatt'm istediği yönde gitmiyordu. "Buradaki kahraman ben değilim."

"Neden olmasın? Giden kişi Shanna. Amy'nin doğumundan hemen sonra mı gitti?"

"Birkaç ay içinde, Amy'nin duyamadığını teyit ettirmemizden hemen sonra. Yalnız bir baba olmaya aldırmadım. Sanırım Shanna'nın sıvısaçağını bekliyordum, aile tarihime bakınca..." Claire'in bakışıyla karşılaştı ve öylece bakmaya devam etti. "Bir noktayı kaçıyorsun, Claire. Ben ilişki yaşamam. Dışarı çıktığıma memnunum ve iyi vakit geçiriyorum ama benim için sadece bu kadar. Öylesine eğlence. Seks iyi olurdu ama ben ilişki kurmam. Ciddi şeyler yapmam."

Wyatt omzunu silkti. "Tüm bunları hiçbir şey için ortaya atıyor da olabilirim. İlgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum. Ama eğer ilgileniyorsan, neyi yapmaya ve neyi yapmamaya istekli olduğum konusunda açık olmak istiyorum."

Kızın mavi gözleri genişledi. "Benimle seks yapmak mı istiyorsun?" Sesi kısık ve soluk soluğaydı.

“Söylediklerimden bir tek bunu mu anladın?”

“Hayır, geri kalanını da anladım. Beni uyarıyorsun, kendi iyiliğim için. Bunu tamamen anlıyorum. Ama gerçekten benimle yatmak istiyor musun?”

“Bu seni niye şaşırtıyor?”

Claire kendini coşkuyla alkışlama ihtiyacına kaptırmamak için parmaklarını sıkıca birbirine geçirip kucagında tuttu *çünkü daha önce kimse istemedi*, diye düşündü. Wyatt onu istiyordu. Onu!

Oldukça maço, yakışıklı bir adamdı. Muhtemelen istediğini elde edebilirdi ve o, Claire’i istiyordu! Bugün daha iyiye gidebilir miydi?

Claire, ondan açıklamasını tekrar etmesini istemeyi arzuluyordu, belki araya birkaç detay da katılabilirdi. Mesela, Claire’in seksi olduğuna ne zaman karar vermişti ve atağa geçmeyi kısa süre önce mi planlamıştı? Ama kendini endişeli ve utangaç hissederken bulunca daha güvenli bir sohbete kaydı.

“Tam olarak şaşırmadım. Amy’nin duyma kaybından bahsetsene. Doğuştan mı?”

“Teori o. Bir kulağında küçük bir miktar işitme yeteneği var ve diğerinde neredeyse hiç yok. İşitme cihazları yardım ediyor ama mükemmel olmaktan çok uzaklar. Tüm medikal gelişmelere rağmen.”

“Ne gibi?”

“Dijital işitme cihazlarını duyma kaybı özelliklerine göre ayarlayabiliyorlar. Yüksek ya da düşük tonlarda.”

“Peki ya diğer tedavi yöntemleri? Koklear implant alabilir mi?”

“Bu mümkün.” Şarabından bir yudum aldı. “Şu anda yapılan ameliyatlar, implantın yerleştirilmesi için iç kulağın yok edilmesini içeriyor. Bu da eğer daha iyi teknoloji ortaya çıkarsa, kullanılamaz demek oluyor. İşitme engelliler topluluğunda bununla ilgili epey tartışma var.”

Claire bunu bilmiyordu. “O taraflara hiç girmemeye karar verdin?”

“Şimdilik. Amy aceleye getirilmemeli. Daha iyi bir şey istiyorum. Onun duymasını istiyorum.” Omzunu silkti. “Popüler olmayan ve fazla insana söylemediğim bir düşünce. Bazıları için, sağır olmak bir engel olarak değerlendirilmiyor. Basitçe... öyle. Sanki boy uzunluğu gibi. Ben katılmıyorum. Ben kızımın her avantajdan yararlanmasını istiyorum. İmplantların ona bunu vereceğine ikna olmadım.”

“Başa çıkacak çok şeyin var.”

“Amy’nin daha çok var.”

Claire, *iyi bir baba*, diye düşündü mutlulukla. İyi bir adam. Devasa bir referans çerçevesi olduğundan değildi ama Wyatt hakkında yanıldığını düşünmüyordu.

“Spike seni soruyordu.”

Claire başını kaldırıp onun bakışıyla karşılaştı. Adamın gözlerinde neşe vardı.

“Çok komik,” dedi genç kız ona. “Spike’la ilgilenmiyorum.”

“İlgileniyordun.”

Onun söylediği şekilde değildi. Claire birisi ona teklifte bulunduğu için heyecanlıydı. “Seyahatlerimde onun gibi erkeklerle pek fazla tanışmıyorum.”

“İşte bu sürpriz oldu. Muhtemelen benim gibi erkeklerle de çok fazla tanışmıyorsunuzdur.”

“Hayır, tanışmıyorum,” dedi yavaşça, bunun gerçekten yazık olduğunu düşünüyordu. Wyatt gibi erkekler, tanımaya değiyordu.

AKŞAM YEMEĞİ, harika muhabbet ve kahkaha bulanıklığı içinde geçti. Claire farkına varmadan, Nicole’ün evine geri dönmüş, ön kapiya doğru yürüyorlardı. Elbette, Wyatt muhtemelen onu öpecekti ve Claire de büyük ihtimalle hoşlanacaktı. Randevunun sonunda öpüşmek eski bir gelenektir.

Ama daha önce hiç gerçek bir buluşmaya çıkmamıştı. Onu yaşadığı yerden alan ve ardından onu arabasıyla evine geri bırakan bir

adamı içeren buluşması olmamıştı. Yabancı şehirlerde dışarı çıkmış, bir restoranda buluşmuş ya da bir gruba katılmıştı. Hayatıyla ilgili hiçbir şeyin geleneksellikle alakası yoktu.

Ön verandaya ulaştılar. Claire hissettiği kadar gergin görünmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ayrıca aniden çalkalanmaya başlayan midesini tutmaktan da sakınıyordu.

Kendini Wyatt'ın koyu renk gözlerine bakmaya zorlayarak, "Gerçekten harika zaman geçirdim," diye mırıldandı. "Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim." Wyatt elini onun yüzüne doğru kaldırdı ve yanağına hafifçe dokundu. "Seni çözemiyorum."

"Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?"

"Öğrenmene izin vermek zorundayım."

Ardından öne doğru eğilip Claire'i öptü.

Adamın dudakları onunkilere dayanırken kendinden emindi, genç kızın soluğunu kesen bir özgüvenle hak talep ediyordu. Merak yoktu, kararsızlık yoktu, sadece ete değen et, birbirine karışan soluklar ve genç kızın dakikada bir milyon kez çarpan kalbi vardı.

Wyatt iki eliyle onun yüzünü avuçlarken, Claire tek elini onun omzuna koydu. Claire'i sanki değerli bir şeymiş gibi tutuyordu, bu da genç kızın, adam her ne isterse vermek istemesine sebep oluyordu.

Wyatt öpücüğü derinleştirmede, muhtemelen Nicole'ün verandasında, komşuların görüş alanında durdukları içindi. Claire'in önemsedüğinden değildi ama Wyatt önemseyebilirdi. Ardından alnını genç kızın alnına yaslamasına yetecek kadar geri çekildi.

"Başımın belası olacaksın, değil mi?" diye sordu Wyatt.

"Aslında anlaşması çok kolay biriyim."

"Eminim."

Claire'i tekrar öptü, sonra da gitti. Claire iç çektikten sonra süzülerek eve girdi.

Nicole, büyük salonda oturmuş televizyon izliyordu. Claire'i gördüğünde, televizyonun sesini kısıtı.

"Görüyorum ki işlerin nasıl gittiğini sormam gerekmiyor," dedi. "Harika zaman geçirdin."

Claire odayı geçip geniş, ayrılabilir kanepenin köşesine çöktü-verdi. "Geçirdim. O harika. Buchanans'a gittik. Oraya hiç gittin mi?"

"Evet. Pahalıdır. Senin etkilemeye çalışıyormuş."

"Gerçekten mi?" Wyatt onu etkilemek mi istiyordu?

"Neden şaşırdın?" diye sordu Nicole.

"Şaşırdım işte. Kızdın mı?"

"Hayır. Birimiz doğru düzgün bir aşk hayatına sahip olmalı ve benim o kişi olmayacağım bariz. Ee, hadi ama. Detaylar. Detayları istiyorum."

Claire kıvrıldı ve göğsüne doğru bir yastık çekti. "Harikaydı. Konuştuk ve kahkaha attık. Birlikte olması kolay biri." Sırıttı. "Benimle seks yapmak istiyor."

Nicole irkildi. "O adamla bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Neden?" Bu harika bir haberdi.

"Çünkü bunu söylemek sadece ucuz bir şey. Sen benim kardeşimsin."

"Hayır, sorun yok."

"Hı hı. Sadece dikkatli ol. Wyatt ilişki yaşamaz."

"Ondan bahsetti."

"En azından dürüst. Bunun hakkında nasıl hissediyorsun?"

Claire soruyu değerlendirdi. "Ondan hoşlanıyorum. Sadece seks konusunda doğruyu söylediğini umuyorum."

Nicole kahkaha attı. "O bir erkek. Neden o konuda yalan söylersin ki?"

Sanki Claire bunun cevabını biliyormuş gibi... "Yani kibarlık etmiyor muydu?"

“Erkekler hangi gezegende seks konusunda kibar oluyor ki? Müzik dünyasında farklı mı?”

“Tam olarak değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Gerçekten pek deneyimim yok, şöyle... bilirsin.”

Nicole kaşlarını çatı. “Bilmiyorum.”

“Ah, pekâlâ, erkeklerle.” Claire yastığı yüzünün önünde tuttu. ardından indirdi. “Daha önce hiç yapmadım. Biriyle olmadım.”

Kızardığım hissetti ve bir deliğin içine kıvrılmak istedi. Ne yazık ki gerçeklerden o kadar kolayca kaçamazdı.

Nicole’ün gözleri büyürken ağzı açık kaldı. “Dalga geçiyorsun. Bakire misin?”

“Sayılır.”

“Bu gerçekten evet ya da hayır sorusu. Claire, yirmi sekiz yaşındasın.”

“Biliyorum. Böyle olmasını planlamadım. Sadece oldu. Pek fazla randevuya çıkmıyorum. Programımın dışına çıkamıyorum. Hiç kimseyle tanışmadım ve tanıştıgımdaysa, işlerin fazla ilginçleşmemesi için Lisa hep hazırlıklıydı. Tanrı bir erkekle tanışıp piyano çalmayı bırakmamı korusun. Meşguldüm ve bir ilişki isterken, birisini programa sıkıştırmak gittikçe daha da zorlaştı. Sonra bir gün, yirmilerimde olduğumu ve ucubeye dönüştüğümü fark ettim.”

“Sen ucube değilsin,” dedi Nicole. “Sen... sen... cinsellik özür-lüsüsün.”

“Ah, evet, bu kulağa daha iyi geliyor.”

“Korkunç bir şey değil.”

“Benim için öyle. Gerçek değilmişim gibi hissetmeme sebep oluyor. Sanki bir insanın sadece parçasıymışım gibi.”

“Bu harika,” Nicole mırıldandı. “Sen çok güzel ve başarılısın. Erkeklerin etrafında fır döndüğünü düşünürdüm.”

"Keşke. Onları korkutuyor gibiyim. Wyatt'ı değil tabii. Yani benimle seks yapmak istediğini söylediğinde, belki en sonunda olacak diye düşündüm."

Nicole küfretti. "Bilmiyor, değil mi?"

"Hayır ve sen ona söylemeyeceksin."

"Nereden başlayacağımı bilmezdim ki. Bir bakire. Vay canına."

Claire irkildi. "Şunu söylemeyi kes."

"Tabii. Üzgünüm. Ben sadece..."

"Şok oldun."

"Birazcık ama kötü anlamda değil. Bak, kişisel olarak deneyimim yok ama eminim Wyatt yatakta harikadır. Eğer ona söylemezsen, yavaş gitmesi gerektiğini bilmez ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Eminim fazlasıyla düşüncelidir. Fazla deneyimin olmadığı konusunda ipucu verebilirsin. Tanrım. Neredeyse Wyatt gerçeği öğrendiğinde yüzündeki bakışı görebilmeyi diliyorum."

Claire, Nicole'un dürüstlüğünü takdir mi etmeli, yoksa koluna bir tane vurmalı mı bilmiyordu. "Yardımcı olmuyorsun."

"Tekrar, üzgünüm. Sadece bununla baş ediyorum. Ben de burada durmuş, senin bütün eğlenceye sahip olduğunu düşünüyordum."

"O türden değil."

"Sanırım." Nicole gülümsedi. "Sormak ister misin?"

Claire kahkaha attı. "Elbette."

"Gönder bakalım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CLAIRE, AMY’NİN okulundaki park yerine park etti, ardından motoru durdurdu. “Emin misin?” diye sorarken, doğrudan kıza doğru konuştu.

Amy başını salladı ve gülümsedi. “Öğretmenimle tanışmanı istiyorum.”

Claire’in yakalayamadığı bazı işaretler vardı ama sohbetin ana konusunu anlıyordu. Amy okulda ondan bahsetmişti. Claire konunun, daha çok nasıl eğlenceli olduğuyla ilgisi ve bir konser piyanisti olduğu gerçeği gibi... özel bir şey hakkında olmadığını umdu.

Claire, “diğer” hayatıyla nasıl başa çıkacağını hâlâ çözmemişti. Tamamen bırakacak mıydı? Paniğini kontrol altına alana kadar. başka şansı var mıydı? İnsanlar onu çalarken görmeye geliyordu. sinir krizi geçirdiğini görmek için değil. Kıvranmak ve çığlık atmak ilk sefer için çok az bir kısmın ilgisini çekebilirken, çabucak sıkıcı olurdu. Bunların hiçbirinin Amy’le ilgisi yoktu.

“Öğretmeninle tanışmak hoşuma gider,” dedi küçük kıza.

Amy, parlak ve aydınlık okul yolunu gösterdi. Geniş koridorlar ve tavan pencereleri vardı. Büyük işaretler, öğrencilerin sınıflardayken işitme cihazlarını takımları gerektiğini hatırlatıyordu. Onlar ve

öğrencilerin birbirleriyle işaret diliyle konuşmaları, Claire'in bugüne kadar bulunduğu diğer okullardan farklı olan tek şeylerdi.

Amy ana ofise giden yolu gösterip masasının arkasındaki kadına öğretmenini getirmesini söyledi.

"Her Salı toplantıları oluyor," dedi Amy, yavaşça konuşuyordu. "Şimdiye kadar bitmiş olmalı."

Toplantı mı? Yani odada birden fazla insan olması gibi mi?

Claire kendine endişelenmemesini söyledi. Amy öğretmeni çağıracaktı, tanıştıracaklar ve kısa süre içinde sona erecekti. Büyük bir şey yoktu. Ama Wyatt ondan toplantı olmayan bir günde Amy'i okula götürmesini isteyemez miydi?

Ana bankonun arkasındaki odadan bir düzine yetişkin dışarı dökülürdü. Amy el salladı ve ışık hızıyla işaret etmeye başladı. Kızın ustalığı, Claire'e temel şeylere ulaşması için bile hâlâ gidecek bir sürü yolu olduğunu hatırlattı.

Otuzlarının ortasındaki bir kadın onlara doğru yürüdü. "Merhaba," dedi aynı anda işaret ederken. "Amy, seni görmek güzel. Bugün yanında kimi getirdin?"

"Arkadaşım, Claire," dedi Amy. "Bu benim öğretmenim, Bayan Olive."

Claire gülümsedi. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Kız kardeşimi ziyaret ederken Amy'e bakıyorum."

Bayan Olive işaret ederken aynı anda, "Nicole'ün ameliyatını duydum," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi," Claire işaretle cevap verirken garip ve yavaş hissetti. Tüm bu işitme engellilerin iletişim olayıyla ilgili daha çok çalışmak zorundaydı.

Amy, öğretmenin bluzunun kolunu çekiştirdi. "Claire piyano çalıyor. Benim için çaldı. Çok güzeldi."

Bayan Olive, Claire'e baktı. "Bu harika. Birçok duyan insan, işitemeyenlerin müziği takdir edemeyeceğini düşünür ama bu doğru

değil. Birçok..." Göz kapaklarını kırıştırdı. "Aman Tanrım! O musunuz? Olamazsınız. Siz Claire Keyes misiniz?"

Claire onaylarken bir inlemeyi bastırdı.

"Bende birkaç CD'niz var. Müziğinize baylıyorum. Sizi PBS'te gördüm. İnanamıyorum." Hâlâ orada bulunan diğer öğretmenlere döndü. "Sarah, bunu asla tahmin edemezsin. Bu ünlü piyanist, Claire Keyes."

Diğer kadınlar aceleyle yaklaşıp kendilerini tanıttı. Claire kendini soruları cevaplarken buldu.

"Evet, dünyanın her yerini dolaşıyorum," diyerek kabullendi. "Düşündüğünüzden daha çok çalışma gerektiriyor."

"Yine de," dedi içlerinden biri. "Çok şanslısınız. Gerçekten o şarkıcılarla çaldınız mı? Üç tenorla?"

Claire onayladı. "Etkileyici adamlar."

"Buna inanamıyorum. Dünyaca ünlü bir müzisyen... bizim okulumuzda!"

Kalabalık gittikçe genişledi. Claire, Amy'i yakında tutmak için kızın elini kavradı. Bayan Olive, küçük kız konuşmayı takip edebilsin diye işaret diline devam etti. Farkında olmadan yapıyormuş gibi görünüyordu.

Yaşlıca bir kadın onlara katıldı. "Ben Bayan Freeman. müdire. Tanışmak büyük zevk, Bayan Keyes."

Claire kadının elini sıktı. "O zevk bana ait."

Bayan Freeman, Amy'nin başına dokundu. "En sevdiğimiz öğrencilerimizden biri. Çok akıllı ve çok hevesli."

Claire, Wyatt'ın kızına gülümsedi. "Oldukça özel biri," dedi.

Amy ışık saçtı.

"Hepimiz sizi duyduk," diye devam etti Bayan Freeman, "Ama kim olduğunuzu tam olarak anlamadık. Bizim için çalmanızı istemek çok fazla mı olurdu?"

Çok fazla mı? Claire'in kullanacağı kelimeler onlar olmazdı. Tüyer ürpertecek kadar korkunç, daha iyi bir seçimdi.

"Tatilde olduğunuzu biliyorum," diyerek devam etti müdire. "Sadece, çoğumuz sizi canlı çalarken duyacak fırsatı asla bulamayacağız."

Yalnız değiller, diye düşündü Claire. Kusma ihtiyacıyla boğuşuyordu. Korkularını fethedene kadar, bir daha hiç kimse onu canlı çalarken duymayacaktı.

"Ben, ah..."

Ona gözlerini diken tüm o öğretmenlere baktı. Öylesine heyecanlı ve umutlu görünüyorlardı ki.

Claire ihtiyatla sordu, "K-kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Sadece birkaç öğretmen ve biraz da öğrenci."

Öğrencilerle başa çıkabileceğini düşündü. Onu endişelendiren yetişkinlerdi.

Onlara hayır demek istedi. Arabasına doğru sıvışmak ve bir daha arkasına bakmamak istedi. Artık korkmamak istedi.

Dikkatini çeken şey sonuncusuydu. Korkmamak bir mucize olurdu. Biraz ilerleme kaydettiğini biliyordu... artık panik atak geçirmeden pastanede çalışabiliyordu. Araba sürmeyi başarmıştı. Ama piyano çalamıyorsa bunların bir önemi var mıydı?

"Sadece birkaç kişiye," dedi isteksizce. "Ben, ah, dinlenme dönemindeyim ve büyük bir kalabalıkla uğraşmak istemiyorum."

Bayan Freeman ellerini birbirine çarptı. "Tabii ki. Ne harika. Kesinlikle. Bu öğlen iki buçukta diyelim mi? Müzik odamızda. Orada yaklaşık otuz kişilik oturacak yer var."

Claire onayladı. "Tabii. Geri döneceğim."

Claire çömelip Amy'e gülümsedi. "Sanırım daha sonra görüşeceğiz."

Amy onayladı, ardından ona sarıldı. Claire sarılarak karşılık verirken, şefkat ve dehşetin rahatsız edici bir karışımını hissediyordu.

NICOLE TIRABZANA tutunmadan ama çoğunlukla kendini sürükleyerek basamaklardan çıktı. *Gelişme var*, diye düşündü. En azından gelişme kaydediyordu. Birkaç hafta daha işe dönmemesi gerekiyordu ancak muhtemelen perşembe ya da cuma günü pastanede beliriverecekti.

Hayatını özlemişti. Karnındaki ağrıdan kurtulmasını sağladığı için ameliyata minnettar olsa da, yüreğindeki acı için hiçbir şey yapmamıştı. O hâlâ taze bir yara gibi cayıp cayıp yanıyordu.

Sesli bir şekilde, "Onu düşünme," dedi kendi kendine, Claire'e markete uğrayıp bir film seçmesini söylemiş olmayı diliyordu. Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey olurdu. Çünkü diğer seçeneği evde oturup. Drew'u ve Jesse'yi hem özleyerek hem de nefret ederek geçirmektir.

Claire'in arabasının araç yoluna girdiğini duydu. Saniyeler sonra kız kardeşi eve dalıverdi. Rengi atmıştı ve çıldırmış gibi bakıyordu.

"Çalmak zorundayım," dedi basamaklara yönelirken. "Çalmak zorundayım. Evet dedim. Ne düşünüyordum ki? Bunu yapmamam. Çok erken. Asla daha iyiye gitmeyeceğim. Sadece bununla yüzleşmiyorum. Ayrıntılarıyla anlatarak yapabilirim, değil mi? Tıpkı pastane gibi. İnsanlar öyle şeyleri çok yapıyor mu?"

Claire hızla ikinci kata çıktı ve odasına girdi. Nicole onu takip etti. Sahanlığa ulaştığında, Claire'in yere eğilmiş yüzlerce nota kâğıdını karıştırdığını görebiliyordu. Kim nota kâğıtlarıyla seyahat ederdi ki?

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Claire başını kaldırıp ona baktı. "Amy'nin okulundan. Öğretmenine piyano çalabildiğimi söyledi. Kadın adımlı duyunca ikiyle ikiyi topladı. Müdürle birkaç öğretmen için çalmamı istedi. Bugün."

Düzinelerce sayfayı çevirdi, onlara bir kez bakıyor ve omzunun üzerinden atıveriyordu. Biri Nicole'ün ayaklarına kadar süzülürdü.

Kâğıda baktığında, binlerce nota gibi görünen şeyleri gördü. Birisi bundan nasıl anlam çıkarabilirdi ki?

"Sorun ne?" diye sordu Nicole. "Sen her zaman çalışıyorsun."

Claire topuklarına doğru oturdu. "Wyatt sana söylemedi mi?"

“Neyi söylemedi mi?”

Claire kışının üzerine dönüp oturdu, ardından başını ellerine bıraktı. Muhteşem deneyimli, kendinden emin kız kardeşine gerçeği itiraf etmek zorunda olmaktan nefret etti. “Çaldığım sırada panik ataklar geçiriyorum. Birkaç yıl önce başladı. Lisa’yı başımdan savmak için numaradan panik atak geçiriyormuşum gibi yaptım. Ama bir şekilde kontrolü kaybettim ve şimdi ben onu kontrol edeceğime, ataklar beni kontrol ediyor.”

“Panik atak mı? Pastanede geçirdiğin gibi mi?”

Claire onayladı. “Ondan daha kötüsü. En son performansında yığılıp kaldım. Resmen beni sahneden aşağı taşımak zorunda kaldılar. Korkunçtu.” Hatırayı uzaklaştırdı.

“O yüzden mi buraya gelmek istedin?”

“Ne? Hayır. O yüzden buraya gelmek için hiç konser iptal etmek zorunda kalmadım.”

“Tamam. Yani şimdi neler oluyor? Terapi falan mı görüyorsun?”

“Görüyordum. Sorunun ne olduğunu biliyorum, sadece nasıl çözeceğimi bilmiyorum.” Gözlerini sımsıkı kapattı. “Müzik benim kimliğim. Hayatım. Çalmadan öyle boşum ki. Boş zamanımın keyfini sürmeye çalıştım ama işin aslı çalmayı özlüyorum. Dün gece Wyatt’la randevumu tekrar düşüneceğime, kendimi Mozart’ı düşünürken buldum. Yatağымda öylece uzanmış, kafamda parçayı çalıyordum.”

“Ben böyle bir şey yapmazdım,” diye homurdandı Nicole. “Tekrar çalmak istiyor musun?”

Claire ona baktı. “Günün her dakikasında. Ama korkuyorum. Daha da kötüsü, kendimden şüpheliyim.” Elini göğsüne dayadı. Sıkışma hissi vardı. Adrenalin bedenine yayılıyordu. “Nefes alamıyorum.”

Nicole mesafeyi aşır yatağa çöktü. “Tabii ki alabiliyorsun. Derin bir nefes al ve odaklan. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Nefes alabiliyorsun.”

“Öyle...” Soluk soluğaydı. “Öyle hissettirmiyor.”

“O önemli değil. Nefes alabiliyorsun. Konuşuyorsun. Maviye dönüşmüyorsun.”

“Tamam. Tamam. Hakkısın. Ben iyiyim.” Claire kendini ikna etmeye çalışırken gözleri yaşlarla doldu. “İyi hissettirmiyor. Ya yapamazsam? Ya geri dönemezsem?”

“Muhtemelen sana pastanede bir iş veririm. Kasada feci olduğunu duydum.”

Claire kahkaha atmaya başladı. Nicole ona katıldı. Kahkaha attılar ve ardından Claire tekrar ağlıyordu.

“Bundan nefret ediyorum,” diyerek kabullendi, yüzünü kuruladı ve duygusal zayıflığının kurdeşen dökmek ya da kusmakla alakalı olmasını diledi. Bu korkunç dehşet ve panik duygusu dışındaki her şey olurdu. “Çok zayıf ve aptal hissediyorum. Sevdiğim şeyi yapma yetimin olmasını istiyorum.”

“Bak, bir avuç sıradan insandan bahsediyoruz,” dedi Nicole. “Öğretmenler her hafta bir senfoniye gitmeyi karşılayamaz. İyi çalıp çalmadığını anlamazlar. Sadece seni gördükleri için mutlu olacaklar. Bugüne kadar gördükleri en büyük yıldız olacaksın.”

Claire yüzünü sildi. “CD’leri var. Eğer berbat edersem anırlar.”

“Ah. Evet. İyi noktaya değindin. Ancak okul piyanosunda çalışıyorsun. Demek istediğim, seni yargılayacak değiller.”

“Muhtemelen yüzüme karşı yapmazlar.”

“Geri kalanı önemli mi? Seni dinlemek için para ödeyen insanların eleştirel olmadıklarını mı düşünüyorsun?”

Claire irkildi. “Kesinlikle bunun hakkında düşünmeye ihtiyacım yok.”

“Buraya geldiğinden beri hiç birisi için çaldın mı?”

“Amy için. Ellerini piyanonun üstüne koyarak durdu, titreşimleri hissediyor.”

“Bununla bir sorunun da olmadı.”

Claire gözlerini devirdi. “O duymıyor.”

"Biliyorum. Soruyu cevaplamadın."

"Sorun olmadı."

"O zaman Amy daha önceden durduğu yerde dursun ve onun için çal. Geri kalan sürtükleri görmezden gel."

Claire'in ağzı seğirdi. "Gerçekten iyi kadınlar."

"Büyük ihtimalle öyleler ama bu konuşmanın amacı için, onlar sürtük."

Claire cesur olmaya çalışarak onayladı. Duygusal anlamda içinin boşaltılmış olacağını biliyordu, dizlerinin üzerinde doğrulup yatağın üzerinde ilerledi ve kollarını Nicole'e doladı.

"Seni o kadar özledim ki" diye soludu, onu sıkıca tutuyordu. "Lütfen artık benden nefret etme. Buna dayanamam."

Nicole tereddüt etti, ardından ona sarılarak karşılık verdi. "Senden nefret etmiyorum," dedi, yirmi yılı aşkın süredir ilk kez Claire'e sarılıyordu. "Edemem."

"Ama denedin."

"Tamam, evet. Bunun için oldukça çaba gösterdim."

"Bunu kesmen gerekiyor."

"Keseceğim."

Claire doğruldu. "Söz mü?"

Nicole gülümsedi. "Söz."

CLAIRE, O ÖĞLEN okulun otoparkında yer bulmakta zorlanmıştı ki bu garipti. Daha sabah bir ton boş yer vardı. Bu soruna neyin sebep olduğundan emin olmayarak ilerledi, en sonunda uzak uçtaki çitin yanına bir yer bulup girdi.

Ufukta görünen felaket hissi, bilincinin hemen kenarında dolanıyordu. Onu hissedebiliyor ve tadabiliyordu ama kabullenmeyi reddetti. Belki tamamen kafayı yer ve ağzı köpürmeye başladığı. Belki korkunç köpüklerle üstesinden gelirdi. İki türlü de, piyanoyu

çalacaktı çünkü yapmak için doğduğu şey buydu. Hem bunu yapması Amy'i mutlu edecekti.

Seçtiği müzikleri topladı ve okulun içine girdi. Ana bankoya giden yolu bulduktan sonra, resepsiyoniste gülümsedi.

"Merhaba. Ben Claire Keyes. Beni müzik odasına yönlendirebilir misiniz?"

Kadın ayağa kalktı. "Ah, geldiniz. Herkes çok heyecanlanacak. Müdire Freeman sizi konferans salonuna götürmemi istedi."

Claire yutkundu. "Affedersiniz. Müzik odasında çalışacağım."

Diğer kadın kakhaha attı. "Artık değil. Laf yayıldı ve ağzına kadar dolduk. Sizi dinlemek için bir sürü ebeveyn geldi. Fazlasıyla ünlüsünüz."

Kadın konuşmaya devam etti ama Claire artık kelimeleri duymıyordu. Gürültülü bir vızıl sesinden başka hiçbir şey duymıyordu.

"K-kaç kişi?" diye sordu.

"Yaklaşık dört yüz kişi."

Yüce Tanrım. Oda döndü ve büküldü. Vızıl daha kötü hal alırken göğsündeki baskı da arttı. Ölecekti, tam burada. Amy'nin okulunda ölecekti.

"Beklediğinizden daha fazla olduğunu biliyorum ama insanlara nasıl hayır diyebilirdik ki? Bu hayatta bir kez karşılaşılacak bir fırsat. Sizin yeteneğinizdeki birinin canlı izlemek...."

Eğer panik hafiflemese, Claire'in ölümünü izleyeceklerdi.

Bu mümkün değildi. Yapamazdı. Yapmayacaktı. Onlara hiçbir şey borçlu değildi. Ne düşünüyorlardı ki onu bedavaya dinlemeyi hak ettiklerini mi? Kişi başına binlerce dolar kazanıyordu...

İç çekti. Konu para değildi. Konu, bahanelerdi. Sözün özüydü. Ya söz verdiği şeyi yapar ya da yan çizerdi.

Claire nota kâğıtlarını göğsünde sıkıştırdı. "Lütfen nerede çalışacağımı gösterir misiniz?"

"Elbette. Bu arada, ben Molly."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Molly."

Uzun bir koridordan aşağı yürüdüler ve birkaç tane çift kanatlı kapının önünde durdular. Claire şimdiden içerideki kalabalığı duyabiliyordu.

"Sahne girişinden girmem gerekiyor," dedi. Belki kalabalığı görmemek yardım ederdi.

"Sorun olmaz."

Molly onu yan tarafa çevirdi. Bu yer çaldığı çoğu sahneden daha küçük olabilirdi ama kontrol altına alınmış destekler ve kablolar fazlasıyla aynıydı. Seyircinin gördüğüyle, sahnelerin arkasındaki kaosun arasındaki zıtlık garip şekilde rahatlatıcıydı.

"Başka bir şey?" diye sordu Molly.

Claire onayladı. "Lütfen perdelerin kapalı olduğundan emin olup, Amy Knight'ı bana katılması için getirebilir misiniz?"

"Derhal."

Yalnız kaldığında, kendisine öğretilen nefes tekniğini denedi. Kendini güvenli bir baloncuğun içinde hayal etti ve işe yaramadığında, kendini çiçeklerden bir tarlanın içinde düşlemeye çalıştı. Bir aşağı, bir yukarı yürüdü, esnedi, müziğini inceledi, ardından ayak seslerini duyduğunda kâğıdı indirdi.

Amy ona doğru koştu. "Buradasın," diye işaret etti.

"Biliyorum. Bir sürü insana piyano çalacağım. Daha önce yaptığın gibi dursan sorun olur mu?"

Amy onayladı, ardından işaretle, "Neden?" diye sordu.

Claire, "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Senin yakında olman beni daha az korkutuyor."

Amy, "Seni koruyacağım," dedi.

Basit kelimelerdi ama ne kadar garip olsa da, Claire ona inandı.

“DAHA ÖNCE ONU ÇALARKEN duydun mu?” Wyatt, Nicole’le birlikte Amy’nin okulunun koridorunda yürürken ona sordu.

“Hayır. Birkaç CD’sini dinledim ama o kadar. Ne kadar garip. O benim kardeşim. En azından konserlerinden birinde olmam gerekmez miydi?”

“Onunla hiç iletişimin yoktu,” dedi Wyatt. “Neden gidecektin ki?”

“Bunu mantıkla idare etmeye çalışma. Onunla ne kadar uzun süredir ayrı olduğumuza inanamıyorum.” Wyatt konferans salonunun kapılarından birini çekip açarken genç kız bekledi. “Ben ona bakmak için New York’a gitmezdim. Kendi başının çaresine bakmasını beklerdim.”

Wyatt onun saçının bir tutamını çekti. “Bunun için seni yargılamamı mı bekliyorsun?”

“Belki. Ben kendimi yargılıyorum. Ona kötülükten başka hiçbir şey yapmadım, yine de geldi. Yüreğinden geçene göre hareket ediyor.”

“Biliyorum.”

Konferans salonuna girdiler. Amy’nin öğretmeni, Bayan Olive onlara koltuk ayırmaya söz vermişti, diğer türlü oturacak bir yer bulmaları mucize olurdu. Wyatt ailelerden birkaçının geleceğini duymuştu ama ayakta duran bir kalabalık beklemiyordu.

“Hiç böylesini görmedim,” dedi Nicole.

İnsanlar ortalıkta dolanıyor ve heyecanla konuşuyordu. Claire’in piyano çalışını duymak için ne iş yapıyorlarsa bırakıp gelmişlerdi. Wyatt, Claire ve onun yaptığı şey için bir gurur duygusu hissetti.

Nicole, “Umarım bunun üstesinden gelebilir,” mırıldandı. “Kısa süre önce oldukça kontrolünü kaybetmişti.”

“Sana söyledi mi?” diye sordu Wyatt. “Şey konusunu...” Claire’in, kız kardeşine hiçbir şey söylememiş olması olasılığına karşı, fazla bir şey söylemek istemedi.

“Panik atakları mı? Bu sabah nota kâğıtlarını eşeleyip kontrol-
den çıkmak üzereyken söyledi. Konuştuk, daha iyi görünüyordu ama
başaracak mı bilmiyorum. Gerçekten üzgündü.”

“Yaptığı şey kolay olmamalı.”

Nicole gülümsedi. “Yani şimdi ondan hoşlanıyorsun.”

“Hı hı.”

“Bunu, randevunun iyi gittiğine yoruyorum.”

“Claire’den bütün detayları almadın mı?”

“Birkaç tane. Ama artık erkeğin açısından da dinleyebilirim.”

“Hiç sanmıyorum.”

Amy’nin öğretmeni onlara doğru el salladı. “Bu harika değil mi?
İnanılmayacak kadar heyecanlıyım. Claire Keyes’i bizzat duyacağımı
hayal ettikçe... Çok gururlu olmalısınız.”

Nicole, “Öyleyim,” diye mırıldandı.

Koltuklarına yerleştiler. Ağır, siyah perdeler sahneyi kaplıyordu.

Wyatt sessizce, “Gurur duyuyor musun?” diye sordu. “Claire’le?”

“Evet ve bu beni de şaşırtıyor. Sanırım ona gücenmeyi bıraktım.
Bunun, onun için de kolay olmadığını biliyorum. Şu anda olduğu
yere gelmek için canını dişine takıp çalışmış. Sadece iyi olmasını
umuyorum.”

“Üstesinden gelecek,” dedi Wyatt. Claire’in başka şansı yoktu.
Beklentileri olan birkaç yüz insan vardı. Claire’in onları hayal kırık-
lığına uğratarak rahat olacağını kabullenmekte zorlanıyordu.

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“İnancım var. Elimdeki tek şey o.”

Nicole, “Ondan hoşlanmıyorken bu daha kolaydı,” diyerek ho-
murdandı. “Şimdi endişeli ve alakadar olmak zorundayım. Önceden,
kötüye gittiğinde mutlu olurdum.”

“Her zaman iyi tarafından bakıyorsun.”

"Şişt, seni önemsemiyorum ve sakın, iyileştirici düşüncelerimi kız kardeşime gönderiyorum."

Birkaç dakika sonra, müdire sahneye adım attı. Elinde bir mik-rofon tutuyordu ve sessizlik rica etti.

Kalabalık sakinleştiğinde, "Bu öğlen, beklenmedik bir memnu-niyete nail olduk," dedi. "Claire Keyes bizim için çalacak."

Herkes alkışladı. Bayan Freeman devam etmeden önce sessizliği bekledi. "Çoğunuz Claire'in hikâyesini zaten biliyorsunuz. Üç yaşındayken bir piyanoya doğru yürümüş ve çalmaya başlamış. Daha öncesinde o müzik aletini hiç görmemiş, hiçbir şekilde bilgi almamış. Gerçek bir çocuk dehaydı. Ama erken yaşta zirveye ulaşanların aksine, Claire büyüdükçe kendini geliştirdi. Okudu, çaldı, dünyayı gezdi, yeteneğini paylaştı. Bugün o yeteneği bizimle paylaşacak. Claire Keyes."

Nicole fısıldadı, "Umarım kıcının üstüne düşmez."

Wyatt sessizce ona katıldı.

Perdeler aralanıp sahnenin ortasına yerleştirilmiş bir piyanoyu gösterdi. Claire, Amy'nin elini tutarak belirlediğinde, Nicole parmak-larını çaprazladı. Piyanoya doğru yürüdüler. Claire hiç kimseye bakmadan yerine otururken, Amy piyanonun yanında durdu, sanki müziği hissetmeye hazırlanmış gibi ellerini üzerine yerleştirdi.

Wyatt, Claire'in sırtındaki gerginliği görebiliyordu. Genç kızın. başım tutuşundaki bir şey, Wyatt'a onun nefes almakta zorluk ya-şadığını söylüyordu.

Genç adam sessizce küfretti, sorunu çözmek için bir şey, herhangi bir şey yapmak istiyordu. Ama onun yapacağı hiçbir şey yoktu. Claire tamamen tek başınaydı.

Claire nota kâğıtlarını yaydı. Wyatt kâğıtlara baktı, küçük siyah noktalar genç kıza bir anlam ifade ediyordu. Herhangi birisi onları nasıl anlayabilirdi? Claire'in nasıl mümkün...

Claire ellerini tuşlara yerleştirdi ve çalmaya başladı. Konferans salonunu müzik doldurdu, notalar kendinden emin ve güçlüydü,

Wyatt'ın onu pratik yaparken dinlediği geceden bu yana duyduğu her şeyden daha güzeldi. Amy etrafa bakındı ve onlara gülümsedi.

Wyatt rahatlayarak *başarıyor*, diye düşündü. Claire başarıyordu.

Wyatt sonraki kırk dakikada, gerginliğin solup gidişini izledi. Claire rahatladı, kendini o anın büyüünde kaybettiği açıkltı.

Nicole ona doğru eğildi. "Başarıyor."

"O etkileyici."

"Kalbini kırarsan seni bir sopayla döverim. Daha da kötüsü, artık arkadaşın olmam."

Wyatt ona baktı. "Gerçekten mi?"

Nicole onayladı. "O benim kardeşim."

Wyatt kolunu ona doladı. "Sonunda bunu anladığına memnunum."

CLAIRE ÇALDIKTAN SONRA arabayla gezmeye çıktı. GPS sistemindeki ilgi alanları listesinin altında Pike Place Market'i buldu ve sakın bilgisayar kadının onu park yerine yönlendirmesine izin verdi. Tepelik alandan indikten sonra caddeyi geçti ve koy manzarası sunan bir patikaya doğru ilerledi.

Güneşliydi ama esiyordu. Rüzgâr kazağını çekiştirdi ve saçlarını yüzüne doğru dağıttı. Her yerde insanların oluşturduğu kalabalık vardı, yine de kendisini mümkün olan en iyi şekilde yalnız hissetti.

Başarmıştı. Korkusuna, gümbürdeyen kalbine, kuruyan boğazına rağmen, çalmıştı ve birkaç dakikadan sonra müzik her şey olmuştu.

Korkunç şekilde hamlamıştı. Eğitimli birinin yapacağı tek şey, performansı boyunca irkilmek olurdu ama seyircisi kibar ve bağışlayıcıydı.

Suya baktı ve yaşamın yeniden içine dolduğunu hissederken, kendine bunun bir başlangıç olduğunu söyledi. Tedavi olduğunu düşünerek kendini kandırmayacaktı ama doğru türden ilerleme kaydediyordu. Yarın birkaç saat pratik yapacaktı. Isınma hareketleri yapacaktı. Müziğin tekrar hayatına dönmesine izin verecekti.

Arabasına geri dönüp eve yöneldi. Evin içine girdiğinde heyecanlıydı, Nicole'e geldiği için teşekkür etmek istiyordu. Kız kardeşini büyük salonda bir aşağı, bir yukarı yürürken bulduğunda şaşırды, yüzü solgundu ve ağzı ince, öfkeli bir çizgi halini almıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Claire. "Sen iyi misin? Biri mi hasta?"

Nicole ona dik dik baktı. "Bana bilmediğini söyle. Eğer biliyorsan, Tanrı adına yemin ederim ki ben... Ne olduğunu bilmiyorum ama büyük ve çirkin bir şey yaparım."

Claire geri çekilmek istedi ama olduğu yerde durdu. "Neyi biliyor muydum?"

"Jesse'yi. İnternette pasta satıyor. Neredeyse bizimkinin aynısı olan bir web sitesi kurmuş. Sitenin adresi de kahrolası şekilde yakın. Ancak fark şu ki bizim gibi sadece bilgi vermek yerine, pastaları satıyor."

Claire inanamıyordu. "Keyes çikolatalı pastasını mı?" Yok artık. Jesse bunu yapmazdı, değil mi? Drew'la yattıktan sonra yapmazdı. Bu kötüydü. Kötüden de kötüydü.

"Evet. İnanamıyorum. Pastaları beş dolardan satıyor. Öyle öfkeliyim ki. Sadece onu bulmak ve bir böcek gibi ezmek istiyorum."

Claire, "Gerçekten sinirlisin ve olmalısın da ama bunu yoluna sokabiliriz," diye başladı.

"Hayır, sokamayız. Onun bir hata olduğunu biliyordum. Mucizeler beklemiyordum ama bu son ihaneti oldu. Drew'la yatmasıyla ilgili hiçbir şey yapamazdım ama yemin ederim bununla ilgili bir şeyler yapabilirim."

Claire bunun kulağa gelişinden hoşlanmadı. "Ne yapacaksın?"

"Hakkında şikâyetçi olup, onu çürüyebileceği yere, hapishaneye atacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLAIRE, JESSE çıkana kadar duvara dayanmış eski bir bankta oturdu. Kız kardeşi solgun ve ağlamış gibi görünüyordu. Claire, kız kardeşine ne söyleyeceğinden ya da ne söylemek istediğinden emin olamayarak doğruldu. Aklına hiçbir şey gelmediğinde döndü ve arabaya doğru yürüdü.

Park alanından çıkarken, Jesse, “Üzgünüm,” dedi.

“Bu, birisini ilk kez kefaletle hapisten çıkarışımı.”

“Benim ilk kez hapse girişimdi. Onun beni tutuklattığına inanmıyorum. Bunu yapacağını hiç düşünmezdim. Güya beni sevmesi gerekiyordu.”

Jesse ağlamaya başladı.

Claire parçalara ayrıldı. Jesse’nin acısını anlayışla karşılarken, bu konuda Nicole’ün tarafım tutma konusunda çok daha rahat hissediyordu. Jesse çizgiyi fazla aşmıştı.

“Ne yapacağını sandın ki?” diye sordu Claire.

“Bana bağıracağını.”

“Tarifi çaldın ve Keyes pastalarını internetten satıyorsun. Bağır-mak genellikle sokağa çıkma yasağını delmek gibi şeylerde geçerlidir.”

Jesse ona bakmak için döndü. Gözyaşlarını kenara doğru sildi. “Ben de bir Keyes’sem tarifi nasıl çalmış olabilirim? Babam pastanenin yarısını bana bıraktı. O tarifi yarısı benim değil mi?”

“Eğer elindeki en iyi mazeret buysa, başın ciddi belada. Seni nereye götürüyorum?”

“Eve.” Jesse ona sokağın adresini verdi, Claire de navigasyon sistemine girdi. “Asıl olayı anlamıyorum. Pastalardan biraz para kazanıyordum. Ne olmuş? Nicole beni kovduktan sonra bir işim kalmadı.”

Claire inanamıyordu. “Drew’la yaptıklarından sonra, Nicole’ün seni pastanede tutmasını mı bekliyordun? Hiçbir şey için sorumluluk almaz mısın sen?”

“Kendime bakmam gerekiyor. Sana zaten söyledim, bunların hiçbirisi benim hatam değil. Nicole beni dinlemeyecek. Söylediğim hiçbir şey yeterince iyi olmayacak. Sonsuza kadar cezalandırılacağım. Nicole beni asla affetmeyecek.”

“Bu onun kararı ama doğru bile olsa, pastayı çalıp o şekilde satmanı haklı çıkarmaz.”

“Çalmıyordum,” Jesse inatçı bir şekilde tekrarladi. “Ne yapsaydım? Beni evimden attı. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Boktan, ufacak bir stüdyo dairede yaşıyorum, bir restoranda sabahın üçünden ona kadar yer kiraladım. Pasta pişiriyorum ve evet, onları satıyorum. Çok büyük sorun. Tüm müşterilerim eyalet dışından zaten. Pastanenin elinden bir şey aldığım yok.”

“Nicole’den aldıklarına ne demeli?”

Jesse yan pencereden dışarı baktı. “Şimdi bu konuda onun tarafım tutuyorsun. Anlaşıyor.”

“Kimsenin tarafım tutmuyorum. Bunda taraf yok. Sadece biz varız... anlaşılmadığı bariz olan üç kız kardeş.”

“Sen ve Nicole anlaşıyorsunuz. Bu senin için yeterli olmalı.”

“Ben taraf tutmuyorum,” diye yineledi. Tam olarak tutmuyordu.

"Tutuyormuşsun gibi görünüyor. Umurumda değil. İkinize de ihtiyacım yok."

Claire hem üzgün, hem de usanmış hissetti. Jesse yaptığı şeydeki sorunu nasıl göremezdi? Drew'la yatmasının hemen ardından, sorunu yalnızca daha kötü hale getiriyordu.

"Neden Nicole'ü incitmek isteyip duruyorsun?" diye sordu Claire. "Ona değer verdiğini sanıyordum."

Jesse kollarını göğsünde bağladı. "Ona değer veriyorum. Ama başka şansım kalmadı."

"Pek mazeret sayılmaz."

Jesse ona döndü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Neler atlattığımı bilmiyorsun. Matt, tüm bu Drew olayını öğrendi ve o da dinlemedi. Daha önce mahvettiğimi biliyorum ama bu farklı."

Claire acımasızca, *o kadar da farklı gelmiyor*, diye düşündü. "Gerçekten kötü kararlar verdiğini biliyorum ve sonuçlarından kaçmak için elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

"Kapa çeneni. Hiçbir şey bilmiyorsun. Her şeyin var ve benim hiçbir şeyim yok. Buraya geri gelmeye ve bana ne yapacağımı söylemeye hiç hakkın yok."

Jesse arabanın kapısını açıp çıktı. Claire motoru durdurup onu takip etti. Daha polis otoparkından çıkmamışlardı bile. Çılgına dönmek için en azından birkaç kilometre gitmeyi bekleyemezler miydi?

"Jesse, yapma."

Jesse ona döndü. "Neyi yapma? Yoluna mı çıkmayayım? Bir hata mı olmayayım? Tüm hayatım boyunca Nicole'e bela yarattım. Yapmak istediği şeyi yapamamasının nedeni benim. Seattle'dan ayrılamamasının veya üniversiteye gidememesinin ya da diğer şeyleri yapamamasının nedeni benim. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunun beni mutlu ettiğini mi sanıyorsun?"

"O zaman neden onu üzmeye devam ediyorsun?"

“Etmıyorum,” Jesse çılgık attı. “Git buradan. Sadece git.” Jesse yürümeye başladı.

“Bekle. Seni evine götüreceğim.”

“Otobüsle gidebilirim. Daha önce de yaptım.”

Jesse mantosuna sarındı ve caddenin karşısındaki otobüs durağına yürüdü. Claire arabasına döndü. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bu tür durumlara karşı hiç deneyimi yoktu. Jesse'nin arabaya girmesini mi söylemeliydi? Sanki onu zorlayacak değildi ya...

Claire bir plan oluşturmamadan, otobüsün biri kenara çekti ve Jesse bindi. Claire onun gidişini izlerken, nasıl bu duruma geldiklerini ve üçünün arasının düzelmesinde bir umut olup olmadığını merak etti.

ERTESİ GÜN NICOLE KAHVALTIDA, “Amy Cuma gecesini bizimle birlikte geçirecek,” dedi. “Wyatt'ın senelik kendini cezalandırma zamanı.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Claire.

“Her yıl, Shanna'nın gidiş yıldönümünde tamamen sarhoş olur ve romantik ilişkilerin neden asla yürümeyeceğini kendine hatırlatır. Erkek olayı çünkü bana hiçbir anlam ifade etmiyor. Neyse ki Amy'nin bu olayın hiçbir kısmını görmesini istemiyor, o yüzden onu alıyorum ve Wyatt ayıldığında gelip onu alıyor. Gelenek halini aldı.”

“Kulağa eğlenceli bir kızlar gecesi gibi geliyor,” dedi Claire. “Geçmişle başa çıkmak için neden sarhoş olmak zorunda?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Claire, henüz Wyatt'a bu tarz bir şeyi sorabileceğini düşünmüyordu, birkaç kez dışarı çıkmış olmalarına ve her randevunun bir öncekinden daha iyi geçmiş olmasma rağmen. Bu hafta neden dışarı çıkmayı teklif etmediğini merak etmişti ve şimdi nedenini biliyordu. Ama Wyatt'ın Shanna'ya hâlâ ne kadar değer verdiğini veya tüm bu senelik içme ve yalnızlık gecesinden neden ona bahsetmediğini bilmiyordu.

“Wyatt’ın hâlâ ona âşık olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Nicole’e.

Nicole kahvesini yudumladı. “Para için bile olmaz. O yıllar önceydi. Bu daha çok kendisi hakkında ne düşündüğüyle ilgili. İlişkileri berbat eden erkeklerden oluşan uzun bir kuyruktan geldiğine yemin ediyor. Drew’la olan kısa ama felaket evliliğime dayanarak konuşursam, ona inanmaya meyilliyim.”

Claire, Drew’un Wyatt’ın üvey kardeşi olduğunu belirtmeye gerek duymadı.

“Amy’le iyi zaman geçireceğiz,” dedi. “Film şenliğine ne dersin? DVD kiralayabiliriz.”

“İyi fikir. Wyatt’ın cümbüşünü atlatması genellikle birkaç gün alıyor ama bu kez daha çabuk kendine geleceğini düşünüyorum.” Nicole sırttı. “Seni görmek isteyecek.”

Claire bunun doğru olmasını umarak, “Belki,” dedi.

Şarhoş Wyatt fikri merakını uyandırıyordu. Erkekler sarhoş olduklarında sevişmek istemez miydi? Yüzlerce filmde görmüştü. Şimdiye kadar, randevuları eğlenceli geçmişken, ilişkilerinin fiziksel tarafı hiç ilerlememişti. Öpüştüğçe öpüşüyorlardı ama başka hiçbir şey yoktu. Claire, bakire olduğunu Wyatt’ın hâlâ bilmediğini biliyordu, o yüzden Wyatt’ın kendini geri çekmesinin sebebi bu değildi. Centilmenlik mi yapıyordu?

Eğer yapıyorsa, bu onu iyi bir adam yapmaz mıydı? Claire’in. Wyatt sarhoşken ondan yararlanması yanlış mı olurdu?

Telefon çaldı. Nicole uzanıp açtı. Kız kardeşi telefonla konuşurken Claire odasına doğru yürüdü ve yapılacaklar listesini çekmecesinden çıkardı.

Seks yapmak hemen oradaydı, neredeyse listenin başında. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl hissettireceğini öğrenmeyi umutsuzca istiyordu. Wyatt dolambaçsız bir şekilde onunla seks yapmak istediğini

söylemişti. Claire sadece şartları kendi lehine çevirmeyi düşünüyordu. Bu kime zarar verirdi ki?

O AKŞAM SAAT ONA DOĞRU, Amy ve Nicole yatağa gitti. Claire tüm öğleden sonrayı, Wyatt'ı baştan çıkarmak için giyecek seksi bir şey bulmaya çalışarak geçirmişti. Cazibeli olmak ama o kadar da bariz olmamak istiyordu. Ayrıca seçtiği şey her neyse, onunla adamın evine kadar gitme sorunu vardı, o yüzden iç çamaşırı listede yoktu.

Dar kot pantolon, ayağından kolaylıkla çıkarabileceği ayakkabılar ve düşük yakalı kazakta karar kıldı. Altına, birbiriyle uyumlu olan uçuk pembe sütyen ve külot takımı giydi.

Bu garip hissettirdi, bir adamı baştan çıkarmak için giyinmek... muhtemelen daha önce hiç yapmadığı içindi. Wyatt, seçimleri konusunda eleştirel olur muydu? Claire süreci fazla mı düşünüyordu?

Karar veremeyerek odadan çıktı ve aşağıya indi. Bir not yazıp kahve makinesine sıkıştırdı. Sabahleyin Nicole'un kesinlikle bakacağı bir yerdi, kelimeleri de belli belirsiz yazdı ki eğer Amy okursa neler olduğunu anlayamayacaktı. Sonrasında Claire arabasına gitti ve Wyatt'ın evine sürdü.

Yoldayken, ne söyleyeceğini prova etmeye çalıştı. Hiçbir şey kulağa doğru gelmedi. Eğer şansı varsa, hiç konuşmak zorunda kalmazdı.

Adamın evine vardı ve araç yoluna girerken, endişeli olduğu halde kafayı yemediğini fark etti. Karnında kelebekler vardı ama yaklaşan felaket hissi yoktu. Panik atak yoktu.

Ön kapıya doğru yürürken kendine, bu iyi bir şey olmak zorunda, dedi ve zili çaldı. En azından ışıkları hâlâ yanıyordu. Onu uyandıracığı için endişelenmişti.

Wyatt oldukça çabuk cevap verdi. "Claire."

"Selam, Wyatt."

Adam kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Hı hı. Arkadaş hoşuna gidebilir, diye düşündüm." Adamın yanından geçti ve evin içine girdi. Wyatt kapıyı kapadı ve oturma odasına doğru onu takip etti.

İşte, Claire onun tek kişilik partisinin kanıtlarını görebiliyordu. Sehpanın üzerinde yarısı boş bir pizza kutusu ve bir şişe İskoç viskisi duruyordu. Yanındaki bardak neredeyse boştu.

Claire etrafında döndü ve gülümsedi. "Nasılsın?"

Wyatt sanki dengede durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi tek elini tezgâha koydu. Onun dışında, sarhoş görünmüyordu. Nicole abartmış mıydı, yoksa Wyatt geç mi başlamıştı?

"Ben iyiyim," dedi Wyatt. "Neden buradasın?"

"Sana söyledim. Arkadaş isteyebilirsin diye düşündüm."

Adamın gözleri hafifçe genişlemişti. Ama Claire ne kadarının sarhoşluktan kaynaklandığını bilmiyordu. Genç kız hiç parti vermemişti ve en büyük düşkünlüğü arada sırada içtiği bir bardak şaraptı.

"Bugün benim için pek iyi değil," dedi genç kıza. "En iyi halimde değilim. Muhtemelen gitmelisin."

"Beni eğlendirmek zorunda değilsin," dedi Claire. En azından Wyatt'ın, Claire'in bahsettiğini sandığı şekilde değildi.

Claire ona doğru yürüdü ve ellerini adamın omuzlarına yerleştirdi. Şimdi nefesindeki içki kokusunu alabiliyordu ama iğrenç değildi. Claire öne doğru eğildi ve onu öptü.

Wyatt, anında Claire'i memnun eden bir yoğunlukla onu öperek karşılık verdi. Bu, genç kızın umduğundan daha kolay olacaktı. Sonra Wyatt geri çekildi.

"İyi bir fikir değil," diye homurdandı. "Bu akşam olmaz. Bu şekilde olmaz."

"Bana harika bir fikir gibi görünüyor," diye mırıldandı Claire. "Hadi, Wyatt. Ne zararı var ki?"

Claire onu bir kez daha öptü, bu kez diliyle adamın alt dudakını takip etti. Wyatt ellerini onun beline yerleştirip inledi. Claire ona

doğru eğildiğinde, adamın vücudunun sert düzlüklerini ve karnına dayanan bir şeyi hissetti... Claire'in umutsuzca ereksiyon olmasını istediği bir şey.

Wyatt dilini genç kızın ağzının içine itti ve ikisini de tutuşturmaya yetecek bir yoğunlukla öptü. Döndüler ve sarmaş dolaş oldular, hatta Wyatt'ın elleri genç kızın bedeninde gezindi. Claire'in sırtına, kalçalarına dokundu, ardından ellerini genç kızın poposuna kaydırды ve sıktı.

Claire ona dayanarak yay gibi gerilip o ilgi çekici çıkıntıya iyice bastırdı. Bu kez Wyatt ona sürtündüğünde, Claire onun tahrik olduğuna neredeyse emin oldu. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Claire herkes gibi olmaya bir adım daha yakındı.

Wyatt sanki ona doyamıyormuş gibi tekrar tekrar öptü. Uyanda bulunmadan geriye bir adım attı ve genç kızın kazağını çekip başından çıkardı. Sonra ona öylece baktı.

"Lanet olsun, öyle güzelsin ki," diye homurdandı. "Hayal ettiğimden daha iyi."

Wyatt onu mu düşünüyordu? Onunla birlikte olmayı? Bu mümkün müydü?

Claire beklentiyle ve belki de biraz endişeyle ürperdi. Wyatt onu tekrar öptü ve aynı anda arkasına uzandı. Aniden sütyeni gevşedi.

Rahatlık bölgesinden cıkalı çok olsa da, Claire yere düşmesine izin verdi. Wyatt iki eliyle birden genç kızın göğüslerini avuçladı ve onu öpmeye devam ederken, hassas tenini keşfetmeye başladı.

Başparmaklarıyla, meme uçlarını okşadı. Kıvrımlarını sıvazladı. Genç adamın öpücüklerini bölmesinin nedeni, öne doğru eğilip Claire'in sağ meme ucunu yalamaktı.

Sanki birisi, göğsünden bacaklarının arasındaki o yere doğru uzanan yola giden bir sinir ucuna basıvermiş gibiydi. Claire sıçradı, ardından adamı başından yakalayıp onu yerinde tuttu.

Genç kız, "Daha çok," diye soludu.

Wyatt güldükten sonra ona uydu. Kızın göğüslerinin arasında gidip geliyor, yalıyor, emiyor, Claire'in öyle enfes şeyler hissetmesine sebep oluyordu ki eğer durursa Claire nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu. Sonra Wyatt durdu. Ama Claire karşı çıkmadan, adam dizlerinin üzerine çökmüş ve onu da beraberinde çekmişti.

Sehpanın önündeki halının üzerindelerdi, adamın bacağı onunkilerin arasındaydı, uyluğunu kızın merkezine bastırıyor, onu öpüyordu. Wyatt kendini elleriyle destekliyordu, yani Claire'in üzerindeydi ama onu ezmiyordu. İkisinin de ayakları yerden kesiliyordu. En azından Claire'in inanmaya çalıştığı şey oydu.

Claire kendini deneyime kaptırmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu istediği her şeydi... en azından kendine söylediği şey oydu. Ama gerçek şuydu ki oturma odasındaki zeminden daha fazlasını ummuştı. Tam olarak rahat değildi ve bir şekilde kendini ortalıkta hissediyordu, sanki birisi içeri girip onları basabilirmiş gibi. Ayrıca, Wyatt şimdi göğüslerini öpmeyi kestiği için adamakıllı düşünüyordu ve bu iyi bir şey olamazdı.

Gerçeği açığa çıkarmadan rahatsız olduğunu nasıl açıklayacağından emin değildi, hiçbir şey söylemedi. Wyatt onun kot pantolonunu çözüp çıkardığından, Claire'in bununla bir sorunu olmadı. Ortalarda bir yerlerde, ayakkabılarını da kaybetti. O da sorun değildi. Ardından Wyatt onun üzerine eğildi ve tekrar göğüs ucunu ağzına aldı. Aynı anda, parmaklarını genç kızın bacaklarının arasına kaydırды ve onu keşfe başladı.

Claire onun yaptığı şeyden hoşlanırken, her şeyin fazla hızlı gittiğine dair bir hisse kapıldı. Hisler iyiydi ama kendini içinde kaybedemiyor gibi görünüyordu. Aptal beyni sorular sorup duruyordu. Bunu gerçekten şimdi yapmak istiyor muydu? Burada? O sarhoşken? Birbirlerini çok az tanıyorlardı ve...

Wyatt, genç kızın uyluklarının arasındaki bir noktaya sürtündü. Eğer ayakta olmuş olsaydı, tek bir his yumağı onu dizlerinin üzerine getirirdi. Beyni tamamen boşaldı.

Sanki Wyatt onun "iyi hisset" düğmesini bulmuş ve açmıştı.

O yere tekrar dokundu ve Claire inledi. Üçüncü kez dokunduğunda, Claire kendisine söz verilen şeyin ne olduğunu tam olarak bilmek istedi, böylece adam asla, asla durmazdı.

Adamın adını soludu. Claire gözlerini kapattı ve kendini yere batıyormuş gibi hissetti. Mükemmeldi, Wyatt'ın çevirme, sürtünme ve ovalama şekli.

Önce sataşılıyor, gittikçe yaklaşıyor, ardından uzaklaşıyordu. Tek bir sıvazlama, ardından daha fazlası, daha derini, daha hızlısı, tekrar tekrar. Genç kızın kasları kasıldı. Bir şeye doğru itildi... herhangi bir şeye. Tüm yaygaranın koparıldığı şeyi umutsuzca istedi.

Soluk alıp veriş hızlandı. Bacaklarını aralayarak kendini adama sundu. *Daha yakın*, diye düşündü, itiyor, geriliyor ve umuyordu ki...

Wyatt durdu. Gerçekten durdu. Claire gözlerini açtı, adamın dikkatini dağıtacak korkunç bir şey olduğunu varsayıyordu. Belki de ev falan yanıyordu.

Wyatt ona ufak bir öpücük kondurdu. "Ben içindeyken bitebilir misin?"

"Ben, ah, bilmiyorum." Claire onun ne sorduğundan emin değildi. Wyatt soyunmaya başladığında, genç kız sorunun ana fikrini anladı.

Ah, hayır. Bu doğru değildi. Claire hazır değildi ve eğer ona gerçeği söylerse muhtemelen daha iyi olurdu. Ama tam olarak nasıl?

Claire'in seçeneklerini değerlendirdiği birkaç saniyede, Wyatt soyunmayı başardı. Claire, yağsız kasların ve geniş omuzların kısa bir görüntüsünü yakaladı, ardından adam bacaklarının arasına diz çöktü.

"Wyatt? Konuşmamız gerek."

Wyatt bir şeyler geveledi, sonrasında üzerine yerleşti. Gerçekten tam üzerine. Görünüşe göre, tüm ağırlığıyla birlikte. Claire nefes alamıyordu. Şükürler olsun ki Wyatt hareket etmeyi kesmişti. Bir an sonra, Claire onun hemen hemen her şeyi yapmayı kestiğini fark etti.

"Wyatt?" Adamın omzunu itti. Wyatt kıpırdamadı. "Wyatt?"

Wyatt üzerinden kalkıp sırtüstü döndü. Gözleri kapalıydı ve derin derin soluyordu.

“Wyatt?”

Yumuşak bir horultu dışında hiçbir şey yoktu.

Claire'in bakışı, onun yüzünden aşağıya, muhteşem bedeninden ereksiyonuna indi. Ya da ondan geriye kalana. Claire izlerken gittikçe küçüldü, genç kızın içindeki hislerin tam olarak yansımasydı.

Wyatt neredeyse seksin ortasında sızmıştı. Öylece. Claire kendine, sebebinin Wyatt'ın içkili olması olduğunu söylemeye çalıştı ama ya öyle değilse? Ya sebebi Claire'se? Ya Claire can sıkıcı olduğu için, uyumayı onunla seks yapmaya tercih ettiyse?

Claire bugüne kadar hissettiği her şeyin ötesinde moralsız hissetti, kıyafetlerini toplayıp üzerini giyindi. Claire ayrılmayı, evine gidip tek başına acı çekmeyi umutsuzca istese de, onu yalnız bırakma konusunda endişeliydi. Ya tıbbi tedaviye ihtiyaç duyarsa ne olurdu?

Gecenin daha kötüye gidemeyeceğinin güveniyle, adamın üzerine bir battaniye attı ve ardından kanepeye kıvrılıp kendinde ne sorun olduğunu merak etti. Neden böyle bir ucube olmak zorundaydı ki? Gerçekten gezegen tarihindeki rahibe olmadan bakire ölen en yaşlı kişi mi olacaktı? Eğer öyleyse, bu da onun şansı olurdu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ GÜN CLAIRE uyandığında kendini tamamen giyinik bir halde, tanıdık gelmeyen bir yatakta buldu. Bir anlığına uzaylılar tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını düşündü, önceki gecenin aşağılayıcı olaylarının anımsadı. Kaçırılmak, kulağa Wyatt'la yüzleşmekten daha iyi geliyordu. Yalnızca, Wyatt'ın hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş olmasını umuyordu. Tabii ki misafir odası olduğunu tahmin ettiği bu yerde olması demek, Wyatt'm kendini oturma odasının zemininde çırılçıplak ve Claire'i de kanepede kıvrılmış bir halde bulduğu anlamına geliyordu. Wyatt'm bazı soruları olacağına dair içinde bir his vardı.

Odaya bağlı banyoya girdi ve ilaç dolabında yeni bir diş fırçasıyla, diş macunu buldu. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra, kahvenin kokusunu takip ederek Wyatt'ın üzerinde yalnızca kot pantolonuyla tezgâha dayanarak durduğu mutfığa girdi.

İkisi de konuşmadan birbirine baktı. Claire özür dilemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

“Burada olduğunu hayal etmedim,” dedi en sonunda. “Merak etmiştim.”

“Buradaydım.”

“Nedenini bana söylemek ister misin?”

Claire onun ne düşündüğünü bilmiyordu ve adamı, kızgın olup olmadığını bilecek kadar iyi okuyamıyordu. Claire birkaç sebep uydurması gerektiğini düşündü ama niye gerçeği söylemeyecekti ki?

"Nicole, içki içtiğin ve kendini suçladığın gecenden bahsetti. Bundan yararlanmak için geldim."

"Kendimi daha kötü hissetmemi sağlamak için mi?"

"Hayır, seni baştan çıkarmak için."

Tek kaşı havaya kalktı. "Beni seninle yatağa sokabilmek için, sarhoş olana kadar beklemen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Claire gözlerini kendi çıplak ayaklarına dikti. Pedikür zamanı gelmiş gibi görünüyordu. "Pek sayılmaz. Sadece yardımı olur diye düşündüm."

"Neden yardıma ihtiyaç olsun?"

"İlk buluşmamızda benimle yatmak istediğini söyledin ama sonrasında bununla ilgili hiçbir şey yapmadın. Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm."

"Deyim yerindeyse, böylece sen de elini oynamaya karar verdin?"

"Sanırım." Bakışını onunkine doğru kaldırdı. "Kızdın mı?"

"Buraya gelip beni baştan çıkarmaya çalıştığın için mi? Hayır."

Claire soluğunu bıraktı. Bu da bir şeydi.

"Kayıtlara geçsin, ağırdan alıyordum," dedi Claire'e. "Nicole'le, Jesse'yle ve diğer bir sürü şey olduğunu biliyorum. Sana baskı yapmak istemedim. Hazır olduğunun işaretini vermeni bekliyordum." Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "İşaret verdiğinde, acayip büyük şekilde veriyorsun."

Claire için mi bekliyordu? Bu sadece hayat değil miydi? Çünkü anlamadığı şey sadece o değildi, ayrıca o türden bir işareti nasıl vereceğini bile bilmiyordu.

"Ah," diye fısıldadı Claire. "Tamam. Bunu bana söylediğin için teşekkürler."

"Rica ederim." Wyatt ona doğru yürüdü. "Çok ateşli öpücükleri ve pembe bir sütyeni açıkça hatırlıyorum, ön hazırlıkları tam olarak geçtiğimizi hatırlamıyorum."

Claire kızardığını hissetti. "Biz biraz, ee, ağırdan aldık sayılır."

"Fazla viski, iyi vakti gerçekten öldürüyor."

"Görünüşe göre."

Wyatt parmaklarıyla onun yanağına dokundu. "Bana bir şans daha vermek ister misin?"

Genç kızın karnı kasıldı. "Evet. Ne zaman?"

"Şimdi."

Şimdi mi? Gündüz mü? İnsanlar böyle şeyler yapıyor muydu?

Sorular birbirinin üstüne yığıldı ama Wyatt onu öptüğünde, Claire kendini günün hangi zamanı olduğunu umursamazken buldu.

Adamdan nane ve kahve tadı aldı, sanki haftalardır bunu yapmayı bekliyormuş gibi Claire'i yavaşça, adamakıllı öptü. Ağzını genç kızınkinden hareket ettirdi, onu keşfediyor, sataşıyor, Claire'in kendisine doğru gerilmesine sebep oluyordu.

Claire hiç sabah insanı olmamıştı, bu ya genlerinden geliyordu ya da altı yaşından bu yana her gece, geç saatlere kadar ayakta kalması gerçeğinden olabilirdi. Ama erken bir saat olmasına rağmen, vücudu oldukça kolay şekilde ateşi yakaladı. Adamın ellerinin, teninde yarattığı hissi hatırladı, bir gece önce, ta ki sızarak kesintiye uğratmasına kadar dokunduğu o yeri... Tekrar onu hissetmek istiyordu.

Adam hafifçe geri çekilip onun çenesini öperken, Claire sersem sersem *ama önce öpücük vardı*, diye düşündü. Wyatt, kızın çenesini kulağının hemen altındaki o hassas noktaya kadar boylu boyunca yaladı. Orada durdu, derisini dişlediğinde genç kızın soluğu kesildi, ardından boynundan aşağı doğru hareket etti.

Claire'in bütün tüyleri diken diken oldu. Göğüsleri şişip ağır gelmeye başladı. Ellerini kaldırıp hem onun gücünü hissetmek, hem de tutunmak için adamın omuzlarına yerleştirdi çünkü adamın diş-

leyerek kondurduğu öpücükler gittikçe aşağıya iniyordu, ta ki Wyatt onun kazağının yakasına takılana kadar.

Wyatt, kazağını kenarından tutup başından çekip çıkardı. Claire'in altına giydiği pembe sütyeni inceledi.

"İşte," diye mırıldandı, "bunu hatırlıyorum."

Wyatt kollarını onun etrafına doladı ve kendine yaklaştırdı. Claire, adamın vücudunun kendisinininkine dayandığını hissetmek isteyerek istekle gitti.

Wyatt'ın teni sıcak, kasları sertti. Ellerini Claire'in sırtında aşağı yukarı gezdiriyor olsa bile, ağzını genç kızınkine dayadı.

Claire onun için açıldığında, adam içeri giriverdi. Dili dilinde keşfediyor, erotik hareketler genç kıızı içeriden ısıtıyordu. Adamın ellerinden biri genç kızın poposuna kayarak avuçladı. Claire ona dayanarak yay gibi gerildi ve onun sertliğini hissetti, bu da, adamın çıplak halini hatırlamasına sebep oldu. İçi kasıldı.

Aniden sütyeni gevşedi. Wyatt sütyeni kenara attı, sonrasında genç kıızı yine kendine yaklaştırdı, böylece göğüsleri adamın göğsüyle temas etti.

Claire daha çok yaklaşmak için kıvrandı. Wyatt'ın ona oradan dokunmasını ve önceden yaptığı gibi meme uçlarını yalamasını istiyordu. İçinde kıvılcımlanan sıcak, şehvetli hisleri hissetmek istiyordu. Erimek istiyordu.

Wyatt geri adım attığında, Claire neredeyse çığlık atacaktı. Yine durmuyordu, değil mi?

Ama Wyatt sızmak yerine, onun elini tuttu ve üst kata yönlendirdi. Öpüşmek için sahanlıkta durdular. Wyatt ellerini genç kızın vücudunun ön tarafından yukarı kaydırды ve göğüslerini avuçladı. Genç kızın nefesi kesik kesik çıkana kadar baş ve işaret parmağını kullanarak meme uçlarını tekrar tekrar okşadı. İlgisini tekrar Claire'in ağzına çevirip onu öperken, bu sırada onu yatak odasına giden yola çektiyordu.

Yatağın yanına geldiklerinde, Wyatt onun pantolonunun beline uzandı ve önünü açtı. Kotu, külotuyla birlikte sıyırdı ve Claire bacaklarını kıyafetlerinden çıkardı.

Claire aynı anda hem heyecanlı hem de endişeliydi. Wyatt'ın ona dokunmaya devam etmesini istiyordu çünkü bu her şeyi daha da kolaylaştırıyordu. *Yatak iyi bir fikir*, diye düşündü. Yerden daha iyiydi.

Wyatt onu yatağın üstüne itti ve üzerinde diz çöktü.

Genç adam öne doğru eğildi ve kızın sağ meme ucunu ağzına alırken, “Çok güzelsin,” diye mırıldandı.

Claire iltifatı için ona teşekkür etmek istedi ama Wyatt'ın yaptığı şey fazla iyi hissettiriyordu. Onun emme ve yalamaları, Claire'in karından, bacaklarının arasındaki o yere ihtiyaç darbeleri gönderiyordu. Ara vermeksizin kıpırdıyor, Wyatt'ın daha önce yaptığı şeyden daha çok istiyordu. Onun sihirli dokunuşunu istiyordu.

Ancak Wyatt olayları ilerletmekte pek acelesi varmış gibi görünmüyordu. Genç kızın diğer göğsüne geçti, Wyatt, Claire nefes almakta zorlanana kadar yaladı ve dişledi. Her şey çok iyi hissettiriyordu. Claire kendine sabırlı olmasını söyledi ama gerçekçi olmak gerekirse, *daha fazlasını* istiyordu.

Wyatt onun karnı boyunca öpücükler kondurduğunda genç kızın kafası karıştı. Adam, onun uyluklarının arasında diz çöküp onu nazıkçe araladığında, Claire, onun ne yapmak üzere olduğuna ve bu konuda tam olarak nasıl hissedeceğinden emin olmadığına dair belirsiz bir fikre kapıldı. Wyatt, onun en hassas, en erotik kısmına açgözlü bir öpücük kondurduğunda, Claire tam orada öleceğini biliyordu ama buna değecekti.

Sinir uçları coşkuyla çılgılık attı, ardından parçalara ayrıldı. Isı üzerinden akıp gidiyor, ayaklarının gözeneklerini yakıyordu. Claire içinde seks olan bir sürü kitap okumuştı, birkaç yetişkin filmi izlemişti, birkaç yarım yamalak arkadaşına yalan söylemişti ama en vahşi rüyalarında bile böyle bir şey hissedebileceğini asla hayal etmemişti.

Wyatt onu keşfetti. o tek, özel yere sürtünerek geçip genç kızın soluğunu kesti. Daireler çizip rahatlatacakken, tekrar uzaklaşıyordu. Sanki Claire'in neyden hoşlandığını ya da onu çılgına çevirmenin en kolay on beş yolunu çözüyormuş gibi yavaşça hareket etti. Ardından genç adam yatakta gerildi ve dilinin ucuyla ona fiske vurdu.

Claire kendini duyguda kaybederken, hayal edebileceği her şeyden daha iyi olduğunu düşündü. Daha iyi ve kesinlikle kontrolünün dışında. Kendini cevap vermekten alıkoyamıyordu, bunu istediğinden değildi tabii... nefes nefese kalan sesini ve iç çekişlerini tutamıyormuş gibi görünüyordu.

Parmaklarıyla örtüleri kavradı. Gerginlik üzerinden akıyor, henüz görünmeyen gayesine doğru onu bastırıp itiyordu. Claire, durmaması için ona yalvarmak istedi. Çığlık atmak istedi. Bir şeyler... istedi.

Wyatt ona tekrar tekrar dokundu. Dilinin her dokunuşuyla kasları kasıldı. Claire sırtını gerdi, nefes alışverişi hızlanırken, kendini hissin içinde...

Bir şeyler değişti. Vücudunun derinliklerinde baskı arttı. Çaresiz bir histi. Gittikçe büyüyor, aceleyle üzerinden geçiyor, çığlık attırıp kasılmasına sebep oluyordu. Nefesi kesik kesik çıktı. Titredi, sıkıştı ve...

Bir anlığına hiçbir şey yoktu, sanki serbest düşüşteydi. Sonra bedeni daha önce hayatında hiç tatmadığı en leziz, sıcak, akışkan hisle titredi. Saf zevkti, içinden, üzerinden akıyor ve çığlık atmak isteyene kadar onu dolduruyordu. Arttı, arttı, ardından yavaş yavaş azalıp zayıfladı. Mükemmellikti. Çikolatadan daha iyiydi. Müzikten daha iyiydi.

Birkaç dakika sonra yeniden yüzeye çıktı ve gözlerini açtı. Wyatt ona sırtıyordu.

Aniden kendini mahcup hissederek, "Ne?" diye sordu. Yanlış mı yapmıştı?

"İnanılmazsın."

Tamam. Bu kulağa iyi geliyordu. "Şey, neden?"

“Mükemmel şekilde uyumlusun. Hoşuna giden şeyi tam olarak biliyordum. Tahmin falan yoktu. Bunun için sağ ol. Sessizlik içinde çalışmaktan daha kötüsü yoktur.”

Claire’in, onun neden bahsettiği konusunda tek bir fikri bile yoktu. “Bu gerçekten hoşuma gitti.”

“Güzel. Benim de.” Wyatt dizlerinin üzerine kalktı. “Sana o şekilde dokunmak, seni dinlemek beni deliye çevirdi. Kendimi kaybetmekten korktum.” Wyatt kıpırdayarak ona yaklaştı ve Claire’e dayandı. “Bu hâlâ bir olasılık.”

Neyi kaybedecekti? Claire bir sersem olmaktan nefret etti.

Claire, Wyatt’ın ona doğru bastırıldığını hissetti, dün gece yaptığı gibiydi. Yalnızca şimdi beklenti hiç de korkutucu görünmüyordu. Claire, onun içinde olmasını, kendisine her şeyi göstermesini istiyordu.

Claire, çekinerek ellerini onun omuzlarına koydu ve gülümsedi. “Kendini ne iyi hissettirecekse onu yap.”

Wyatt, *kontrolü garantileyen bir davet değil*, diye düşündü, hâlâ yapabiliyorken dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Genellikle zamanlama sorunu olmazdı ama Claire’i tatmin etmekle ilgili bir şey onu ele geçirmişti.

O kahrolası kimya, diye hatırlattı kendine. Wyatt, Claire giyinikken doğru düzgün düşünemiyordu. Şimdi onu çınlıçplak görüp, her yanına dokununca tamamen hapyı yutmuştu.

Yavaşça içine itiyor, ona alışması için genç kıza zaman veriyordu. Claire ıslaktı, şişmişti ve orgazmından dolayı hâlâ titriyordu. Wyatt’ın tek yapabildiği o an gelmemekti ama önceki geceki kalitesiz performansını telafi etmeye kararlıydı. Ayrıca, sonuna kadar dayanmak istiyordu.

Geri çekildi, ardından onu tekrar doldururken kızın ona doğru hareket etmesini bekledi. Etmediğinde, Wyatt aşağı bir bakış atıp sorunun ne olduğunu çözmeye çalıştı.

Genç kızın gözleri kapalıydı. “Claire? Sen iyi misin?”

Claire gözlerini açtı. "Evet. İyiyim."

"Herhangi bir tercihin var mı?"

Claire başını iki yana salladı ve ona gülümsedi.

Bir sorun vardı. Wyatt hissedebiliyordu ama sorunun "ne" olduğunu çözemiyordu. Claire'in az önce orgazm olduğunu biliyordu. Hissetmiş, duymuş ve görmüştü. Her yanı kızarmış, kucagında titremişti. Wyatt onun kasılmalarını hissetmişti.

Wyatt tekrar onun içine itti ve Claire kollarını ona doladı.

"Bunu," diye soludu genç kız. "Bunu istiyorum."

Wyatt'ın beklediği teşvik buydu. Onu tekrar tekrar doldurup daha da hızlandı, yine de kendini tutuyor, genç kızın rahatlayıp çığlık atarak onunla birlikte gerilmesini hissetmeyi umuyordu. Bu canını sıkırsa da orada değildi ama kendini durduramadan, baskı artık fazla gelene kadar arttı ve kendini onun içine son bir kez itti.

Sonrasında sırtüstü uzandığında, Claire yanına sokuldu. Claire elini onun göğsüne yerleştirirken, Wyatt onun saçlarıyla oynadı.

Claire mutlulukla, "Bu müthişti," dedi. "Kusursuz. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Wyatt iltifatın tadını sürerken, bir şey onu dürttü. Tam olarak aklına yatmayan bir şey.

Claire'in o kadar deneyimsiz olması mümkün müydü?

Ününe ve yaşam tarzına bakınca Wyatt, onun dünyanın her yerinde aşıkları olduğunu varsayardı. Ancak belki de fazla meşguldü. Ya da öyle bir şey. Şartlardan dolayı olmak zorundaydı çünkü Claire cehennem kadar ateşliydi. Ama ortaya nasıl çıkaracaktı?

Ne diyeceğinden emin olamayarak, "Senin için iyi hale getirmek istedim," diye başladı.

Claire kahkaha attı. "İyi demek anlatmaya yetmez. Güven bana. Hayatımda böyle bir şeyi hiç hissetmedim."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Claire gerildi. Wyatt da fazla rahat hissetmiyordu.

Claire'in daha önce hiç orgazm olmadığını söylemek istediğine inanmak istiyordu ama bu nasıl mümkün olurdu ki? Onu çıldırma noktasına getirmek kesinlikle zor olmamıştı. O konuda sorunu olan kadınlar genellikle erkenden ondan bahsederlerdi. Eğer Claire onu baştan çıkarmak için evine gelecek kadar açıksa, eve giden yolun tümsekli olacağından rahatça bahsederdi. Ama tek kelime etmemişti. Neden?

Claire doğrulup oturdu ve ona kederli bir gülümseme yolladı. "Tam olarak onu demek istemedim."

Wyatt ona baktı. "Ne demek istedin?"

"Ben, ee, şey..." Yutkundu. "Seks konusunda çok fazla deneyimim yok."

Wyatt'ın karnında soğuk, sert bir düğüm oluştu. "Ne kadar deneyimden bahsediyoruz?"

Claire üzerini örtmek için pikeyi çekti. "Bakireydim."

Claire konuşmaya devam etti ama Wyatt tek bir kelimeden başka hiçbir şeyi duymadı. Bir bakire? Bir bakire?

Düşünmeden yataktan dışarı fırladı ve pantolonunu üzerine giydi. Bu onun başına gelmiyordu. Olamazdı. Bir bakire. Kadın yirmi sekizindeydi.

"Nasıl?"

Claire iç çekti. "Nasıl oldu? Nasıl mümkün olabilir? Oluyor işte. Fazla erkekle tanışmıyorum, ses ayarıyla ilgilenen biriyle olmaya istekli değilim. Bir düzine sebep var ve gerçekten önemli değil." Bakışını ona doğru kaldırdı. Gözleri karanlık ve kafa karışıklığıyla doluydu. "Kızgın mısın?"

Wyatt onu incitmek istemedi. Teoride ilkel, maço bir şekilde heyecanlanması gerektiğini sanıyordu. Wyatt, onun birlikte olduğu

tek cinsel partnerdi. Gerçekteyse, en çok istediği şey özgür kalmak için tüymekti.

“Kızgınsın,” dedi Claire.

“Hayır. Sadece kafam karışık. Neden ben?”

Claire omzunu silktilti. “Öpüşün hoşuma gitti.”

O kadar kolay mıydı? Bir bakire?

Wyatt, kızın ağzının titremeye başlayışını izledi. Gözyaşlarının fazla uzakta olmadığı tahmin ediyordu.

“Claire.” Yatağa oturdu. “Sorun yok. Gerçekten. Beni şaşırttın... bunu asla tahmin etmezdim.”

Claire canlandı. “Gerçekten mi?”

Wyatt onayladı. “Eğer bilseydim daha yavaş giderdim.” Aslında hiç gitmezdi ama Claire’in bunu bilmesine gerek yoktu.

“Gerek yoktu. Her şey hoşuma gitti. Özellikle... biliyorsun.”

Orgazmı. İlki miydi? Wyatt gerçekten bilmeyi istiyor muydu?

Wyatt ne halt düşündüğünü bilmiyordu ama aralarını düzeltmesi gerektiğini biliyordu. Ona doğru eğilip yüzüne dokundu.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Claire başını sallayıp onayladı ve Wyatt onu öptü. Claire öperek karşılık verdi. Wyatt’ın içinde istek yükseldi ama bastırıp uzaklaştırdı. Oraya tekrar gitmeyecekti. Her şeyi çözüme kavuşturana kadar olmazdı.

Claire onu tekrar öptükten sonra yataktan çıktı. “Eve gitmeliyim. Nicole, Amy’le orada ve muhtemelen kızını geri istersin.” Çabucak giyindikten sonra ona gülümsedi. “Sen iyiysen, ben iyiyim.”

“Ben müthişim.”

“Güzel.” Claire parmak uçlarına kalkıp onu tekrar öptü. “Teşekkürler. Her şey için.”

Kendini durduramadan, “Ne zaman istersen,” dedi.

Claire gittiğinde, Wyatt evi boyu boyunca arşınlayıp bağırarak sövdü ve her şeyin ne zaman kontrolden çıktığını merak etti. Eğer

Claire bir bakireyse, Wyatt'ın dâhil olmak istememekle ne kast ettiğini anlamasına imkân yoktu. Claire anladığını söyleyebilir ve hatta buna inanabilirdi ama Wyatt onun ilk âşığıydı. Bu önemli değil miydi?

Bir başka düşünce onu olduğu yerde durdurdu. Tam koridorun ortasında, Claire'in herhangi bir doğum kontrolü kullanmamasının olası olduğunu fark etti. Wyatt prezervatif kullanmamıştı.

Felaket potansiyeli öyle büyüktü ki yumruğunu duvara geçirmek istedi. Kırık kemiklerin kimseye faydası olmayacağını düşünerek kendini durdurdu. Her seferinde bir sorun yeterdi.

Hamile kalma ihtimali düşüktü. Şimdi Claire'le aralarında ne olacağını ve Nicole'ün, bakire kız kardeşiyle yattığını öğrendiğinde canlı canlı nasıl derisini yüzeceğinin çaresine baksa iyi ederdi.

CLAIRE RESMEN evin içine süzüldü. Kendini hassas, ağırlı ve yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Bu seks olayını çok uzun bir süre önce yapmalıydı. Elbette Wyatt'la birlikte olmak oldukça olağanüstüydü. Başka biri yeterli olur muydu şüpheliydi.

Ayrıca Claire, bakire olduğu haberiyle başa çıkış şekline etkilendi. Hiç de altüst olmuş gibi görünmemişti.

Arabasını Nicole'ün evinin arkasına park etti ve mutfığa girdi. Amy orada değildi ama Nicole masadaydı.

Claire ona sırtıttı, neler olduğundan bahsetmeye hazırlandığı sırada Nicole başını kaldırdı. Öfkeden bembeyaz olmuştu.

"Nasıl yaparsın?" diye sordu.

Claire sersemledi. Wyatt hakkında konuşmuşlardı. Neden böyle...

"Nasıl arkamdan iş çevirir ve Jesse'yi kefaletle hapisten çıkarabilirsin? Onun orada olmasını istiyordum. Bir defahına, hareketlerinin sonuçları olmasını istedim. Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Asla!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CLAIRE ERTESİ SABAH KAHVESİNİ yudumlarken, “Sonsuza kadar benimle konuşmadan duramazsın,” dedi. Claire emin olduğu şeydense, doğru olmasını *umduğu* şeyi belirtiyordu. Kız kardeşinin oldukça uzun bir süre kin tutabilmesi fazlasıyla mümkün görünüyordu.

Nicole fincanının üzerinden baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. “İzle de gör.”

“Olanlar hakkında konuşmamız lazım.”

Nicole ilgisini masanın üzerindeki gazeteye çevirdi ve cevap vermedi.

“Ah, bu çok olgunca,” dedi Claire. “Jesse’yi kefaletle serbest bırakmama bozulduğunu biliyorum. Yaptığı şeyin yanlış olduğuna katılıyorum ama onu orada öylece bırakacak olmana inanamıyorum.”

Nicole ayağa kalktı ve mutfaktan dışarı çıkmak için yürüdü. Claire onu takip etti. “Bu çılgınlık. Biz bir aileyiz.”

Nicole hızla ona döndü. “Biz bir aile değiliz. Benim önemsedğim herhangi bir tanımlamayla değil. Aynı biyolojiyi paylaşıyoruz. başka bir şey yok. Sen dünyayı gezerek özel olduğun bir baloncuğun içinde yaşıyorsun. Benim ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sırası gelmişken, bugünden itibaren hayatıma geri dönüyorum.

Pastaneye gidip işimi sürdüreceğim. Benim işimi. Senin değil. Artık burada hoş karşılanmıyorsun. Ne pastanede, ne de evde. Eğer Seattle'da kalma konusunda çok hevesliysen, oldukça güzel oteller var. Ya da Jesse'yle ikiniz bu kadar yakın olduğunuza göre, onunla birlikte kalabilirsin."

Claire inanamadı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bu şekilde mi davranacaksın?"

Nicole onu dikkate almadı ve basamaklardan yukarı çıktı.

Claire ne yapacağını bilmiyordu. Nicole'in işe geri dönmesi için fazla erkendi. Ama onu nasıl durdurması gerektiğini bilmiyordu. Nicole bir şeyi kanıtlamak istiyordu. Claire kız kardeşinin ne kadar inatçı olabildiğini zaten biliyordu.

"Bu bir felaket olacak," diye homurdandı.

On beş dakika sonra, Nicole evinin arkasındaki tek araçlık garaja doğru yürürken, Claire, "En azından seni bırakmama izin ver," dedi.

"Hayır."

"Bunu yapmamalısın. Hâlâ tam olarak iyileşmedin."

Nicole onu görmezden geldi ve garaj kapısını kaldıran kodu girdi. Ufak arazi aracına girdi ve motoru çalıştırdı.

Claire, "Tanıdığım en inatçı, en sinir bozucu insansın," diye bağırdıktan sonra arabasına döndü. Güzel, eğer Nicole tam anlamıyla bir gerzek olacaksa, Claire onu durdurmayacaktı ama kötü bir şey olmadığından emin olmak için yakınında kalabilirdi.

Nicole garajdan çıkıp caddeden aşağı gitmeye başladı. Claire pastaneye kadar onu takip etti ve oraya vardıklarında rahatladı.

Bir kriz engellendi ve kimbilir gelecekte daha ne kadar bekliyordu.

Nicole park etti ve hemen onun yanına park eden Claire'i görmezden geldi. Pastanenin arka girişine doğru yürürken, Claire onu arkadan takip ediyordu. Bu ona, Nicole'e sarılmak için aceleyle koşuşturan çalışanların kusursuz manzarasını sağladı.

"Çok uzun zaman oldu," dedi Maggie. "Seni özledim. Bu kadar erken kalkıp buraya gelmen doğru mu? Ağırdan alacaksın, değil mi?"

"İyi görünüyorsun," dedi Sid. "Dönmene memnunum. Sensiz aynı değil."

Phil ona kocaman bir kucaklama verdikten sonra endişeli bir ifadeyle geri çekildi. "Çok mu fazlaydı? Canını yaktım mı?"

Nicole onlara sırtıttı. "Her şey harika. Sizi özledim millet. Evde kapana kısılmak berbat. Delireceğimi düşündüm."

Claire öfkelenildiğini hissetti, içindeki acıyla baş etmekten çok daha kolaydı. Nicole'le ilgilenmek için orada olmuştı. Bu sayılmıyor muydu? Eşlik edişi, kekler ve simitler hakkındaki harikulade gevezelikleri telafi etmeyecek kadar sıkıcı mıydı?

Onlar birkaç dakikalığına konuşurken, Claire kendini dışarıda kalmış, ait olmadığı bir yere bakıyormuş gibi hissediyordu.

Nicole ona bir bakış attı. "Artık gidebilirsin."

Claire'in içinde bir şeyler fokurdadı. Sıcak ve fırtınalı, onu inatçı ve zor olmaya iten bir şey.

"Hiç sanmıyorum," dedi sakince. "Bunu kesin olarak çözüme kavuşturacağız."

Nicole gözlerini devirdi. "Her neyse. Ofisimde konuşabiliriz."

Claire ona, "Tam burada konuşabiliriz," dedi.

Herkes dağıldı.

"Amacın beni küçük düşürmek mi?" diye sordu Nicole. "Çünkü bunda çok başarılısın."

"Amacımın ne olduğunu tam olarak biliyorsun, buna rağmen kaçmaya çalışıyorsun. Tekrar kardeş olmamızı istiyorum."

Nicole'ün gözleri kısıldı. "Kız kardeşler birbirine ihanet etmez."

"Elbette ederler. Kardeşler, diğer herkes ne yapıyorsa onu yapar. Bu yakın ilişkilerin doğasındadır."

"Şimdi de uzman mısın?"

“Önceki halimden daha fazla. Jesse’yi kefaletle serbest bırakmadan önce seninle konuşmadığım için kızgınsın. Güzel. Sen de onu hapse attırmadan önce benimle konuşmadın.”

“Senin sorunun değildi.”

“O benim kardeşim.”

“Benden çaldı.”

“Onu hâlâ Drew için cezalandırıyorsun. O konuda hiçbir şey yapamıyordun, o yüzden ondan öcünü almak için başka yol arıyorsun.”

“Ne cehenneme aramayayım?” diye sordu Nicole. “Birlikte yaptıkları şeyden dolayı mutlu mu olmalıyım? Bu beni gururla mı doldurmalı? Her şeyi mahvetti.”

Claire anladı. En sonunda Nicole’ün neler hissettiğini anladı.

“Sen kurbandsın,” dedi yavaşça, konuşurken detayları dolduruyordu. “İnanamıyorum. Dışarıdan ne kadar sertsin ama altında, yanlış giden şeyler için diğer herkesi suçluyorsun. Burada her türden saçmalıklarla kaldığın doğru ama harika bir iş çıkardın. Her şeyle ilgilendin. Ancak bu yeterli değil. Kendi bölümünü kabul edemiyor musun, yoksa yeterince destek almıyor musun, bilmiyorum.”

“Kes şunu!” diye bağırdı Nicole. “Aklıma girebileceğini düşünmeye cüret bile etme. Gerçek dünyaya nasıl uyum sağlayacağını bilmeyen zavallı, küçük bir prensesin amatör psikolojisine ihtiyacım yok.”

“En azından ben işleri daha iyiye götürmeye çalışıyorum. Etrafta koşturup herkesi suçlamıyorum.”

“Hayır, sen sinsice dolaşıp menajerinden saklanıyorsun çünkü bir yetişkin gibi onunla yüzleşmeye istekli değilsin.”

Bu atış acıttı, diye düşündü Claire ama vızıltıyı kabullenmeyi reddetti.

“Kaçtım,” diye kabul etti, “ama ayrıca onunla yüzleştim. Defalarca karşına çıkıp durdum. Benden kurtulmaya çalıştın. Sorunu olan kim? Bunun için beni mi suçlamak istiyorsun? Ya da belki Drew’u. Bence bunların çoğu onun suçu. Senin olması mümkün değil.”

Birkaç kalp atışlık süre boyunca Nicole ona dik dik baktı, sonra döndü. "Buna ya da sana ihtiyacım yok. Çık. Sadece git. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Claire'in yanından yürüyüp geçmeye yeltendi. Claire, onun konuşmayı sonlandırmasına izin vermeyecekti. Kolunu kavradı. "O kadar çabuk değil."

Nicole kendini kurtarmayı denedi. Claire gitmesine izin vermeyecekti. İkisi de devasa bir tekne hamura doğru ilerledi. Claire, beton zemindeki yağ gibi görünen birikintiyi bir saniye geç gördü.

İkisi de aynı anda üzerine bastı ve kaymaya başladı. Claire kardeşini bıraktı ama çok geçti. İkisi de zemine doğru sertçe düştü.

Claire, beton zemine popo üstü düştü. Düşüşün sarsıntısı dişlerini acıttı. Bir saniye için orada oturduktan sonra dizlerinin üstüne döndü, ardından ayağa kalkmaya davrandı.

Kalktığı anda başını çevirdi. Nicole yan yatmış uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ve kıpırdamıyordu.

NICOLE GÖZLERİNİ açmayı reddetti. Nerede olduğunu bilmek istemiyordu, tabii başında işlerini yapan sağlık görevlilerini görmezden gelmek imkânsızdı. *Nakletmek* ve *hastane* gibi kelimeler onu irkiltti.

İsteksizce gözlerini açtı ve üzerine doğru eğilen iki adamı gördü.

"Geri döndün," dedi içlerinden biri. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyor olmayı diledi. "Pastanemin zeminindeyim. Günü ve kimin başkan olduğunu da biliyorum, eğer o bilgiye ihtiyacınız varsa..."

"O zaman başını çarpmadın."

"İsteyerek değil."

Acı veren iki nokta vardı. Ameliyat yeri ve dizi.

"Birkaç hafta önce ameliyat oldu." Claire, Nicole'ün görüş alanının dışında bir yerden konuştu. "Burada olmamalıydı bile. Hepsini benim hatam."

Sesinde gözyaşları ve ızdırıp vardı.

"Tartışıyoruz. Uzaklaşmaya çalıştı ve ben ona izin vermedim. Yağa basıp kaydı."

"Sakin olun," dedi görevlilerden biri. "Kız kardeşiniz iyi olacak. Dikişleri açılmamış, en azından dışarıdan. Hastanede iç kısmını kontrol edecekler. Dizi epey berbat durumda ama ölümcül değil."

Adam tekrar Nicole'e döndü. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Pek değil."

"Sadece kibar olmak için soruyordum."

Onu bir sedyeye aldılar. Hareket ettikçe bacağından acı yükseldi. Nicole'ün nefesini kesmeye yetecek kadar keskindi. Koluna bir serum iğnesi batırıldı. Sanki ezilmiş gibi hissediyordu.

Ambulansa doğru hareket ettikleri anda, Claire aceleyle koşturup elini tuttu.

İlk defa, Nicole'ün hissettiği kadar kötü görünüyordu. Claire ağlıyordu ve pek de güzel bir şekilde yapmıyordu. Gözleri kızarmış, ağzı şişmişti.

"Üzgünüm," dedi tekrar tekrar. "Üzgünüm. Kötü bir şey olmasını istemedim. Sadece bana kızgın olmandan nefret ettim. Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin. Ölmeni istemiyorum."

Aşırıya kaçan biçimde dramatikti ama bir şekilde güzeldi. Nicole, birisinin en son ne zaman onun üzerine titrediğini hatırlayamadı. Hayır, bekle. Hatırlayabiliyordu. Hastaneden eve döndüğünde, Claire onunla ilgilenmek için bekliyordu. Mantığıyla değil, yüreğiyle hareket eden Claire... Elini sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutan Claire...

"Ölmeyeceğim," dedi Nicole. "Senden nefret de etmiyorum. Sadece, bazen gerçekten tepemi atırıyorsun."

"Biliyorum. Sen de pek kolay değilsin."

"Kolay olmamak en iyi özelliğim."

Onu ambulansa bindirdiler. Claire el salladı. "Hemen arkalarından süreceğim. Ne olursa olsun seninle olacağım."

Nicole'de dağlara doğru kaçma isteği uyandırması gereken sözlerdi ama garip bir şekilde, uyandırmadı. Aslında sıcak ve rahat hissetmesini sağlamış gibiydi. Bu da, sağlık görevlilerinin serumun içine hangi ilacı koyduğunu merak etmesini sağladı.

WYATT KOLUNU Claire'e doladı. "Nicole iyi olacak."

Claire burnunu çekerken, "Öyle söyleyip duruyorsun," dedi. "Alınma ama bunu ücretli bir profesyonelden duymak istiyorum. O zaman inanacağım."

"Uyanık ve konuşuyor." Wyatt da Nicole için endişeliydi ama Claire kendini kaybetmenin sınırında gibi görünüyordu.

"Ya iç kanaması varsa?"

"Ya yoksa?"

Claire ona yaslandı. "Tabii, ben zayıf bir durumdayken mantığını kullan. Bu hiç adil değil."

Wyatt diğer kolunu da ona doladı ve yakına çekti. "Elimden geleni yapıyorum."

Kollarında Claire'in olması iyi hissettirdi. Başka şartlar altında, bunun ve belki onu yeniden yatağa atmanın hakkında düşünüyor olurdu. Ancak başka şartlar yoktu ve olanları konuşmaları geriordu.

Claire, "Dizini ameliyat etmeleri gerektiğine ve bir iyileşme süreci daha geçirmek zorunda olduğuna inanamıyorum," dedi gömleğine doğru. "Bu haksızlık. Benim başıma gelmeliydi."

"İkiniz de düştünüz. O dizini mahvetti. Bir kazaydı."

"Biliyorum. Sadece isterdim ki..." diye iç çekti, "... keşke kavgaya etmeseydik."

Wyatt gerçekten destekleyici olmak istedi. Terbiyeli bir adamın yapacağı şey bu olurdu. Bu kriz süresince desteklemek. Kendi dertlerini düşünüyor ve üzerinde konuşmak istiyor olmamalıydı.

Öyle olsa da, kendini, "Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor," derken buldu.

Claire başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleri endişeyle doluydu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bizden. Birlikte olmamızdan."

"Ah. O konuda sorunum yok."

Öyle kahrolası şekilde sakindi ki. "Benim var. Bakire olduğunu bana söylemeliydin."

Claire gülümsedi. "Ah, Wyatt, endişelenme. Harikaydı. Sana söyleyemeyecek kadar utandım. Muhtemelen bahsetmem gerekirdi ama bahsetmedim ve her şey yolunda gitti. Çok nazıktın." Genç kızın kaşları birleşti. "Anlatmak istediğin bu mu, yoksa başka bir şey mi demek istiyorsun? Eğer bilseydin benimle sevişmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

Bekleme odasında yalnızlardı ama mahremiyet konuşmayı kolaylaştırmadı. "Bilmiyorum."

Claire arkasına yaslandı. "O zaman doğru kararı vermişim."

"Seçim hakkımı alarak mı?"

"Sana gülsem mi, yoksa sandalyeyle vursam mı bilmiyorum," dedi genç adama. "Haklarını ihlal ettiğimi falan mı söylüyorsun?"

Wyatt acımasızca, *işte bu yüzden erkeklerle kadınlar duygusal konuşmalara girmemeliler*, diye düşündü. "Öngörülmesi gereken bazı sonuçlar var."

Kızın gözleri öfkeyle parladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Demek istediğim de bu. Deneyimli değilsin."

"Daha önceden şikâyetçi değildin."

Şimdi de Wyatt sinirleniyordu. "Performansın hakkında bir yorumda bulunmuyorum," diye hırladı. "Doğum kontrolünden bahsediyorum. Kullandığın bir şey yok, değil mi?"

Wyatt, genç kızın ifadesinin şok olmuş bir pişmanlığa dönüşmesini bekledi. Onun yerine Claire'in gözleri büyüdü ve ardından, sanki Wyatt az önce ona küresel ısınmanın çaresini uzatmış gibi gülümsedi.

"Hamile olabilir miyim?" diye soludu. "Bir bebeğimiz olabilir mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Mümkün mü? O kadar şanslı olduğumu düşünmüyorum."

Wyatt inanamıyordu. Bu olasılıktan *mutlu* muydu?

Claire kendini ona attı ve güldü. "Ah, Wyatt, bu harika olmaz mıydı? Bir bebek. Hep çocuk istedim. Gerçekten ilk seferimde olabilir mi? Sanırım olabilir. Vay canına."

Wyatt onu tutup uzaklaştırdı. "Senin sorunun ne?" diye sordu. "Bu iyi bir haber değil."

Claire'in gülümsemesi soldu. "Neden olmasın?"

Wyatt'ın bunu hangi lanet şekilde anlatması gerekiyordu?

"O bir bebek," dedi Claire. "Bu bir mucize olurdu. Tabii ki hesaplamalar olur ama üstesinden geliriz. Bu harika."

Wyatt öfkelenmenin ötesindeydi. Kızın üzgün ve çılgına dönmüş olması gerekmiyor muydu? "Anlamıyorsun. Bu iyi haber değil."

"Benim için öyle. Sanırım hamile olma olasılığım, döngümün neresinde olduğuma bağlı." Ellerini birbirine çarptı. "Ama yine de, bir bebek. Bu harika olurdu. Ne harika bir sonuç."

"Benim için değil," diye bağırды. "Daha fazla çocukla ilgilenmiyorum. Ben ilişki kurmam, hatırladın mı? Shanna'nın yaptığı gibi beni tuzağa düşüreceğini düşünüyorsan, büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaksın."

Kızın yüzündeki mutluluk gitti. "Benim hakkımda düşündüğün bu mu?" diye sordu. "Ben öyle değilim."

"Karar verecek kadar iyi tanımıyorum seni."

"Seni ya da başka bir erkeği tuzağa düşürmekle ilgilenmiyorum. Yalnız bir anne olmakla ilgili oldukça rahatım."

"Çocuk büyütmek hakkında ne biliyorsun?"

"Amy doğduğu zaman senin bildiğin kadarını. Öğrenirim."

Wyatt düş kırıklığıyla boğuşurken, *ne kadar da laftan anlamaz*, diye düşündü. Bunun ne anlama gelebileceğini anlamıyor muydu?

“Seyahat takviminle mi?”

“Bir dadı tutarım.”

Tipik, diye düşündü tiksintiyle. “Onun için para ödemeyeceğim.”

“Kimse ödemeni istemiyor.” Claire ona dik dik baktı. “Bu konuda üzgün olduğun için üzgünüm Wyatt ama ben üzgün olmayı reddediyorum. Hep çocuk istedim. Belki seçeceğim yol bu olmazdı ama bana göre hâlâ bir mucize. Söz veriyorum, ne olursa olsun senin için sıkıntı olmayacak. Eğer yardıma ihtiyacım olursa, tutarım. Senden hiç para istemeden. İstedğim ne olursa olsun, ödemeye gücüm fazlasıyla yetiyor.”

“Keşke,” diye homurdandı.

Claire başını yana eğdi. “Gerçekten anlamıyorsun. Ben sadece piyano çalan bir kadınıym, değil mi? Bu seni şaşırtabilir ama yaptığım işte gerçekten iyiyim. Konser tarihleri ve CD satışları arasında, geçen yıl iki milyon dolar kazandım. İyi bir yıldır ama en iyim değildi. Para benim için mesele değil. Hamile kalma ihtimalim seni altüst ettiği için üzgünüm ama ben öyle olmayı reddediyorum.”

Bunu dedikten sonra döndü ve yürüyüp uzaklaştı.

Wyatt, bekleme odasında tek başına durdu, işleri olduğundan daha berbat hale getirip getiremeyeceğini merak ediyordu. Eğer yanlış yol ve korkunç yol varsa, o bariz şekilde ikincisini seçmişti.

Ona bu şekilde saldırmamalıydı. Hamile olma ihtimali neydi ki? Birinci sınıf bir pislik olmuştu ve bunu biliyordu. Shanna’yla olanlar yüzünden böyle tepki vermişti. Ancak Claire’in, eski karısıyla alakası yoktu.

Ayrıca zengin de, diye düşündü, bu haberden dolayı pek mutlu değildi. Wyatt kendini, hayatındaki kadınları etkileme endişesi taşımayan özgüveni yüksek bir adam olarak değerlendirirdi. Evet, başarılı

bir işi vardı ve para onun için sorun değildi ama lanet olsun, Claire gerçekten de geçen yıl iki milyon dolar mı kazanmıştı?

“NASIL HİSSEDİYORSUN?” diye sordu Claire.

Nicole gülümsemeyi başardı. “Daha iyi olduğum zamanlar da oldu. Önceki gibi bir ameliyat yerine, ortopedik ameliyat olacağım için memnunum. Aksi halde, doktorum âşık olduğum için bunu bilerek yaptığımı düşünürdün.”

Claire, kız kardeşinin hasta yatağının yanına çektiği sandalyenin ucuna doğru kaydı. “Bu kötü bir şey mi olurdu? Bir doktor. Ebeveynlerimiz ne kadar gurur duyardı.”

Nicole kahkaha atmaya başladı, ardından elini karnına bastırdı. “Hayır. Komiklik yapma. Acıtıyor.”

Claire bunu duymak istemiyordu. “İyi olduğuna emin misin? Düşüğünde hiçbir şey yırtılıp açılmadı mı?”

Nicole gülümsedi. “İşte beni mutlu edecek görsel bir tasarım. Hiçbir şey yırtılıp açılmadı. İyileşen deriyi çektiğim için sancım var. Biraz sızıntı vardı ama ciddi değildi.”

“Keşke benim başıma gelseydi.”

Nicole’ün gülümsemesi genişledi. “Bence de.”

Birbirlerine baktılar. “Üzgünüm,” dedi Claire.

“Özür dileme. İkimiz de kavga ettik. İkimiz de tepki verdik. Sana Jesse hakkında bağırmamalıydım. Haklıydın. O senin de kardeşin. Onu hapse tıktırmadan önce, en azından sana bahsetmeliydim. Her ne kadar ona deli gibi kızgın olsam da.”

“Kızdığını biliyorum ve kızmalıydın da. Sonuçlar hakkında haklıydın. O kadarını düşünmedim. Jesse aradığında sadece harekete geçtim.”

“Farklı bir şey yapacağımdan emin değilim,” dedi Nicole.

Claire bunun doğru olmasını umdu. Kız kardeşinin, araları bozukken ameliyata girmesini istemiyordu.

Nicole, "Tüm bu Jesse'yle olanlar varken, senin etrafta olman muhtemelen iyi bir şey," diye itiraf etti. "Birinin mantığın sesi olması gerekiyor."

"Ben tam aksiyim," dedi Claire, "ama yardım etmek istiyorum." Kız kardeşinin elini daha sıkıca tuttu. "Senin bir kurban olduğunu söyledim için üzgünüm. Değilsin. Kendi başına o kadar çok şey yaptın ki seni destekleyecek hiç kimse yoktu. Buna tamamen saygı duyuyorum."

Nicole birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Kurbanı oynamak gibi bir amacım yok. Sadece, son zamanlarda hep köşe başında bir sürpriz bekliyormuş gibi ve bu nadiren iyi oluyor."

Bu, Claire'in diğer sürprizler hakkında düşünmesine sebep oldu.

"Ne?" diye sordu Nicole. "Bir şey düşünüyorsun. Bunu söyleyebilirim."

Claire bunun doğru zaman olup olmadığını düşündü. "Bir şey yok."

"Aklımı yaklaşan ameliyatımdan uzak tutmaya çalışıyorum. Lütfen, anlat bana."

"Tamam." Claire iç çekti. "Wyatt'la büyük bir kavga ettik. Geçen gece gittiğimde onunla birlikteydim."

"Onu anladım sayılır."

"Bakire şeyinden dolayı pek mutlu olmadı."

"Ona önce mi, yoksa sonra mı söyledin?"

"Sonra."

Nicole irkildi. "Kafayı yedi mi?"

"Sayılır. Büyütülecek ne var anlamıyorum ama tepinip bağırıp çağırdı."

Nicole kahkaha attı. "Onu hiç tepinip bağırırken görmedim. Bu eğlenceli olurdu."

"Sanırım. O zaman sorunu yok gibi görünüyordu. Ama o zamandan beri epeyce pişmanlığı olmuş." Durakladı, kendisinin hiç

göz önünde bulundurmadığı şeyden bahsedişini hatırladı. Hamile olabileceğine dair bir ihtimal olmasından.

“Korunmadık. Şimdi bir bebek olabileceğinden endişeleniyor.”

Nicole’un ağzı açık kaldı. “Ah, vay canına. Prezervatif kullanmadımı? Sen ciddi misin? Buradan çıktığımda onunla konuşmam mı gerekiyor? Kardeşimle yatması yeterince kötü ama korunmaması? Bu tamamen kabul edilemez.”

Nicole korumacı davranıyordu. Kimin aklına gelirdi? Claire gülümsedi. “Benim için bir bebek iyi bir şey olurdu.”

“Emin misin?”

“Evet ama Wyatt için değil. Oldukça sinirli. Nasıl hiç sorumluluk almayacağından ve onu evlilik için tuzağa düşüremeyeceğinden bahsetmeye başladı.” O konuyu düşündüğünde hâlâ gücüne gidiyordu. Sanki Claire öyle bir şey yapacakmış gibi.

“Erkekler o konuda garipleşiyor. Özellikle daha önce ağzı yanmışsa.”

“Belki. Bilmiyorum. Olay şu ki ben hamile olma düşüncesi hakkında gerçekten heyecanlıyım. Hep çocuk istemiştim. Nasıl olacağı konusunda tartıştık. Berbatı.”

“Hıyarlık ettiği için üzgünüm.”

“Ben de.”

Nicole onun elini sıktı. “Gerçekten hamile kalmak istiyor musun?”

Claire sırtıttı. “Bu bir mucize olurdu ve evet.”

“O zaman umarım bu senin için gerçekleşir. Ben de teyze olurum.”

Bir başka akrabalık, diye düşündü Claire. Bir başka bağ daha. Claire, hayatının sevdikleriyle birlikte dokunmasını istiyordu.

“Eğer hamile kalırsam, duygusal sağlığım konusunda çalışmam gerekecek. İyi bir anne olmak istiyorum.”

“Senin duygusal sağlığında hiçbir sorun yok.”

“İşe yaramaz olduğumu söyledin,” diye hatırlattı Nicole’e. “Bunu sana yüklemiyorum. Gerçek dünyada nasıl var olunacağını bilmiyordum.”

“Doğru. Bilmiyordun. Ama yine de buraya geldin. Bana ulaşmak için otobanda araba kullandın. Yemek yapmayı ve çamaşır makinesini kullanmayı öğrendin. Pastanede ve çocuk bakıcılığında harikası. Tüm bunları hiç yardım almadan haftalardır yapıyorsun. Claire, bence sen tanıdığım duygusal yönden en güçlü insansın.”

Claire ne söyleyeceğini bilmiyordu. Göğsü sıkıştı ama bu duygunun panikle ilgisi yoktu ve her şey onu dolduran sevgiyle alakalıydı.

Nicole devam etti, “Şimdi bile, benimle ilgileniyorsun. Hiç kimse benimle ilgilenmez.”

“O kadar harikayım ki bana tapınmalısın,” Claire hıçkırığa fazlasıyla benzeyen bir kahkahayla konuştu. “Sana bakmak istiyorum.”

“Biliyorum. Sen iyi bir insansın. İyi bir kız kardeş ve...” Nicole omzunu silkti. “Tamam. İşte geliyor. Kendini hazırla. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Claire. Sarılabilmek için eğilip yaklaştı. “En sonunda söylediğine inanamıyorum.”

“Ben de öyle.”

ON ALTINCI BÖLÜM

ALICE GRINWELL DÜZ BİR ŞEKİLDE, “Bu fayans desenini tercih ediyorum. Arduaz kaplı olamı,” dedi.

Wyatt ona kadar saydı. Bayan Grinwell, on yıl içinde üçüncü evini yaptırıyordu. Ayrıca, Wyatt’tan bir düzine varlıklı müşteriye bahsetmişti. Ne yazık ki mantığından çok parası olan şu insanlardan biriydi. Kadın, hayatının işinin güzel evler inşa ve dekore etmek olduğunu sanıyordu. Kocas, kadının hareketlerini destekliyordu.

Rüya gibi olması gerekirken, fikrini sürekli değiştirmesi işleri karıştırıyordu. Her ev sürmesi gerekenin iki katı kadar sürüyor ve ücreti de üç kat fazlasına geliyordu. Bayan Grinwell’in önemsendiğinden değildi tabii.

“Bu şekilde görünmesini istiyorum.” Bellingham’a özel yapılmış bir şöminenin, magazindeki fotoğrafını işaret ediyordu.

Wyatt, işin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı ama kendi fayans çalışanları aynı görünüşü nasıl elde edeceklerinden emin olmayarak ellerini havaya kaldırmıştı. Yani ilk yeri yapan kişiyi işe almak zorunda kalacağı ve gelip Bayan Grinwell’in evinde çalışması için ücret ödemesi gerekeceği anlamına geliyordu.

Olay ücret değildi... müşterisi onu hallederdi. Sorun harcanan zaman, çaba ve Claire'le ilgili olayları ele alış şekli nedeniyle kendisine ve hamileliğinin takip edeceği felaketin farkına varamadığı için de ona hâlâ kızgın olduğu gerçeğiydi.

"Olmasını sağlayacağım," dedi düz bir şekilde. "İşleri ne kadar uzun süreliğine erteleyeceğini bilmiyorum ama işe yarayacak detayları aldığım anda size geri döneceğim."

Bayan Grinwell gülümsedi. "Her zaman çalışılması zevk veren birisiniz, Bay Knight. Bunu takdir ediyorum."

"Teşekkürler."

Diğer birkaç detay hakkında konuştular, sonrasında müşterisi gitti. Kadın Mercedes'ine doğru yürürken, Wyatt onun arkasında bakıp eğer zengin olmanın nasıl bir şey olduğunu sorsaydı kadının ne cevap vereceğini merak etti.

Büyük ihtimalle soruyu nasıl cevaplayacağını bilemezdi ve gerçekteyse, Wyatt umurunda olduğundan şüpheliydi. Kendine ait işi vardı, rahattı. Kendine, kızına bakıyor ve birkaç düzine adama iş olanağı sağlıyordu. Katkıda bulunuyordu.

Claire'in aksine, geçen yıl iki milyon kazanmamıştı.

Kendine, onun parasının dertlerinin en azı olduğunu söyledi. Ancak yine de onu kavuruyordu ve neden olduğunu çözemiyordu. Kendini her zaman, kendi postu içinde rahat bir adam olarak düşünmüştü. Kadınlara saygı duyardı. Diğer insanların başarısı, onun kendisi hakkında nasıl hissettiğini değiştirmezdi. O zaman sorun neydi?

Dışarı çıktıkları için miydi? Çıktığı her kadından daha fazla para kazanmayı mı bekliyordu? Duygusal anlamda o kadar çağdışı mıydı? Yoksa daha güç algılanan bir şey miydi? Eğer öyleyse, başı beladaydı. İçsel herhangi bir şeyiyle temasa geçmek, en güçlü yeteneklerinden değildi.

"Siktir et," diye homurdandı. Evin planına ve gününü cehenneme çeviren magazin fotoğraflarına döndü. Bunu daha sonra çözebilirdi

veya hiçbir zaman. Claire hamile kalacak değildi ya. Kesin olarak öğrendikleri anda, Wyatt peşini bırakabilirdi. Devam edebilirdi. Uğraşması daha kolay birini bulabilirdi. Ya da belki bir süreliğine kadınlara tövbe edebilirdi.

NICOLE KOLTUK DEĞNEKLERİNİ dikkatle hareket ettirirken, Claire onun için arka kapıyı açık tuttu.

Kız kardeşi kanepeye doğru yönelip kendini bırakırken, “Bir ameliyat sonrası iyileşme dönemi daha yaşamam gerekeceğine inanmıyorum,” diye homurdandı. “İlkini atlatmakta öyle iyi iş çıkarıyordum ki. Şimdiki halime bak.”

Claire irkilmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. İkisi de kavga ediyordu, ikisi de düşmüştü. Yaralanan kişinin Nicole olması sadece kötü şanstı. Yine de, kız kardeşinin çekmesi gereken daha fazla ağrısı olacağını bilerek korkunç hissediyordu.

Nicole başını kaldırıp baktı ve burnunu kırıstırdı. “Tekrar özür dilemeye cesaret etme.”

“Etmem.”

“Eğer denersen çığlık atarım. Korkunç, tüyleri ürperten bir ses ve hoşuna gitmeyecek.”

Bu, Claire’i gülümsetti. “Bir daha hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.”

“Hadi, o kadar da çılgın olmayalım.” Nicole iç çekti. “Ne harabe ama. Hayatım daha kötüye gidebilir miydi?”

“Bu yanlış soru,” dedi Claire. “Kaderi kıskırtma. Yine de, senin yerinde olsam loto oynamazdım. Doğru zaman gibi görünmüyor.”

Nicole yavaşça, “Biliyorum,” dedi. Bandajlı bacağına dikkatle sehpanın üzerine kaldırdı. “Başka bir yara izi daha.”

“Ama bu seferki bir spor yaralanması falan gibi görünecek. Havah olacaktır. Erkekler yara izi olan kadınları sever.”

Nicole başım iki yana salladı. “Ben artık daha fazla erkek falan istemiyorum. O oyunlarla işim bitti.”

Claire, kardeşinin Drew’la baş etmenin içinde kaybolduğunu ve aslında öyle demek istemediğini umdu. Nicole, harika bir adam tarafından tapılmayı hak ediyordu. Aslında, hepsi hak ediyordu.

“Üst kata çıkmak için yardım ister misin?” diye sordu Claire.

“Tam burada iyileşmek istiyorum. Manzara farklı olacaktır. Ayrıca, basamaklardan çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Claire sesinin şüpheli çıkmamasına özen göstererek, “Yardım edebilirim,” dedi. İkisinin aşağıya yuvarlandığı bir görüntü aniden gözünde canlanıverdi.

“Hiç denemeyelim.” Claire’e baktı. “Burada tıklı kaldığın için üzgünüm.”

Claire kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu. “Tıklı kalmadım ve yardım etmekten mutluyum. Başından beri buraya gelmemin sebebi bu.”

“Bir noktada, normal programlı hayatına geri dönmen gerekecek.”

“Belki.” Büyük ihtimalle. “Ama bu hafta değil. *Sen burada benimle tıklı kaldın.*”

“Sensiz kaybolurdum,” dedi Nicole, ardından burnunu çekti. “Lanet olsun. Ağlamayacağım işte. Dokunaklı duygusal anımızı hastanede yaşadık.”

Claire gülümsedi. “Birden fazla kez yaşayabiliriz.”

“Hayır çünkü tekrar ağlamak istemiyorum.”

“Ben başa çıkabilirim. Sen çıkamayacağım mı söylüyorsun?” Claire, Nicole’ün bir meydan okumaya karşı koymaktan âciz olduğunu hatırladı. Bunun değiştiğinden şüpheliydi.

“Bana yem atıyorsun.”

“Hı hı.”

Nicole dişlerini sıktı. “Senden daha iyi baş edebilirim. Gönder bakalım. Burada olduğuna gerçekten memnunum. Daha önce hiç kimse bana bakmadı.”

“Bana ihtiyacın olduğunda hep burada olacağım.”

Nicole’ün gözleri gözyaşlarıyla doldu. Silip uzaklaştırdı. “Lanet olsun, Claire.”

Claire biraz kendini beğenmiş hissederek gülümsedi. “Sorun değil. Duygusal patlamanla baş edebilirim.”

Nicole ona dik dik baktı. “Sana bir şey fırlatmalıyım.”

“Ama fırlatmayacaksın. Sana ne getirebilirim?”

Nicole burnunu çekti, gözlerini kuruladı, ardından boğazını temizledi. “Pizza ve ağır kesici. Bu sırayla.”

“Pizzanın üstündeki mantarlar hakkında şimdi mi, yoksa sonra mı tartışalım?”

Nicole kahkaha attı. “Haydi, şimdi tartışalım.”

WYATT, WAFFLE MAKİNESİNİ kapattı ve otomatik zamanlayıcısını açtı. Amy kendine meyve suyu doldururken, Wyatt şurubu çıkardı. ardından kızının çok sevdiği vejetaryen kahvaltılık sosisleri çevirdi.

Wyatt, çoğu insanın gerçek şeyden hoşlandığını, tofuyla tatlandırılan korkunç, vejetaryen sahte sosisi sevmediğini açıklamaya çalışmıştı ama kızı inatçı olabiliyordu. İnatçılığını kendisinden aldığını biliyordu, o yüzden bunu düşünmek istemiyordu.

Wyatt ona baktığında, kızı işaret diliyle anlatmaya başladı. “Heceleme testim için heyecanlıyım. Bütün kelimeleri biliyorum.”

“Çok pratik yaptın. Dün gece de hepsini başardın.”

Amy birkaç kez onayladı, at kuyruğu hareketleriyle birlikte zıplıyordu. O sabah, siyah kot pantolonu ve botlarıyla birlikte giymek için mavi bir kazak seçmişti. O kadar çabuk büyüyordu ki. Ona sürekli gözlerini devirmesi ve ağır ağır içini çekmesi an meselesiydi. Ama şimdilik hâlâ onun küçük kıızıydı.

Waffle makinesi cınladı. Wyatt kapağını açtı ve mükemmel şekilde pişmiş waffle'ı kaldırmak için bir çatal kullandı. Tabaktaki vejetaryen sosislerin yanına yerleştirdikten sonra, tezgâhtan Amy'nin çoktan yerleşmiş olduğu kahvaltı barına geçirdi.

"Teşekkürler, baba," dedi işaretle.

Wyatt işaretle karşılık verdi, "Rica ederim."

Amy bir ısırık alıp çiğnedi. Yuttuktan sonra konuştu. "Koklear implant istiyorum."

Wyatt ona gözlerini dikip baktı. "Ne?" Başını iki yana salladı. "Kelimeleri anladım." Koklear implant mı?

İşitemeyen çocukları olan ebeveynlerin çoğunun bu ameliyatı bildiğini biliyordu. Duymanın yerine geçmediğini, olduğu şeyde oldukça başarılı olduğunu, teknolojinin sürekli değiştiğini ve bir kez yapıldığında geri dönüşünün olamayacağını...

Amy'le bunu yalnızca birkaç kez konuşmuşlardı, çoğunlukla arkadaşlarından biri yaptırdığı zaman. Wyatt, neden o büyüyene kadar beklemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklamıştı. Belki teknolojide yeni bir atılım olurdu.

"Neden şimdi?" diye sordu Wyatt.

"Claire'in güzel müziğini duymak istiyorum," dedi, ardından işaret diline geçti çünkü onun için daha hızlıydı. "Önceden duymaya aldırımıyordum çünkü duymak istediğim çok fazla şey yoktu. Ama onun çalışını duymak istiyorum."

Bunu Claire mi yapmıştı? Wyatt, onunla ameliyat hakkında konuşmuş ve neden iyi bir fikir olmadığını açıklamıştı, ona rağmen Amy'le konuşmuş muydu?

"Babacığım, kızdın mı?" diye sordu Amy.

Wyatt kızmanın ötesindeydi ama öfkesi kızına karşı değildi. "Şaşırdım," dedi işaretle. "Beklemek konusunda konuşmuştuk. Bence beklemeliyiz."

"Bu benim işitme duyum," diyerek işaretle karşılık verdi. "Benim kararım olmalı."

Bu kulağa hiç de Amy'nin diyeceği bir şey gibi gelmiyordu, o yüzden ya arkadaşlarından birinin ya da Claire'in hazırcevabıydı.

"Sekiz yaşındasın. Ameliyat hakkında karar verme hakkın yok."

"Anlamıyorsun, baba. Anlayamazsın."

Ah! Şimdi onu dışarıda mı bırakıyordu?

Wyatt, yetişkin olanın kendisi olduğunu ve istediği kararı verebileceğini söylemek istedi. Ama ne amaçla? Eğer Amy implant konusunda ciddiye, sebep ne olursa olsun, bununla başa çıkmak zorunda kalacaklardı. Ama kavga etmek yardımcı olmayacaktı.

Kendine, standart "Ebeveyn olan benim," öğüdünü verdi, bu ona duygularını kontrol etmesini hatırlatan bir öğüttü, ardından konuştu, "Amy, kahvaltını etmen ve okula gitmen gerekiyor. Bu konuda düşünmem lazım. Daha sonra konuşalım."

Amy kaşlarını çattı, sonra da yavaşça onayladı.

Pek bir zafer değildi ama ardından yumruğunu duvara geçirmiş gibi hissetti. Olgun bir karar olacağından değildi tabii.

Kızını okula bıraktıktan sonra, ofisini arayıp geç kalacağını haber verdi. Nicole'ün evine varmak yirmi dakikadan daha az zamanını aldı, bu sürede öfkesi öyle büyümüştü ki neredeyse arabanın dışına taşıyordu.

Ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Claire kapıyı açtı.

Onu geçip evin içine girerken, "Konuşmamız lazım," dedi. "Hemen."

"Evet, tabii ki saat çok erken değil," dedi Claire. "Sorduğun için sağ ol. Peki ya sen nasılsın?"

Wyatt içeri paldır küldür daldığını fark etti ama umursamadı. "Benimle yatmak, sana kızımın akhıyla oynama hakkını vermiyor. İkimizin de hayatına karışma hakkını vermiyor. Bu açık mı?"

"Net bir şekilde ama neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok. Hazır bahsetmişken, kızına bakmanı isteyen sendin, bu arada

bunu iyilik için yapıyordum. İnanıyorum ki bu seninkine olmasa bile, onun hayatına erişim hakkı verdiğin anlamına geliyor. Şimdi, senin sorunun ne?"

Ne kadar da masum geliyor, diye düşündü Wyatt. Genç kızın pijamalarının içinde olduğunu ve sütyen giymediğini fark ettiği gerçeğinden nefret etti. Bedenin bazı kısımları çıplak kalmaktan başka hiçbir şeyi önemsemiyor gibi görünüyordu.

"Amy, senin müziğini duymak istediği için koklear implant istiyor. Daha önce hiç istemedi. Kendini daha iyi hissetmek için bir çocuğu kullanmak oldukça hastalıklı."

Claire ayağının altındaki zeminin yer değiştirdiğini hissetti ve deprem olup olmadığını merak etti.

Görünüşe göre olmuyor, diye düşündü çünkü Wyatt ürkmüş görünmüyordu. Bununla birlikte, Claire hakkında en kötüsünü düşünmekte oldukça rahatı.

Claire öfkelenmemeye kararlı şekilde, "Bana inanacağından şüpheliyim," dedi, "ama Amy'le koklear implant konusunu hiç konuşmadım. İstedikinden hiç bahsetmedi ve ben de kesinlikle söylemedim. Randevumuzda seninle ondan bahsedene kadar pek fazla şey bilmiyordum. Kızına tıbbi anlamda ne yapılması ve ne yapılmaması konusunda verdiğin karar seni ilgilendirir. Onun müziğini geleneksel anlamda duyması benim için önemli değil."

Claire ellerini kalçalarına yerleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı. "Gerçekten anlamadığım şeye gelince neden bundaki kötü adam olmak zorunda kalan benim? Ben ne Shanna'yım, ne de senin kadınları gördüğün gibi çarpık bir kadını. Ben yalnızca seni ve kızını önemsemiş biriyim. Ona haktım ve gerçekten ondan boşlandım. Bunu çirkin bir şeye dönüştürmene izin vermeyeceğim çünkü değil. Amy harika bir çocuk."

Wyatt konuşmaya yeltendi ama Claire elini havaya kaldırdı. "Seninle işim bitmedi. Sana bakire olduğumu söylemediğimi kabul

ediyorum. Bunun hâlâ benim vücudum olduğunu göz önüne alırsak, sana bu bilgiyi borçlu olduğumdan bile emin değilim. Ama şu andaki atıp tutmalarının hatırına, borçlu olduğumu varsayalım. Onun için zaten özür diledim. Ayrıca kayda geçmesi için söylüyorum, şu 'seninle sevişmek istiyorum,' olayını başlatan sendin. Ben sadece senin teklifini değerlendirdim. O yüzden bana kızmayı bırakmalısın çünkü kızgın olduğun asıl kişi kendinsin. Amy büyüyor ve sen onun hayatındaki her şeyi kontrol edemeyeceğini fark etmeye başlıyorsun. Büyük partırtı. Bu, bir ebeveyn olmanın parçası. Suçlayacak birini istiyorsun. Benim gibi. Tıpkı ilişkiye girdiğimizde korunmamamızın yüzde yüz sorumluluğunu almadığım için beni suçlaman gibi."

Claire öne doğru eğildi ve parmağıyla onun göğsünü işaret etti. "Suçu bana yüklemeyi kes. Kendi sorumluluk payını kabullen ve benim hakkımda en kötüsünü düşünmeyi de bırak. Ben iyi bir insanım, lanet olsun. Bunu biliyorsun. Kızına tatlı davranmaktan başka hiçbir şey yapmadım ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi git buradan."

Bir an için, Claire onun kıpırdamayacağını düşündü. Sözlerinden sonra gelecek patlamayı bekledi ama Wyatt soluğunun ardından bir şeyler homurdandı ve evden dışarı çıktı.

Claire, kapı çarpıncaya kadar onun arkasından baktı. sonra girişteki ufak sandalyenin üzerine çöktü. Claire, sanki enerji vampiriyle kapışmış ve hayatı emilip alınmış gibi hissetti.

Kalbi, onu panikleyeceği konusunda endişelenmesini sağlayacak gibi çarpıyordu ama endişelenmedi. Wyatt'la başa çıkmıştı. aptal bir panik atakla da başa çıkabilirdi. Korkmakla ve yarı gerçeklere, hikâyelere dayanan yargılamalarla işi bitmişti. Ayağa kalkacak ve kendi erdemine bel bağlayacaktı. Sadece o gücü bulduğu anda kalkacaktı.

Nicole ağır adımlarla mutfaktan çıktı. "Etkileyici," dedi. "Gerçekten boyunun ölçüsünü verdin."

"Sinirimi bozdu."

“Onu anladım. O da anladı. Erkekler gerzek olabiliyor. Wyatt’ı o kategoriye koymaktan nefret ediyorum ama koymak zorunda sayılırım. Sen iyi misin?”

Claire derin bir nefes aldıktan sonra doğruldu. “Ben iyiyim. Moralimi bozmasına izin vermeyeceğim. Onun sandığından daha güçlüyüm.”

“Öyle görünüyor. Resmen kendini kanıtlıyorsun. Yakında daha yüksek bir düzlemde yaşıyor olacaksın.”

Claire suratını ekşitti. “Sabırsızlanıyorum.”

WYATT, İŞE GİTMEK VE HİÇBİR hata yapmayan insanlara bağırarak yerine, sakinleşmek için eve gitti.

Çalışma odasında durdu ve sorununun ne olduğunu sorguladı. O, önce düşünen ve sonra harekete geçen bir adamdı. Özür dilemeyi gerektirecek kadar aptalca bir şeyi asla söylememe kuralı yapmıştı. Hayatını basit tuttu, ilişkileri dolambaızsıydı. Kadınlara geldiğinde, hiçbiri kıızıyla yakınlaşmaz, hayatına dâhil olmazdı ve hiçbiri canını sıkamazdı.

Claire haricinde.

Wyatt’ın sahip olduğunu bilmediği noktalarına basıyordu. Claire denemeden bile onu deliye çeviriyordu, eğer kasten Wyatt’ı sınıra getirmeye karar verirse, genç adamın etrafta olmak istemediği anlamına geliyordu.

Karşı duvardaki dolaba doğru gidip oradaki içkilere gözlerini dikti, ardından kendine saatin daha sabahın dokuzu olduğunu hatırlattı. Kötü bir günde bile başlamak için biraz erkendi.

Kapağı çarpıp kapattı ve masasına doğru yürüdü. Sandalyesine oturmaktansa, sanki cevapları oradaymış gibi yüzüne baktı. Lanet olası cevaplar orada olsa bile, Wyatt soruyu bilmiyordu.

Koklear implantı Amy’e açan kişinin Claire olduğunu gerçekten düşünüyor muydu? Claire haklıydı... Amy’nin, onun müziğini duymasını

önemsemesine gerek yoktu ki. Çocuk zaten onun çalışına bayılıyordu. Claire'in hataları vardı ama hırçın bir egomanyak olmak, onlardan biri değildi. Amy konusunda ona güvenmişti ama düzgün bir insan olduğu konusunda ona güvenmeye istekli değil miydi?

Seks yaptıklarından beri ona kızgın olduğunu kendine hatırlattı. Onun bir bakire olduğunu öğrendiğinden beri. Peki, bunda canını sıkan neydi?

Yaklaşık bir düzine sebebi çabucak gözden geçirdi. Gerçeği söylememek, yalan söylemek gibiydi. Sorumluluk istemediği, hepsinin çok garip olduğu gibi. Ama kendi kendine saçmaladığını biliyordu. Asıl sebep Claire'in tahmin edilemez olmasıydı. Onu ilk gördüğü anda da öyleydi ve hiçbir şey değişmemişti.

Wyatt, önceden kestirilemeyen şeylerden hoşlanmazdı, özellikle de kadınlar konusunda. Eğer neler olacağım bilmezse, o zaman kontrolü elinde tutamazdı.

Tüm bunların sebebi bu muydu? Kontrolde olmak? Soruyu sormak onu rahatsız etti, bu da muhtemelen gerçeğe yaklaştığı anlamına geliyordu.

Geçmişinin, kontrolde olma ihtiyacıyla çok fazla alakası vardı. Önemseyip başka bir Shanna benzeri hata yapma riskini alamazdı. Ailesindeki hiçbir erkeğin başarılı bir ilişkisi yoktu. Onun niye bir farkı olacaktı ki?

Olanların hiçbirisi Claire'in hatası değildi. Wyatt hızını almış, her dönüşte işi batırıyor gibi görünüyordu. Bunu telafi etmek için bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O ÖĞLEDEN SONRA, Amy evin içine uçarcasına girdiğinde, Claire, Wyatt'ın fazla uzakta olmadığını biliyordu. Adama öfkeli olsa da, hâlâ onu görmek isteyen bir parçası vardı. Bu da sadece aptalcaydı. Doğru ama aptalca.

Amy ona sarıldı ve işaret diliyle, "Günün nasıldı?" diye sordu.

"İyi. Okul nasıldı?"

"Heceleme testimden A aldım."

"Bravo sana!"

Amy, Nicole'ü selamlamak için oturma odasına doğru koştu. Wyatt mutfığa girdi.

İriydi, uzundu ve Claire'in soluğunu kesmeye yetecek kadar yakışıklıydı. Dış görünüşünün her tarafı, diye hatırlattı kendine. Claire belirli bir tipe sahip olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ancak Wyatt'ın kendi tipi olduğunu sanıyordu.

Claire, ilk onu konuşurmaya kararlı bir halde tezgâha yaslandı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Wyatt.

Claire onunla başka bir konuşma daha istiyor muydu? Son birkaç korkunç olmuştu. Yine de kendini başını sallayarak onaylarken buldu.

Aşağı kattaki stüdyoya gittiler. Claire piyanonun önündeki sıraya yerleşirken, Wyatt köşedeki taburelerden birini çekti.

Claire bekledi.

“Bir pislik gibi davranmış olmam muhtemel,” diye başladı.

Geçmek bilmeyen acısına ve öfkesine rağmen, belki de Wyatt’a duyduğu güçlü çekimden, Claire gülümsedi. “Ne zaman karar vereceksin?”

“Yakında.”

“Karar verdiğinde bana haber ver.”

Wyatt ona baktı. “Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Kadınlarımların zahmetsiz olmasını severim. Sen öyle değilsin.”

Claire, bu konuşmada geçen zahmetsizin ne anlama geldiğinden bile emin değildi ama öyle olmadığını bilmek onu mutlu etti.

“Üstüme geliyorsun,” diye devam etti. “Lanet olsun, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Olayların önceden kestirilebilir olmasından hoşlanıyorum ve sen öyle değilsin.”

Güvenli, diye düşündü Claire. İlişkilerinin güvenli ve anlamsız olmasını istiyordu. Bu, Claire’e değer verdiği anlamına mı geliyordu? Wyatt’ın, ona sinirlenmek için epeyce enerji ortaya koyduğu gerçektir.

“Aranıza asla girmezdim,” dedi adama.

“Biliyorum. Üzgünüm. Senin daha önce söylediğin doğrudur. Kontrolü kaybetmek istemiyorum. Onun büyümesini, uzaklaşmasını istemiyorum ve bu olacak.”

Claire onun acısını tamamiyle anlamıyordu... sonuçta kendine ait bir çocuğu yoktu. Ancak bunun rahatsız edici olacağını hayal edebildi.

“Amy seni seviyor,” dedi adama, ayağa kalktı ve karşısına geçti. “Sen onun için her şeyisin.”

“Şimdilik. Birkaç yıl içinde veledin biri ortaya çıkacak ve onun kalbini çalmaya çalışacak.”

“Bu, seni ne kadar sevdiğini değiştirmeyecek.”

“Belki değiştirmez.” Claire’in gözlerine baktı. “Senin yaklaşmanı istemiyorum. Kurallardan biri. Bu konuda açık olmaya çalıştım ama birlikteliğimizden sonra, senin kurallara göre oynamadığımı anladım.”

Claire’in kurallara sahip olmak için fazla masum olduğunu mu, yoksa sahip olmak için canını sıkmadığını mı söylemek istiyordu? Emin değildi ve... Kaşlarını çatı. “Bekle bir dakika. Sana yakın olup olmamak bana bağlı değil ki. Onu sen kontrol ediyorsun.”

“Biliyorum.”

O ufacık tek kelimeyi söyleyiş şeklinde bir şey vardı. Claire’in içini bir hoş eden ve kanını kaynatan karanlık ve seksi bir şeyler.

“Seni rahatsız ediyorum.” Claire bir soru sormuyordu. Hayatı boyunca ilk kez, cinsel anlamda güçlü hissetti.

“Düşündüğünden daha fazla.”

Aralarında elektrik şakladı.

Claire ne yapacağını bilemedi. Ona doğru yaklaşıp her şeyi riske atmak mı? Aksi yöne kaçmak mı?

Wyatt’ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Zorlanma, Claire. Bir anlam ifade etmek zorunda değil.”

Ama Claire için bir anlam ifade ediyordu. Sonra tepelerindeki zemin gıcırdadı ve Claire yalnız olmadıklarını, her an bölünebileceklerini hatırladı.

“Daha güvenli bir konu başlığı daha iyi olabilir,” dedi adama.

“Yanında oturduğun piyanodan bahsetmeye ne dersin? Küçükken bunda pratik yaptın mı?”

“Uzağa gidene kadar.” Kapağını açtı ve parmaklarını hafifçe tuşlara bastırdı. “O kadar uzun süredir akortsuzdu ki akortlu kalmasımı sağlamak zor. Teller eski haline dönmek isteyip duruyor. Ama doğru hale getireceğiz.”

“Akortsuz bir enstrümanla sihir yaratmak zordur.”

Claire şaşkınlıkla gerildi. "Ben sihir yaratmıyorum."

"Sen ne derdin?"

"Bilmiyorum. Bana göre her şey o kadar açıktı ki. Hayatım benim için düzenlendi, her seferinde bir konser sezonu. Hep meşguldüm. Pratik yapmakla, seyahat etmekle, kayıt yapmakla. Şimdi hiçbir şey yapmıyorum."

"Bu daha mı iyi?"

"İkisi de değil," dedi düşünmeden, ardından bunun doğru olmadığını fark etti. "Çalmayı özlüyorum."

Wyatt oturduğu yerde kıvranıyor gibi göründü.

"Ne?" diye sordu Claire.

"Düşünmeden yapılan bir erkek tepkisi. Sorunu gör, sorunu çöz. 'O zaman çal,' demek istiyorum ama senin için o kadar kolay olmadığını biliyorum."

"Panik ataklar," diye mırıldandı Claire. "Pastanede çalıştığım o ilk günden bu yana hiç olmadı. Amy'nin okulunda çalarken epey yaklaştım. Daha iyi olduğumu biliyorum, en azından gündelik hayatımda ama tekrar performans sergileyebilir miyim? Bilmiyorum."

"Mecbursun, Claire. Bu yapmak için doğduğun şey. Senin tutkun."

Belki ama başka bir şeyin de tutkusu olmasına aldırmazdı. Bir adam, çocuklar, bir aile.

"Çalmayı özlüyorum ama bu kez hayatımda daha fazlasını istiyorum."

"O zaman onu gerçekleştir. Sen yetkili değil misin?"

"Menajerime göre, değilim."

"O zaman yeni bir tane bul."

Eğer onun yerinde Wyatt olsaydı, muhtemelen yapardı, işte o kadar kolay, diye düşündü. "On ilki yaşından beri Lisa'yla birlikteyim. Bu hayatımın yarısından daha fazla."

“Bu iş,” dedi Wyatt. “Nicole’e yardım etmek için ara verirken gizlice kaçmak zorunda kaldın. Bütün gücünü vermişsin. Bunu yapmaya devam etmek istiyor musun?”

Kolay cevap genç adama öfkelenmek olurdu ama Wyatt yalnızca doğruyu söylüyordu. Hayatını düzenlemesi için Lisa’ya izin vermişti çünkü kendisinin yapmasından daha kolaydı.

“İstediğim şeyi asla savunmadım,” dedi yavaşça. “Sana nedenini söyleyemem. Belki korkudan ya da uyuşukluktandır.” Buruk bir kahkaha attı. “Bir diva gibi olmadığım için kendimle hep gurur duyardım. Asla taleplerde bulunmadım. Soyunma odamda belirli yiyeceklere veya özel çiçeklere ihtiyaç duymadım. Ama en önemli kararlarla Lisa’nın uğraşmasına izin verdim... zamanım ve yeteneğimle ilgili olanlara. Yirmi sekiz yaşındayım. Bundan daha olgun olmam gerekmez mi?” İç çekti. “Nasıl cevap vereceğine dikkat et. Kırılgan hissediyorum.”

“Sen yetişkinsin. Şu ana kadar tembellik ediyordun. Sadece bu olayları farklı şekillerde yapmaya karar veriyorsun.”

Keşke, diye düşündü. “Kulağa basit gelmesini sağlıyorsun.”

“Neden zor olmak zorunda ki? Karar ver ve sonra onu takip et. Ya da eskiden olduğu hale geri dön.”

“Hayır. Onu yapmayacağım.”

“O zaman yolun yarısındasın.”

Claire gülümsedi. “Çok duyarlı ve anlayışlı izlenimi bırakıyorsun. Büyük ihtimalle bunun yayılmasını istemezsin.”

“Asla.”

“Yani bunu sana karşı koz olarak kullanabilirim.”

“Elinde güç olmasını seviyorsun, değil mi?” Wyatt konuşurken, sesi sataşır gibiydi.

“Kim sevmez? Güç iyidir.”

Wyatt ona, “Doğru ellerdeyken,” dedi.

Claire konu başlığını değiştirdiklerine dair hisse kapıldı ama bundan tamamen emin değildi. Claire, elektriğin döndüğünü bili-

yordu ve ayağa kalkıp adamın kollarına gitmemesi için iradesinin her zerresini kullanıyordu.

Adamın ona sarıldığını, dudaklarını kendi dudakları üzerinde hissetmeyi istiyordu. Wyatt'ın, onu sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi öpmesini istiyordu.

Claire ayağa kalkıp fantezisini gerçeğe dönüştüremeden, basamaklardaki ayak seslerini duydu. Amy stüdyoya girip piyanoya doğru yürüdü.

"Lütfen benim için çal," dedi.

Claire kahkaha attı ve onu kaldırıp sıraya çekti. "Nasıl reddedebilirim? Sen benim favori dinleyicimsin."

Wyatt, kızının Claire'e sokuluşunu, ardından gözlerini kapatıp ellerini piyanonun üzerine yerleştirişini izledi.

Hiçbir şeyi duymuyor muydu, yoksa sadece müziği mi hissediyordu?

Güzel ses stüdyoyu doldurup titreşerek genç adamın içinden geçti. Claire'in bunu yalnızca parmakları ve hafızasıyla yaratması nasıl mümkündü? Neden Tanrı vergisi hediyesi için dışlanmıştı? Gen veya DNA kombinasyonları mıydı, yoksa Tanrı onu mu seçmişti?

Bu önemli miydi? Claire sadece öyleydi. Yetenekli, cesur, karşı konulmaz. Tehlikeli. Wyatt dâhil olmaması gerektiğini biliyordu, yine de gittikçe ona daha çok yaklaştığını hissediyordu. Almak nispeten daha kolayken, kaçınmak istiyor muydu?

Wyatt, buna cevap vermek yerine, dikkatini Amy'e çevirdi. Güzel kızına. Kızının herhangi bir parçasının mahvolması düşüncesiyle acı çekerken, Amy'nin istediği şeyi ondan esirgeyemeyeceğini biliyordu. Yalnızca tek kulağının yapılması, diğerinin gelecek teknoloji için uygun halde bırakılması anlaşmasına varılmıştı. Şimdi Claire'in piyano çalışını duymak istiyordu. Zamanla, dünyanın daha fazlasını duymak isteyecekti. Bir arkadaşının kahkahasını... Bir adamın sesini... Bir bebeğin ağlayışını...

Wyatt'ın seçeceği ne zaman ya da ne seçeceği değildi ama kızının bunu istemesinin yanlış olduğunu söyleyemezdi. Claire'in müziği gibi, kızı da bir mucizeydi.

NICOLE YEMEKTEN SONRA, "Yerinde duramıyorsun," dedi. "Sorunun ne olduğunu bilmek ister miyim?"

"Çalmam gerek," dedi Claire. Wyatt'la muhabbetinden beri çalma dürtüsünü hissediyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Bir süredir bunu hissediyordu. Wyatt'la konuştuktan sonra, en sonunda bunu kendine itiraf etmişti.

Nicole kafası karışmış görünüyordu. "Daha önce çaldığımı sanıyordum. Stüdyo kapısını aralık bıraktın. Seni duydum."

"Demek istediğim, insan içinde. Diğer insanlar için çalmam gerekiyor." Tek elini havaya kaldırdı. "Bu benim egom değil. Kendim hakkında özel hissetmek için dinleyiciye ihtiyacım yok."

"Bir şey demeyecektim."

"Buruş buruş oldun. Yüzün buruştu."

"Onun ne demek olduğunu bile bilmiyorum," Nicole homurdandı. "Hey, ben de hassasım. Anlıyorum. Şu panik şeyinin üstesinden gelip gelmediğini öğrenmek için insanların arasında çalmaya ihtiyacın var. Eğer gelemediysen, tamamen hapı yuttun." Durdu. "Kötü anlamda söylemedim."

"Tabii ki söylemedin." Claire iç çekti. "Haklısın, yine de. Şu aptal panik şeyini düzeltmem gerekiyor. O yüzden yabancıların önünde çalmaya ihtiyacım var. Bir sürü yabancıнын."

"Plan ne? Cadde köşesine tezgâh kurabilirsin. Hatta fazladan bahşiş bile kazanabilirsin."

Claire dikkate almadı. "Bir bar düşünüyordum. İsimsiz bir yer. Buralarda piyanosu olan ya da yetenek şovu gibi bir şeyler yapan bir yer biliyor musun?"

Nicole koltuk değneklerinden birini aldı ve onunla Claire'i işaret etti. "Bir barda çalmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Sen bar tarzında değilsin."

"İkinci bir kariyer aramıyorum. Sadece insanların içinde pratik yapmak istiyorum. Ee, iyi bir yer bulmama yardım edecek misin, yoksa kendi başıma yapmam mı gerekecek?"

Nicole koltuk değneğini indirdi. "İyi," diye homurdandı. "Sana birkaç isim veririm. Tek başına mı gideceksin?"

"İyi olacağım. Bir bardak beyaz şarap söyleyeceğim, piyanoya doğru gideceğim ve çalmaya başlayacağım. En kötü ne olabilir ki?"

"Hayal etmek istemiyorum. Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu akşam. Hemen şimdi."

NICOLE, CLAIRE'İN ARABASININ araç yolundan çıkmasını duyana kadar bekledikten sonra telefonu kaldırdı.

Wyatt cevap verdiğinde, "Ciddi bir sorun var," dedi. "Claire'in bu akşam ne yapacağına inanmayacaksın."

Nicole ona anlattı, sonra adamın küfür zincirini bölüp konuştu, "Ne demek istediğini aynen biliyorum. Amy'i getir. Geceyi burada geçirebilir. Sonra sen gidip Claire'e bakabilirsin. Sadece gerilerde oyalan ve onun iyi olduğundan emin ol. Eminim iyi olacaktır..."

Wyatt onu bölerek, "Sana hiç Spike'tan bahsetti mi?" diye sordu.

"Spike da kim?"

"Şantiyedeki adamlardan biri. Hâlâ şartlı tahliye olan hüküm giymiş bir suçlu, dövme, evli. Claire'e çıkma teklifi etti ve o neredeyse evet diyordu."

Nicole'ün belirsiz huzursuzluğu, fil boyutunda endişeye dönüştü. "Acele et."

"Tam orada olacağım."

GREENWAY BARI, Claire'in beklediğinden daha iyi aydınlatılmıştı, nispeten temizdi ve kalabalık sayılırdı. Claire bara doğru yöneldi, boş taburelerden birine yerleşti ve barmenin kendisine doğru yaklaşmasını bekledi.

Claire, mekânın tipik olup olmadığını bile bilmiyordu. Birkaç bilardo masası, sesi kısık şekilde bir beyzbol maçını gösteren bir iki televizyon ve tavandaki hoparlörlerden yayılan müzik vardı. Mekânın uzak köşesindeki yalnız piyano örtülüydü.

Kalabalık, çiftler ve erkeklerden oluşan gruplar arasında bölünmüş görünüyordu. Tek başına fazla kadın yoktu. Aslında bakılırsa, kolonlardan birinin kenarındaki masada oturanlar haricinde hiç göremiyordu.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu barmen.

"Bir bardak..." Tereddüt etti. Buranın pek beyaz şarap tarzı bir mekân olmadığına dair bir hissi vardı. "Ee, bir bira. Fıçıda ne varsa uyar."

Adam onayladı ve uzaklaştı. Fıçı birayı nereden duyduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama söylenecek doğru şey o olduğundan, yalnızca minnettardı.

Birasını beklerken, adamlardan birkaçı ona gülümsedi. Onları başıyla hafifçe selamladı, sohbeti girmek istemiyordu. Claire yalnızca acı için buradaydı, başka bir şey değil.

Barmen, onun birasıyla döndüğünde, "Üç papel," dedi.

Claire ona beş dolar uzattı. "Pianoyu çalmam sorun olur mu?"

Adam tereddüt etti. "İyi misin bari?"

Bu genç kıızı gülümsetti. "Birkaç ders aldım."

"Tabii. Ama eğer insanlar şikâyet ederse durmak zorunda kalırsın."

Claire, bir çeşit panik atağı düşünmekten, insanların ne düşündüğü konusunda daha az endişeliydi. Birkaç haftalığına kendini güçlü hissetmişti ama okuldan beri kendini test etmemişti. O performanstan alınının akıyla çıkması büsbütün irade gücüyle olmuştu.

Üstünü bırakmak için barmene el salladı, ardından bardağını aldı ve piyanoya doğru yürüdü. Bir masanın yanından geçerken bir adam elini yakaladı.

“Bana katılmak ister misin, tatlım?”

Claire adama bakmadan, “Hayır, teşekkürler,” dedi.

Örtüyü çekti, ardından siyah, düz piyanoya baktı. Bir tarafında bardak altlığı ve diğer tarafında da bir bahşiş kavanozu yer alıyordu.

Claire sıraya oturdu ve göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu kez dikkatini dağıtmak ve onu kurtarmak için Amy yoktu. Kendi kendini kurtarmak zorundaydı.

Soluk alıp verışı daha yüzeysel olmaya başladı. İncelikli bir şekilde yavaşladı ve derinleştirdi ama hâlâ havanın ciğerlerini doldurmadığını hissediyordu. Nefes alamıyordu, alamıyordu...

“Kes,” dedi gürültüyle, birinin onu duyup duymamasını önemsemiyordu. “Sadece kes şunu.”

İyiymi. Nefes alabiliyordu ve ölmeyecekti, her ne kadar diğer türlü hissederse hissetsin. Bunu aşmanın tek yolu, yine kolay hale gelene kadar çalmaktı.

Sıkışmış göğsünü ve panik duygusunu görmezden gelerek ellerini tuşlara yerleştirdi ve kendini seste kaybetti.

Rachmaninoff, diye düşündü rahatlamayla iç çekerek. Favorilerinden biriydi. Her zaman onu sakinleştirirdi. Müziğin...

“Hey, bayan. Kes şu lanet şeyi. Kimse bunu duymak istemiyor.”

Claire gözlerini açtı ve etrafa bir bakış atıp birkaç kişinin ona dik dik baktığını gördü. Ups. Bu *Rachmaninoff* tarzı bir kalabalık değildi.

“Üzgünüm,” dedi bir gülümsemeyle. “Buna ne dersiniz?”

Billy Joel’un “Uptown Girl” şarkısına geçiş yaptı ve o bittiğinde, ikinci *Shrek* filminde duyduğu anda hayran kaldığı “Accidentally In Love,” şarkısını çaldı.

Norah Jones, birkaç popüler gösteri müziği çaldı ve ardından istek almaya başladı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Bedeninin yorgunluktan titremeye başladığını hissettiğinde durma zamanının geldiğini biliyordu. Ama çalmakta olduğu şarkısını bitirmeden önce adamın biri yaklaştı ve boş kavanozun içine bir papel attı.

“İçinde ne cevherler varmış,” dedi adam.

Claire kahkaha atmaya başladı. “Teşekkürler.”

Son şarkısını bitirdikten sonra, artık sıcak olan birasını ve dolarını alıp ayağa kalktı. Birkaç kişi alkışladı, bir ikisi çalmaya devam etmesi için bağırdı. Claire başını iki yana salladı. Yorgundu ama mümkün olan en iyi şekilde. Çalışmaktan yıpranmıştı.

Tamamen iyileşmek zaman alacak, diye düşündü. Belki birkaç haftalığına terapiye dönmek iyi bir fikir olurdu. Ama bir köşeyi döndüğünü hissediyordu. İyileşme başlamıştı. Hâlâ korkuyor olabilirdi ama artık hareketsiz kalmayacaktı.

İçkisini bırakmak için bara doğru yürüdü. Bir adam onu bileğinden kavradı. “Bana katılmak ister misin?”

Tam reddetmek üzereydi ki bedenindeki her hücre alarma geçti. Başını eğip baktığında Wyatt’ı gördü.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Şovu dinliyorum.”

Bir şekilde, Claire bundan şüpheliydi. “Peki şovdan önce?”

“Senin moral desteğine ihtiyacın olup olmayacağına bakıyordum.”

Claire’in kurtarılmaya ihtiyaç duyabileceğini düşündüğünü söylemenin bir başka yolu.

Claire gülümsedi. “Çirkinleşebilirdi. Geldiğin için teşekkürler.”

Wyatt onu bileğinden tutmaya devam ederek ayağa kalktı. “Oturduğun anda hepsini avucuna aldın.”

Claire kalabalık bara bakındı. “Neredeyse.”

“Hepsinin gücünün içinde olması nasıl hissettirdi?”

Claire, üzerinden müziğin geçip gidişini, her bir notayı yaratmanın doğruluğunu hatırladı. “İyi,” diye itiraf etti.

Wyatt gözlerini onunkilere dikti. “Amy geceyi Nicole’le geçiriyor. Bir içki için uğramak ister misin?”

Wyatt onu içkiden çok fazlası için davet ediyordu. Wyatt’ın ona tekrar dokunması düşüncesiyle içi hafifçe kasıldı. Onu öpmesi, ona sarılması. O muhteşem hisleri tekrar hissetmek istiyordu. Onun içinde olmasını, birbirlerine bağlamayı istiyordu.

“Bu hoşuma gider,” dedi.

Wyatt onun elindeki bardağı aldı ve masanın üzerine bıraktı. “O zaman gidelim.”

EVİN İÇİNE DOĞRU yürürlerken Claire, Wyatt’a içkiyle ya da kibar sohbetle ilgilenmediğini nasıl söyleyeceğini çözmeye çalışıyordu. Gerçekten istediği şey, Wyatt’ın onun kıyafetlerini parçalaması ve onu istediği gibi yönlendirmesiydi. Mümkün olan en iyi şekilde sahip olunmak istiyordu.

Sohbeti bir şekilde genç kızın hangi kitabı okuduğuyla dolduramıştı, Claire, gecenin iyi kısmına gelene kadar kendini uzun, sıkıcı bir geceye hazırladı.

Ama mutfaka ya da oturma odasına yönelmek yerine, Wyatt onun elini tuttu ve üst kata yönlendirdi. Wyatt’ın odasına vardıkları anda, adam onu kendine çekti ve öpmeye başladı.

Claire, gerçekten susadığını söyleyerek ona sataşmayı düşündü ama ne gereği vardı ki? Onun kolları haricinde olmak istediği bir yer yoktu. Tercihen çıplak halde.

Wyatt diliyle onun alt dudağını sıvazladı ve Claire onun için dudaklarını araladı. Adam öpücüklerini derinleştirirken genç kızın gömleğini çekiştirip pantolonunun içinden çıkardı ve düğmeler üzerinde işe koyuldu. Aynı anda, Claire ona doğru uzandı, bu da

çözdükleri düğmeden daha çok çarpıştıkları anlamına geliyordu. Claire ona dirseğiyle çarptığında geri çekildi.

“Bu tehlikeli,” dedi genç kız.

Wyatt sırtıttı. “Sen ölümcülsün. Bak sana ne diyeceğim. Seninle yarışacağım.”

“Ne?”

Wyatt cevap vermek yerine gömleğinin önünü çözdü, ardından silkeleyip çıkardı. “Kaybediyorsun,” dedi.

Claire cırladı. “Üzerimde seninkinden daha çok kıyafet var.”

“Hep bir bahane.”

Claire aceleyle bluzunu başından çıkarırken, sandaletlerini fırlattı. Sütyenini çözdü, tek, ve hızlı bir hareketle kot pantolonuyla külodunu aynı anda indirdi. Doğrulduğunda, Wyatt’ı hâlâ giyinik halde buldu.

“Hey!”

Wyatt’ın eğlencesinin yerini açlık alırken gülümsemesi soldu. “Lanet olsun, çok güzelsin.”

Wyatt onu kavrayıp kendine doğru çekti. Claire gönüllü olarak gitti, adamın ellerini kendi üzerinde hissetmek istiyordu. Hepsini istiyordu.. dokunmayı, sıvazlamayı, Wyatt onu cennete götürüp, geri getirirken hissettiği yoğunluğu.

Yatağın üstüne yuvarlandılar. Wyatt onu sırtüstü çevirip üzerine doğru eğildi, sonra tamamen eğilip onu öptü. Dilleri birbirine dokunup oynasırken bile, Wyatt parmaklarını onun karnından aşağıya indirdi. Claire onun için bacaklarını mutlulukla araladı.

Wyatt onun bacaklarının arasına kaydı ve anında o özel noktayı buldu. Hafifçe, kızı daha fazlasını ister halde kıvrandırarak ovaladı. Daha sert, diye düşündü Claire. Daha hızlı.

Claire kısa sürede, onun gündeminde başka bir şey olduğunu keşfetti. Claire’in psişik emirlerini dinlemek yerine, Wyatt onu öpmeye devam etti. Sonra aşağıya hareket etti ve göğüs uçlarından birini ağzına aldı, bunun da çok güzel bir şey olduğu ortaya çıktı. Wyatt’ın, göğüs

uçlarını emerken, bacaklarının arasına dokunmasının birleşiminin feci şekilde etkili olduğunu kabul etmek zorundaydı.

His dalgaları içinden geçip gitti. Baştan ayağa ateş bastı ve soluk alıp veriş hızlandı. Claire yükselen gerilimi, kaslarının nabız gibi atışını tanıdı ve gezintinin tadını çıkarmak için yatağa gömüldü.

Ardından Wyatt durdu.

Claire gözlerini açıp ona baktı.

Wyatt onun burnuna dokundu. "Bir şey denemek istiyorum."

"Bir kadın daha mı? Üçlü ilişkiye açık olduğumu sanmıyorum."

Wyatt sırttı. "Seni paylaşmamın imkânı yok. Ben içindeyken boşalabilir misin diye görmek istiyorum."

Claire hayatında yalnızca bir kez ciddi bir cinsel birleşme yaşadığından, oynamaya fazlasıyla hevesliydi. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Rahatla ve her şeyle benim ilgilenmeme izin ver."

Wyatt kalkıp kıyafetlerinin kalanını çıkarırken, Claire, *bir erkekteki kusursuz bir özellik*, diye düşündü. Ama Wyatt yatağa dönmeden önce şifonyerin çekmecesine uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

Claire'in karnı kasıldı. Korunma yöntemini. Hal böyle olunca her duyarlı insanın kullanacağı şeydi. Ama Claire'e son seferlerini hatırlattı, Wyatt'ın kullanmadığı ve Claire'in hamile olabileceğine dair ufakık, minicik bir ihtimali.

Claire bu düşüncüyü aklından çıkardı. Wyatt onun bacaklarının arasında diz çökerken, şu anda onunla uğraşmanın zamanı değil, dedi kendine. Wyatt kollarıyla kendini dengeledi ve yavaşça içine girdi.

Claire onun için biraz daha aralanırken, *bu kez çok daha rahat*, diye düşündü. Wyatt onu tamamıyla doldurdu, bu inanılmayacak kadar mahremdi.

Ama dışarı çıkıp tekrar içine itmek yerine, doğruldu ve hâlâ genç kızın içindeyken vücutlarının arasına uzanıp ona dokunmaya başladı.

Adamın parmakları onun merkezini buldu ve ovaladı. Daireler çizdi ve genç kıza yine nefes almayı zorlaştıran sabit bir ritimle bastırırdı. Claire kaslarını kastiğinde, bu, adamı inletti.

“Bunu hissediyor musun?” diye sordu Claire.

“Ah, evet.”

Harika. Claire, kendi hissettiğini ona denetebileceğinden hoşlandı, ardından gerginlik arttı ve ne kadar iyi hissettiğinin ötesindeki her şeyi düşünmek zor hale geldi.

Wyatt, genç kıza rahatlama izni veren bir kesinlikle dokunuyordu. Claire gözlerini kapattı ve kendini tamamen bulunduğu ana bıraktı. Wyatt’ın, içindeyken ona dokunuşu farklıydı. Daha dolu, daha duyarlı hissediyordu. Claire hafifçe ona doğru bastırdı ve kalçalarını kıpırdatıp onu içeri doğru hareket ettirdi. Wyatt tekrar inledi ama Claire sesi önemsemedi.

Wyatt ona tekrar tekrar dokundu. Daireler çiziyor, sürtüyor. genç kıızı gerip titretiyordu. Claire’in kasları art arda kasıldı. Claire yaklaşıyordu, sonra adama doğru hareket etme dürtüsü ortaya çıktı.

Claire kalçalarını oynattı. Wyatt hafifçe geri çekildikten sonra tekrar içine iterek karşılık verdi. *Daha yakın*, diye düşündü çılgınca. Gittikçe yaklaşıyordu. Claire bacaklarını daha fazla aralayarak her yerine dokunması için kasıldı. Başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. ardından içindeki her şey hareketsiz hale gelirken derin bir nefes aldı.

Tek bir kalp atışlık süre geçti, sonrasında zirveye çıkarak parçalara ayrıldı. Wyatt içeri ve dışarı hareket ederken ona dokunmaya devam ediyor, onu Claire’in kontrol edemediği bir akıntıda ileri doğru taşıyordu. Claire rahatlamayla inleyip soluk soluğa adamın ismini söyledi, kasları tekrar üst üste kasılıyordu.

Artık Wyatt ona parmaklarıyla dokunmuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve tamamen içeri dışarı hareket etmeye başladı. Claire ne bekleyeceğini bilmiyordu... ama onu en çok sersemleten şey, her darbeye birlikte orgazma nasıl biraz daha itildiği idi. Claire tekrar

tekrar geldi, Wyatt'ın darbelerinin ritmiyle titriyordu. Bunun kendisini öldüreceğinden emindi ama ölmek için harika bir yoldu...

Wyatt ürperip hareketsiz kaldığında, Claire hâlâ boşalıyordu. Wyatt onu da beraberinde çekerek yan tarafına yığıldı. Kollardan ve bacaklardan bir karmaşanın içinde orada uzandılar, zorlukla soluyor, sanki asla bırakmayacakmış gibi birbirlerine tutunuyorlardı.

CLAIRE GÜNÜN AYDINLANDIĞININ farkındaydı çünkü çoktan Wyatt'la mutfakta kahve yapıyordu. Üzerinde sadece Wyatt'ın yumuşak, sıcak ekoseli gömleklerinden biri vardı. Seksi, edepsiz ve hayatında hiç hissetmediği kadar tatmin olmuş hissediyordu.

Wyatt makineyi çalıştırırken, Claire tezgâha yaslandı, ardından genç adam ellerini onun beline yerleştirdi ve yakına çekti.

"Her zaman güzelsin," diye mırıldandı onu öperken. "Sabahın erken saatlerinde bile."

"Teşekkürler," dedi Claire, öyle olmadığını biliyordu. Gerçekten değildi. Ama eğer Wyatt öyle olduğunu düşünüyorsa, genç kız şikâyet edecek değildi.

Wyatt ellerini gömleğinin altına kaydırdı ve kızın çıplak beline dokundu. Claire beklentiyle ürpermeye başladı. Ama Wyatt daha ileriye keşfetmek yerine onu bıraktı ve kızın saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"New York'a döndüğünde dikkatli olmak zorunda kalacaksın," dedi.

"Geri dönmek mi?"

"Dönmeyecek misin? Eninde sonunda?"

Claire özellikle bu konu hakkında hiç düşünmemişti. "Sanırım. Dairem orada. Kariyerim." Kısa süre öncesine kadar hayatı da oradaydı. Şimdi o kadar emin değildi.

"Kendini nasıl koruyacağını öğrenmen gerekecek. Randevulaşacaksın ve çıktığın adamlar senin finansal başarını öğrendiğinde,

senden faydalanmayı isteyebilirler ve bu tehlikeyi göze alacaksın. Dikkatli olman gerekecek.”

Claire ne diyeceğini bilmiyordu. Kısacık konuşmasında o kadar çok varsayım vardı ki Claire nereden başlaması gerektiğini bilemedi.

“Randevulaşacak mıyım bilmiyorum,” dedi, varsayımlardan yönelmesi en kolay olanını bulmuştu.

“Hangi erkek sana karşı koyabilir ki?” diye sordu.

İyi cevaptı ama yine de... “Neden öyle birini seçeyim?”

“Bazı adamlar piç kuruları olduklarını gizlemekte iyidir.”

“Sen paramı hiç istemedin.”

“Katılıyorum. Ama ben kendimden bahsetmiyorum, bir sonraki adamdaki bahsediyorum.”

Bir sonraki adam? Artık birlikte olmayacakları için mi?

Wyatt’ın ağzının tek kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Ben tatilde tanıştığın adamım. Seattle’da yaşıyorum. Bir çocuğum var. Sen New York’ta yaşıyor ve dünyayı geziyorsun.”

Ne demek istiyordu? Ortak bir şeyleri olmadığını mı? Asla yürümeyeceğini mi? Claire göğsünde keskin bir acı hissetti ve bunu bir panik atak yüzünden oluşan korku ya da endişeli olmasıyla alakası yoktu.

“Senin için en iyisini istiyorum,” dedi Wyatt. “Acı çekmeni ya da pişmanlıklarının olmasını istemiyorum.”

Bunun için çok geç, diye düşündü Claire, bir anda gerçeğin farkına varmıştı. Dünya acı bir gerçektir. Wyatt, en başından beri ona karşı açık olmuştu ve şimdi doğru şeyi yapıp onunla ilgilenmeye çalışıyordu. Claire’in daha fazlasını istediği aklıma gelmiyordu. Claire’e değer veren biri ona kalması için ısrar ederdi, mesafelerle uğraşmanın ne kadar zor olabileceği önemli değildi. Claire’i seven birisi... tıpkı Claire’in onu sevdiği gibi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NICOLE, SABAHI SOMURTARAK geçirmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı ama bu zordu. Evde tıklı kalmaktan bıkmıştı, arkada bırakılan olmaktan yorulmuştu. Dün gece, Claire korkularını fethetmek için gitmişti, böylece New York'taki heyecanlı hayatına geri dönebilirdi. Ayrıca Wyatt'la şaşılacak derecede ateşli bir şekilde sevişmişti. Nicole Claire'in Wyatt'la yatmasını önemsemiyordu, sadece o yakında boşanacaktı, bir adama yüreğiyle ilgili güvenmesi yakın zamanda mümkün görünmüyordu ve dolayısıyla bir daha seks de olmayacaktı. Bir erkeği doğrudan yatağa atan tiplerden değildi, erkekler de sıraya dizilip soruyor değildi ya, neyse. Hayatının son üç ayında karşılaştığı her şey; aldatan bir koca, çalan, arkadan bıçaklayan küçük bir kız kardeş ve iki çirkin yara iziydi.

Kanepeye doğru tökezledi ve kendine haberlerin o kadar da kötü olmadığını söylemeye çalıştı. O ve Claire barışmıştı.

"Şimdi ondan hoşlanıyorum, New York'a geri döneceğini biliyorum," Nicole homurdandı, her saniye daha kötü hissediyordu. "Sonra yine tamamen yalnız olacağım."

Böyle hissetmekten nefret ediyordu ve ruh halini değiştirmek için gündüz kuşağı televizyonunu izleme riskini almaya istekliydi. Ama kumandaya uzanamadan önce, kapının tıklatıldığını duydu.

Nicole kendini koltuk değneklerine doğru itti ve kapıya doğru yürüdü. Postacıyı ya da bir kargo paketini bekleyerek kapıyı açtı. Onun yerine ön verandasında Jesse duruyordu.

Nicole'ün hissettiği ilk duygu rahatlamaydı, ardından onu takiben sevgi dalgası geldi. Jesse'yi haftalardır görmemişti ve aralarında geçen her şeye rağmen endişeliydi. Bu da, çılgınlıkla flört edenin yalnızca Claire olmadığını gösteriyordu.

Nicole konuşurken herhangi bir duygu göstermeme konusunda dikkatliydi. "Burada ne arıyorsun?"

"Ameliyatını duydum." Küçük kız kardeşi verandada kıpırdadı. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

İçinde hissettiği sevgi dalgası çabucak soldu. Jesse'nin bütün ihanetleri aklında sıralandı, saldırmak istemesine sebep oldu. Kardeşinin ne kadar yorgun, pişman ve hatta biraz da üzgün görüldüğünü önemsemedi. İntikam istedi.

Ayrıca Jesse'yle konuşmak da istedi. Lanet olsun.

"Ben iyiyim," dedi en sonunda. "İyileşiyorum."

"İçeri gelebilir miyim?"

Nicole sözlü olarak cevap vermek yerine, geriye adım attı. Evin içine doğru ilerledi, bir kısmı tekrar eskiden oldukları hale gelebilmeyi umuyordu ve bir parçası da bazı yaralarının iyileşmesinin birkaç haftadan daha uzun sürdüğünü biliyordu.

Nicole kanepeye çöktü. Jesse ayakta kaldı. Etrafa bakındı. "Burası aynı görünüyor."

Nicole omzunu silkti. Dekorasyondan bahsetmek istemiyordu.

Jesse, "Belki konuşabiliriz diye düşündüm," diye mırıldandı.

"Ne hakkında?"

Jesse derin bir nefes aldı. Başım kaldırdı. "Üzgünüm," dedi pat diye. "Gerçekten üzgünüm ve bunu daha da kolaylaştırmayacaksın."

Nicole içinde parlayan umudu geriye itti. "Kolaylaştırmak benim işim değil."

Jesse gözlerini devirdi. "Her fırsatta bana aptalca ahlak dersi vermeyi ne zaman keseceksin?"

"Onlara ihtiyacın olmadığında. Hadi ama Jess, ikna et beni." Fazla zor olmayacaktı ama Nicole bunu kabul edecek değildi.

"Seni incittiğim için üzgünüm. Seni üzdüğüm için üzgünüm."

Umut öldü ve ölümden öfke doğdu. "Pekâlâ, 'Senden çaldığım için üzgünüm' demeye ne dersin, yoksa sorumluluğu kabul etmek fazla mı?"

"O bir aile tarifi. Her ne kadar hoşuna gitmiyor olsa da, ben bu ailenin hâlâ bir parçasıyım. Pastanenin yarısı benim. Almaya hakkım vardı."

Nicole bunu kabul etmeyecekti. "Tarif iş yerine ait. Benimle konuşmak ya da adil ayarlamalar yapmaya çalışmak, hatta sormak yerine, sen sadece istediğini aldın, sonra da neredeyse pastanenin-kinin aynısı olan bir Web sitesi kurdun."

"Ne zaman seninle konuşacaktım ki? Beni evden kovdun."

Eğer Nicole iyileşmesinde bir hafta ileride olsaydı, kız kardeşiyle yüzleşmek için koltuk değnekleri olmadan ayağa fırlardı ama dizinin onu desteklemesi imkânsızdı.

"Haklısın. Seninle konuşmuyordum. Sebebi neydi ki? Ah, evet, hatırladım. Kocamla yattın. Kendi evimde. Ah, bekle. Kocam da tarif gibi miydi? Onu da mı paylaşıyorduk?"

Jesse kızardı, başım öne eğdi. "Olan o değildi."

"Eminim öyledir. Daha da kötüsü, senin için yalan söyledim. Matt aradığında, ona neden taşındığını söylemedim. Ama şunu bil. Eğer bir daha ararsa, kartlar açık olacak."

Jesse ağlamaya başladı. "Hak ettim. Bunu şimdi anlıyorum."

Ne? Cezayı mı? Drew'u mu? Yorgunluk Nicole'ü ele geçirirken öfkesinin azaldığını hissetti.

Elinde olmadan, kendine hatırlama izni vermediği bir şeyi hatırladı. Gecenin geç saatinde basamaklardan yukarı çıktığını hatırladı. Garip

bir ses duyana kadar Jesse'nin kapısının kısmen kapalı olduğunu fark etmemişti bile. Sonra sahanlığı geçmiş ve kapıyı itip açmıştı.

Jesse'nin büyük yatağındalardı. İkisi de irileşmiş gözlerle, gözlerini ona dikmişti. O anla ilgili her şey beynine kazınmıştı. Drew'un Jesse'nin üzerinde oluşu, elini Jesse'nin çıplak göğsünde tutuşu. Hissettiği ihanetin acısının nasıl keskin ve yoğun olduğu. Onu dünyadaki herkesten daha çok sevmesi gereken iki insan olmaları gerekiyordu. İkisine de güvenmekle hata etmişti.

"Seni incitmeyi asla istemedim," dedi Jesse, gözyaşlarını yüzünden silip uzaklaştırdı.

"Gerçekten mi? Şey, o zaman bu tüm sorunu çözüyor."

"Bu şekilde olmandan nefret ediyorum," dedi Jesse. "O kadar soğuksun ki."

"Hâlâ yakalandığın için üzgünsün ama yaptığın için üzgün değilsin. Beni rahatsız eden bu, Jess. Drew değil, sensin. Seni ben yetiştirdim. Hayatının her gününde senin için oradaydım. Senin için fedakârlıkta bulundum ve sen asla minnettar olmadın. Yalnızca senin için başka neler yapabileceğimi bilmek istedin. Asla hiçbirini önemsemedin."

"Önemsedim," diye bağırdı Jesse. "Fazlasıyla önemsedim ve minnettar olurdum ama neden? Annem Claire'le birlikte olmak çok daha eğlenceli diye gittiği için mi? Babam bana değer vermediği için mi minnettar olmalıydım? Ya da senin tüm yaptıkların için mi? Sana listeyi verebilirim. Niye biliyor musun? Çünkü her kahrolası gün benim için vazgeçtiğin her şeyden bahsedip durdun. Yapmak zorunda olduğun veya ilgilenmek zorunda olduğun her şey. Hayatın benim yüzümden koca bir baş belasıydı. Anladım!" diye çığlık attı. "Hayatını mahvettim, tamam!"

Nicole ne diyeceğini bilmiyordu. Jesse dalga geçiyor olmalıydı. "Her şeyi kendine uyduracak şekilde çarpıyorsun."

"Bunu kimden öğrendim sanıyorsun?" Jesse bağırmasına devam etti. "Biliyor musun? Drew'la yattığıma memnunum. Memnunum.

Eğer bu kadar ezik, aşağılık bir pislik olmasaydı, yine yapardım. Ama zahmete değmez. Bunu önceden anlamam gerekirdi. Seninle evlendi. Şimdi ona bile sahip değilsin.” Jesse’nin gözleri gözyaşlarıyla doldu. “Senden sonsuza dek nefret edeceğim.”

Nicole’ün öfkesi geri döndü, güneş gibi parlak ve sıcak şekilde yakıyordu. “Aynısını iade ediyorum,” diye bağırdı. “Evimden defol git.”

“Memnuniyetle.”

Jesse sessizce uzaklaştı. Ön kapı çarptı ve ardından geride sessizlik kaldı.

CLAIRE EVE GELDİĞİNDE, Nicole’ü burnundan solurken buldu.

“Jesse buradaydı,” diye duyurdu Nicole. “Konuşmamız iyi gitmedi.”

“Ne oldu?”

Nicole onu detaylarla doldurdu, ardından, “Onun tarafını tutmaya cesaret etme,” dedi.

“Tutmam. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum.” İkisi için de zordu ama Claire bunu söylemeyecek kadar akıllı başındaydı. Onun için mantıklı olmak ve iki açıdan görmek kolaydı ama Nicole için çok daha zordu. Jesse’ye önem verse de, geçen haftalarda küçük kız kardeşinin birden fazla kez fena halde çuvalladığına katılmak zorundaydı.

“Sarhoş olmak için bu kadar erken olması berbat.”

“Ağrı kesici kullanıyorsun,” dedi Claire.

“Bir votka tonik için es geçerim. En azından saat dört veya hatta üç olsa bile yapardım. Saat kaç?”

“Sabahın dokuz buçuğu.”

Nicole inledi. “Saatlerce beklemem lazım.” Kanepeye doğru topalladı ve yığıldı. “Burada olduğuna memnunum.”

Claire onun karşısına yerleşti. “Ben de. Ne olursa olsun, bizim yakın kalmamızı istiyorum. Bu daha önceden olmalıydı.”

Nicole’ün yüzü buruştu.

Claire gülümsedi. "Sakladığın şey ne?"

"Şu, 'sen beni bıraktın' rutinime atlamak istiyorum ama yapmayacağım. Altı yaşındaydın. Kimse sana bir şans vermedi. Seni, sana söyleyemeyeceğim kadar özledim."

"Ben de seni özledim. Asla ayrı kalmamıştık. Sanki birisi kolumu kesmiş gibi hissettim. O kadar yalnızdım ki. O his asla gitmedi."

"Benim için de, ne kadar meşgul olsam da. Seni götürmelerinden birkaç ay sonra Jesse doğdu. Her şeyi değiştirdi."

Claire, *Nicole için*, diye düşündü. Onun için değildi. Claire, yeni kız kardeşini büyükannesinden öğrenmiş ve birkaç fotoğraf görmüştü.

"Daha çok aramak istedim," diye itiraf etti Claire. "Ama o zamanlar paramız yoktu. Eminim pahalıydı, bir de zaman farkı vardı." Daha sonra, arama konusunda kendi kararlarını vermeye başladığında, Nicole onunla konuşmak istememişti.

Kardeşi iç çekti. "Tamam, sana çok öfkeliydim ve affetmiyordum."

Vay canına... Nicole'den bir özür mü? "Sanırım aradığın kelime; sürtük."

"Belki."

"Belkisi yok, tatlım. Kraliçe sürtüktün."

"Kraliyet mahkemesinde olmayı kabul ederim ama gerçek kraliçe olmayı kabul etmem."

"İşime gelir."

Birbirlerine gülümsediler. Claire anı soru sorarak riske attı, "Jesse'yle ilgili ne yapacaksın?"

"Bir fikrim yok. Onun farklı olmasını istiyorum ve bu olmayacak. Onun sorumluluğu kabul etmesini istiyorum. Hayal kırıklığına uğramam için bir olasılık daha. Keşke olgunlaşmış olsaydı, bu da beni üçe sıfır yapıyor." Karnının üzerine bir yastık çekti ve kollarını etrafına doladı.

"Suçlamalarla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Bir tarafım suçlamaları düşürmemi söylüyor. O aileden falan filan. Diğer tarafım

da yaptığı şeylerin sonuçları olmak zorunda olduğunu anlamasını istiyor. Ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Claire kabullenerek. “Sana katılıyorum. O aileden ve tamamen mahvolmuş durumda. Ben sorulacak yanlış kişiyim.”

“Senin de benim kadar hakkın var. Sorunun bir parçası da bu. Çok garip bir pozisyondayım,” diye itiraf etti. “Ben onun ablası olduğu kadar annesiyim. Hangi rolü oynadığımı ya da ne yapmam gerektiğini asla bilmiyorum. Yaptığı şeyi yapması için bir yerlerde gerçekten çuvalladığımı düşünmeden edemiyorum.”

Claire ona, “Hayır,” dedi. “Senin hatan değil. Nicole, ondan sadece altı yaş büyüksün. Sen onun ablasısın, annesi değil. Elinden gelenin en iyisini yaptın.”

“Yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum. Bu benim suçlu sırrım. Seninkini paylaşmak ister misin?”

Claire tereddüt ettiğinde, Nicole’ün gözleri irileşti.

“Sırrın mı var?”

“Belki. Wyatt’a âşığım.”

Nicole afallamış göründü. “Seks o kadar iyi miydi?”

Bu, Claire’e kahkaha attırdı. “Konu seks değil.”

“Konu her zaman sekstir. Özellikle senin için. Wyatt senin ilkin. Onun için bir şeyler hissetmen mantıklı. Aşk olduğundan emin misin?”

“Artık hiçbir şeyden emin değilim. Daha önce bu duyguları hiç hissetmediğimi biliyorum. Her dakikayı, hatta iyi bir ruh halinde olmadığı zamanları bile onunla geçirmek istediğimi biliyorum. Onunla ilgili şeyleri öğrenmek, onunla gelecek planlamak istiyorum. Onunla öyle bir karışmak istiyorum ki hangimizin nerede tek başladığını ya da nerede bir çift olduğumuzu ikimiz de bilmeyelim.” Durdu. “Bu beni takipçi bir sapık yapar mı?”

“Adamın garaj duvarına spreyle boyayla yazmaya başlamadıysan değilsin. Vay canına. Gerçekten ona âşıksın. Biliyor mu?”

“Hayır. Bu sabah benimle hayatımdaki diğer adamlar hakkında konuştuğunda farkına vardım.”

“Hangi diğer adamlar?”

“Onu takip edeceği varsayılan adamlar. Onun sadece benim tatil eğlencem falan olduğunu, ortak hiçbir şeyimizin olmadığını söyledi.”

“Wyatt her zaman dâhil olmaya karşı dirençli olmuştur.”

Claire’in duymak istediği sözcükler değildi ama kabullenmesi gerekenlerdi. “Sen bana söyledin ve o da söyledi. İlişki yok. Beni ilişkilerde kötü olduğuna ikna etti. Ne diyordu? Yanlış kadınları seçen erkeklerden oluşan uzun bir sıradan mı geliyordu?”

Nicole, “Öyle bir şey,” diyerek kabullendi. “Ama sadece öyle söylüyor. İnandığı şey o olmak zorunda değil.”

“Sen onun arkadaşısın,” dedi Claire. “Ne düşünüyorsun?”

Nicole bir an için tereddüt etti. “Saklanmaya o kadar alıştı ki ne istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyorum.”

“Politik olarak doğru cevap. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışacak kadar tatlısın.”

“Wyatt değişebilir. İnsanlar değişir.”

Değişebilirlerdi ama o kadar sıklıkla olmazdı. “Wyatt’ın bana âşık olabileceğini gerçekten, içten inanıyor musun?”

Nicole düz bir şekilde, “Evet,” dedi.

Claire ona bir saniye için bile inanmadı ama kız kardeşinin bu kadar destekleyici olduğu gerçeği yeterliydi. En azından şimdilik.

“BAYAN OLIVE, DANIŞMANIN babam ve benimle konuşacağını söylüyor,” dedi Amy, o kadar heyecanlıydı ki anlaşılması güçtü. “İhtiyacım olacak...” Işık hızıyla işaret etmek için durdu.

Claire, “Daha yavaş, lütfen,” diye işaret etti. “Neye ihtiyacın olacak?”

“T-e-r-a-p-i-y-e.”

"Ah, Nicole'ün bacağı için yaptığı gibi ama senin kulağın ve beynin için olacak."

"Hı hı." Amy sırtıttı. "Babam kötü kulağıma yaptıracağımızı söyledi. Bu bir anl... Anla bir şey."

"Anlaşma."

Amy tekrar onayladı. "Danışmandan sonra doktorla görüşeceğiz."

Amy arabadan dışarı çıktı ve Nicole'ün evinin ön kapısına doğru koştu, Wyatt gelip onu alıncaya kadar orada bekleyecekti.

Amy, Nicole'ü selamlamak için kanepeye doğru aceleyle ilerledi, sonra yaklaşan ameliyatıyla ilgili işaret yaptı.

"Sadece bir kulak olacağından mutlu musun?" diye sordu Nicole. "İki değil de, bir?"

"Hı hı. Diğer kulağımla duymam için daha iyi yollar olana kadar beklemem gerekiyor. Tek implantla yeterince iyi duyacağım."

Amy, işaret dili ve konuşma karışımıyla anlatıyordu.

Claire kıza, "Bir yetişkin gibi davranıyorsun," dedi.

Amy gamzesini gösterdi.

"Mutfağa git," dedi Nicole. "Bir sürpriz var."

Amy o yöne doğru koştu. O gittiğinde, Nicole konuştu, "Kahkaha. Çok akli başında. Ben onun yaşındayken öyle olmazdım."

"Ben de."

Nicole gözlerini devirdi. "Ah, lütfen. İkimiz arasında, olgun çocuk kavramı için en iyi aday sensin. Dünyayı turlayıp çahşırken resmen kendi başına yaşıyordun."

"Onun başa çıktığı şeyleri başaramazdım. Amy'de yürek gücü var. Ben etrafımdaki yetişkinleri dinler ve ne yapmamı söylerlerse onu yapardım."

Nicole burnunu çekerken konuştu, "Keşke bu hâlâ doğru olsaydı."

Claire kahkaha attı.

Amy geri döndü. "Kurabiye yapmışsın! Bir tane alabilir miyim?"

“Tabii ki” dedi Claire. “Fırında ilk kurabiye denemem. Nazik ol.” Nicole ona, “İyi olacaklar,” dedi. “Fırıncılık senin kanında var.” “Öyle umuyorum.”

“Çok fazla tuz kullanmadığın sürece.”

Claire pastaneye gittiği ilk günkü talihsiz kazayı hatırlıyordu. “Ondan bahsetmiyoruz.”

“Bahsetmiyor muyuz?”

“Hayır.”

Claire, Amy’i tekrar mutfağa götürdü ve ona birkaç kurabiyeyle birlikte bir bardak süt servis etti. Masada kızın karşısına oturdu ve gününün detaylarını dinledi.

Küçük kız konuşup işaret ederken ve kahkaha atarken, Claire bir şeyin farkına vardı. Sadece Wyatt’ı sevmiyordu. Kızını da seviyordu. İkisini geride bırakmak, Nicole’dan ve hatta Jesse’den bahsetmiyordu bile, acıtmaktan fazlasını yapacaktı. Kalbini parçalayacaktı.

CLAIRE SABIRSIZCA DOLAŞIYOR, bir ayağından öbürüne sekerek dans ediyor, kendi kendine sayıyordu. Aynı anda üç farklı test kullanmıştı ve sonra onları banyo lavabosuna serdiği kâğıt havlunun üstüne dizmişti. Şimdi zor kısmı gelmişti... beklemek.

Çubuklar, önce ona hiçbir şey sunmadı, ardından teker teker değişti ve Claire’e aynı mesajı verdi. Claire çığlık attı ve Nicole’ün odasına koştu.

Kız kardeşi hâlâ yataktaydı. Saat sabahın altısını biraz geçiyordu, o yüzden Nicole’ün uyuyor olması büyük bir sürpriz değildi. Ama Claire umursamadı. Yalnızca kız kardeşinin hâlâ iyileşmekte olan dizini dikkate alarak yatağın üstüne atlamadı. Ama bağdı.

“Kalk! Kalk. Anlatacaklarımı dinlemen için uyanmalısın.”

Claire perdeleri çekti ve güneşlikleri açtı. Gün ışığı odayı doldurdu.

Nicole doğrulup oturdu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Sorunun ne? Daha erken.” Saate bir göz attı. “Yüce Tanrım, seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Claire umursamadı. Bir daire çizdi, mutluluğu ona hız ve denge sağlıyordu. İçinde fokurdayan mutluluğun hepsini frenlemesini bekliyor olamazdı.

“Hamileyim,” diye duyurdu. “Üç farklı test için üç farklı çubuğa işedim ve hamileyim. Bir bebeğim oluyor. Bu çok iyi değil mi?”

Nicole’ün ağzı açık kaldı. “Ne zamandan beri?”

“Bu sabah. Ah, sanırım teknik olarak Wyatt’la ilk birlikte olduğumuz gecedен beri. Çok mutluyum. Hep çocuk istedim. Bu kadar kolayca hamile kalabileceğimi hiç düşünmedim. Daha fazla uğraşmam gerekir diye düşünüyordum. Bu her şeyi değiştirecek. Bir anne olup bir aile kuracağım.” Durdu ve odanın dönmesi durana kadar ayaklarını sabit tuttu.

Nicole kahkaha attı. “O enerjiden kimsenin yararlanamaması ne fena.”

“Biliyorum. Teyze olacaksın. Umarım bir kız olur. Bunu umut etmek sorun olur mu? Tabii bir erkek de harika olurdu. Kesinlikle bir erkek çocuk istiyorum.”

“İçki içmediğini biliyorum ama tamamen uçmuşsun.”

“Mutluyum! Hep çocuklar istemiştım ama imkânsız görünüyordu. sanki hiç o kadar normal olmayacakmışım gibi.” Claire kahkaha attı. “Yıllar önce hamile kalmalıydım.”

“Görünen o.”

Claire yatağın kenarına yerleşip sırtıttı. “Endişelisin. Gözlerinden görebiliyorum.”

“Sadece Wyatt hakkında.”

Claire, *adam bu konu hakkında muhtemelen pek de mutlu olmayacak*, diye düşündü, ruh halini bozamayacak kadar mutluydu.

“Yola gelir ya da gelmez. Her türlü, ben başa çıkarım.”

“Aferin sana,” dedi Nicole. “İkimizi de şaşırtabilir. Eğer yapmazsa da, diz kapaklarını kırarım. Gerçekten acı verici olduğunu biliyorum.”

Claire öne doğru eğilip ona sarıldı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Hatta birazcık acılı olsam bile.”

Claire geriye çekildi. “Neden?”

“Çünkü ben de hep bir aile istedim. Beni yanlış anlama. Drew’la çocuk konusunda hiç anlaşılamadığımıza minnettirim. Ama bir bebek güzel olurdu.”

Konuşurken sesi özlemlili çıkıyordu.

“O zaman git hamile kal,” dedi Claire. “Çok kolay.”

Nicole kahkaha attı. “Ben de öyle duydum. Tavsiyene minnettarım ama sanırım biraz bekleyeceğim. Şu anda işler biraz karmaşık. Ama senin için mutluyum.”

“Ben de!” Claire iç çekti. “Ayrıca ödüm kopuyor ama iyi anlamda. Olasılıklar ve beklentiyle doluyum.”

“Kariyerin konusunda ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Wyatt’ın mutsuz olması düşüncesi ruh halini etkilemezken, yeniden çalmanın keskin özlemi, mutluluğunun birkaç katmanını sıyrıp götürmüş görünüyordu.

Claire, “Özlüyorum,” diye itiraf etti. “Gittikçe daha fazla. İkisini yapamaz mıyım?”

“Neden olmasın? Zengin değil misin? Eğer ihtiyacın olursa ücretle yardım alamaz mısın?”

“Tabii.”

“Tatlım, o zaman yürü be derim.”

Claire tekrar kahkaha attı. “Yürüyeceğim.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CLAIRE, WYATT'IN OFİSİNDE olduğundan emin olmak için önceden aradı, ardından Wyatt şantiyeye geçmeden önce oraya uğradı. Claire, otuz dakikalık yolculuk süresini kesintisiz mutluluk ve Wyatt'ın ne söyleyeceği hakkında içini kemiren bir endişe arasında gidip gelerek geçirdi.

Mükemmel bir dünyada, Wyatt bebek için en az onun kadar sevinirdi. Elbette, Claire böyle bir şey için nefesini tutmayacaktı. Umabileceği en iyi şeyin tarafsızlık olduğunu çözmüştü.

Claire binaya doğru yürüdü ve Wyatt'ın özel ofisine yöneldi. O içeri girerken, Wyatt telefonunu kapatıp gülümsedi ve ondan tarafa yürüdü.

"Beklenmedik bir zevk," dedi genç kıza, onu kendisine doğru çekmiş öpüyordu. "En iyi türünden."

Claire'in ağzının üzerindeki ağzı sıcaktı, genç kızın karnı beklentiyle kasılıyordu. Kanı daha hızlı akıyor ve anlık arzu, kendini adamın kollarına atma isteği uyandırıyor.

Claire gülerek geri çekildi. "Bunu nasıl yapıyorsun? Sadece bir öpücükle beni baştan çıkarıyorsun?"

"Tanrı vergisi."

Onda bundan daha fazlası vardı. O, Claire'in bu zamana kadar istediği her şeydi. Güçlü, yine de nazikti. İlgili, kararlı, hatta inatçıydı. Claire onunla ilgili şeyleri o kadar çok seviyordu ki kızını nasıl sevdiği de dâhil... İkisinin çocuğuna da aynı şekilde ilgi vermeye gönüllü olacak mıydı?

Wyatt elini onun beline yerleştirdi ve onu tekrar öptü. "Masamın üzerinde çabucak bir sevişme için geldiysen, olasılıklara açık olduğumu söyleyebilirim. Bütün fantezilerini gerçekleştirme adına bunu yapabilirim."

Claire onun yüzüne dokundu. "Ne kadar da cömertsin."

"Biliyorum."

"Teklifini takdir etsem de, sana güzel haberler vermek için uğradım."

Wyatt gerildi. "Tamam."

"Ne?"

"Senin güzel kavramın, benim güzel kavramım olmayabilir. Gidiyor musun?"

Claire onun bunu söylemesini beklemiyordu. "New York'a gitmek mi?"

"Eninde sonunda gideceksin. İşin orada. Sonsuza kadar piyanodan vazgeçemezsin."

Şiddetli bir özlem onu yakaladı. Bu kez daha az şaşkıncı... son zamanlarda gittikçe sıklaşmaya başlamış gibiydi. Oluşturma, müzikle bir olma ihtiyacı. Onu doldurması ve içinden taşmasına izin verme ihtiyacı.

"Gitmiyorum," dedi Wyatt'a. İçinden bir ses, henüz, diye fısıldadı. Claire onu dikkate almadı ve Wyatt'a baktı. "Hamileyim."

Wyatt'la ilgili her şey olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu. Sonra hareket edip aralarına mesafe koydu.

"Emin misin?"

Sözleri öyle soğuk ve mesafeli geliyordu ki. Claire bir ürperdi.

“Evet. Oldukça eminim.”

Wyatt başım bir kez salladı, ardından küfretti. Claire, orada olduğunu hatırlatma umudunu bıraktı.

“Wyatt,” diye başladı. “Bu kötü bir şey olmak zorunda değil.”

Wyatt’ın ifadesi öfkeli bir hal aldı. Claire, adamın kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını görebiliyordu. “Benim için öyle. Bunun herhangi bir parçası olmayı hiç istemedim. Bir bebeğin değil. Bunun tekrar olduğuna inanmıyorum.”

Claire, onun “bu” derken, tuzağa düşmüş gibi hissetmesinden bahsettiğini biliyordu. Onu istemediği bir ilişkiye, bir evliliğe, bir sorumluluğa zorlandığını düşünüyordu.

Wyatt ona dik dik baktı. “Bunu kasıtlı olarak yapmadığımı biliyorum ama bana feci halde öyle hissettiriyor.”

“Bu adil değil ve bunu biliyorsun.”

“Haklısın. Tıpkı seninle evlenmemi bekleyeceğini bildiğim gibi, sonra sen bana yetiştirilecek başka bir çocuk daha bırakıp o süslü hayatına geri döneceksin.”

Wyatt’ın sözleri onu şaşırtmasa da, acıtmıştı.

Claire, “Seni tuzağa düşürmüyorum,” dedi. Wyatt’ın kendisi için olmasa bile, en azından Claire için ufakık da olsa mutlu olabilmesini diliyordu.

“Sen öyle diyorsan.”

Ona inanmıyor muydu? “Eğer düşündüğün buysa, beni hiç tanımamışsın.”

“Yeterince tanıyorum. İstediklerini almaya alışkın olduğunu biliyorum.”

Ne? “Ne zamandan beri?”

“Ne zaman alamadın ki?”

Bu adil bir soru değildi. Claire, hayatında istemediği onca şeyi düşündü. Ama Wyatt dinleyecek ruh halinde değildi. “Sannıştım ki...”

Wyatt onu bölerek, “Mutlu olacağımı mı?” diye sordu. “Neden? Korunmalıydım. Varsayımında bulunmamalıydım. O gün aklım başımda olduğundan değil tabii. Bak, sorun değil. Üstesinden geleceğiz. Bir şekilde.”

Sesi öfkeli olduğu kadar boyun eğmiş gibi de geliyordu. Wyatt, tamamen Claire’i suçlamayacak kadar yüce gönüllülük ediyordu ama hâlâ mahvedilmeyi bekliyordu.

Claire hüznüyle, *acıtıyor*, diye düşündü. Wyatt’ın, neşeden bu kadar kopuk olması acıtıyordu. Bir bebek yapmışlardı. Bunun onun için hiç anlamı yok muydu? Hayat yaratmışlardı. Kutlama yapmaları gerekiyordu. Ama Wyatt o açıdan görmüyordu ve Claire de başka türlüünü anlamıyordu.

“Bunun herhangi bir parçası olmak zorunda değilsin,” dedi Claire, sesinin titrememesi için uğraşıyordu. “Çocuğumuza babalık etmek isteyebilirsin, diye düşündüm ama istemiyorsan bu hiç sorun değil. Yalnız bir anne olabilirim.”

Wyatt ikna olmuş görünmedi. “Yani birilerini işe alacağını söylüyorsun. Yapacağını söylediğin şey bu değil miydi? Bir dadı tutmak?”

Claire, onun heyecanlanmayacağına dair bir olasılık olduğunu biliyordu. Bir olasılıktan da fazlasıydı. Ama onun böyle kasten acımasız olacağını hiç düşünmemişti. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı.

Claire sesini sakın tutmaya kararlı bir halde, “Bunun, bir şey tartışmamız için kötü bir zaman olduğunu görebiliyorum,” dedi. Onu ne kadar derinden yaraladığını Wyatt’ın bilmesini istemiyordu. “Daha sonra konuşuruz. Bilgin olsun, senden hiçbir şey istemiyorum. Ayrıca buna inanmanı da beklemiyorum. Mutlu olmadığın için üzgünüm ama bir bebeğim olduğu için asla üzgün olmayacağım.”

Sonra Claire döndü ve başka hiçbir şey söylemeden ayrıldı. Ağlamaya başlamadan önce arabasına ulaşmak için acele etmek zorundaydı.

CLAIRE, KIDD VALLEY soğan halkasını ısırdı ve leziz aromanın ruh halini aydınlatmasını bekledi.

Jesse masanın karşısından sordu, "Sorunun ne olduğunu konuşmak ister misin, yoksa sadece yemek yiyip somurtmak mı istiyorsun?"

Claire gülümsedi. "Ben somurtmuyorum. Ciddi şekilde değil. Ben sadece..." İçini çekti. "Hamileyim."

Jesse hamburgerini kâğıdın üzerine bıraktı. "Sen nesin? Emin misin?"

"Üçte üç eminim."

"Adam kim? New York'tan müzisyenin biri mi? Evli bir orkestra şefi?"

Claire, "Evli erkeklere ilgisi olan kişinin sen olduğun görünüyor," dedi.

Jesse hamburgerinden bir ısırık aldı. "Tabii," diye mırıldandı. "Hepinizin düşündüğü bu."

Claire, kız kardeşi lokmasını yutana kadar bekledikten sonra söyledi, "Wyatt."

Jesse'nin gözleri büyüdü. "Sen ciddi misin? Wyatt'la yattın mı? Nicole biliyor mu?"

"İkisine de evet. Nicole onu da, bebeği de biliyor. Sorun Nicole değil. Wyatt."

Claire, Wyatt'la son konuşmasının kısa bir özetini verdi. "O kadar mesafeli ve soğuk ki. Neredeyse öfkeli olmasını dileyecektim çünkü o zaman bir şeyler hissettiğini bilirdim. Onu tuzağa düşürdüğümü düşünüyor ve öyle bir şey yapmıyorum. Bebek konusunda çok mutluyum ama Wyatt o yönden görmüyor."

Jesse burgerini bıraktı ve ellerini sildi. "Nicole sinirli değil mi? Wyatt'la yatmanı önemsemiyor mu? İnanamıyorum."

Claire de inanamıyordu. "Söylediklerimden tüm çıkardığın o mu?"

"Ne? Hayır. Demek istediğim, evet. Wyatt'la olanlar çok kötü."

Claire, "İş işten geçti demişken," diye homurdandı. Küçük kız kardeşlerine karşı biraz Nicole'ün öfkesinden hissediyordu.

"Hey, başımda kendi dertlerim var."

"Belki yalnızca kendini düşündüğün için dertlerin vardır."

Jesse geri çekildi. "Senden böyle bir şeye ihtiyacım yok."

"Davranışın üzerine bir fıkre mi? Neden istemediğini görebiliyorum."

"Bak, hayatın altüst oldu diye bana karşı mızımız olma."

"Bunun o olduğunu mu sanıyorsun? Muhtemelen benim mantıklı bir sezgim olamaz, öyle mi? O konuda yanılıyorsun. Senin neyin olduğunu tam olarak biliyorum. Kolay yolu seçiyorsun. Acaba hep seçtin mi diye merak ediyorum. Jesse, bu oyun için fazla büyüdün. Sorumluluk alma zamanın geldi. Doğru şeyi yap."

Claire, Jesse'nin öfkelenerek yürüyüp gidebileceğini düşündü ama onun yerine Jesse oturduğu yerde kaldı.

Jesse, "Denedim," diye homurdandı. "Nicole'den özür diledim ama bana hâlâ öfkeli. Dinlemeyecek. Ya yapmadıysam? Ya hiçbir şey olmadıysa?"

Claire iç çekişini bastırdı. "Drew'la birlikte yatakta mıydın?"

"Evet."

"Çıplak mıydın?"

"Külodum üstümdeydi."

Ne kadarlığına? Gerçek bir cinsel ilişki olmamışsa ne olmuş? Sınırındaydılar. Bu yeterliydi. "Senin göğsüne dokunuyordu."

Jesse hamburgerini tepsiye fırlattı. "Tamam, anlıyorum. Büyük kötü ben miyim?"

Claire sinirle, *şu anda bile ciddiye almıyor*, diye düşündü. "Bil bakalım ne?" diye patladı Claire. "Çuvallayan sensin. Nicole'ün, canının istediği kadar uzun süre kızmaya hakkı var. Senin üzgün olman, acının gideceği anlamına gelmiyor. Nicole senin ciddi olduğunu bilene

kadar ortaya çıkman gerekiyor. Şu anda, onun duymak istediklerini söylediğini düşünüyor ve ben de onunla aynı fikirde sayılırım.”

“Bu onun tarafında olmanı açıklar. Tıpkı onun gibisin, biliyorsun. Aptal ikizler.”

Claire, Jesse’nin o yorumu iltifat olsun diye söylemediğini biliyordu ama Claire öyle kabul etti. “Nicole gibi olmak istiyorum.”

“Yolun yarısından fazlasını almışsın bile.”

“O akıllı, yetenekli, sevecen ve başarılı.”

“Patronluk taslayan, sinir bozucu ve gerçek bir baş belası.”

“Onu özlüyorsun.”

Jesse yavaşça onayladı. “Ne dediğini biliyorum, Claire ama Nicole’le birlikte olmak öyle değil. Bir kere sinirlendiğinde, onu aşmıyor.”

“Yanılıyorsun. Benimle olan sorunu aştı.”

“Ben sen değilim.”

“Sen denemiyorsun. Arada bir fark var.”

Jesse oturdukları yerden çıktı ve çantasını kavradı. “Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Ne ondan, ne de senden. Olmayan bir şey yüzünden bana kızgınsınız. Cehenneme gidin.”

Bununla birlikte gidiverdi.

Claire hüznüyle, *bugün Keyes kız kardeşlerin kaçma günü*. diye düşündü.

WYATT KAPIYI BİR KEZ çaldı, ardından Nicole’ün evine girdi. “Benim,” diye seslendikten sonra, ayağını sehpa uzatarak kanepede oturan Nicole’ü buldu.

Nicole’e, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Seni alt etmeye hazır.”

Gözleri öfkeyle ve Wyatt’ın adlandıramadığı bir şeyle parlaktı. Wyatt ona, hamileliği bilip bilmediğini sorma zahmetine girmedi. Bu barizdi. Nicole büyük ihtimalle onun nasıl tepki gösterdiğini biliyordu.

Claire, Nicole'e söylememiş olsa bile, Nicole Wyatt'ı, tepkisini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

Wyatt öfkesinin yükseldiğini hissederek, "Ne söylememi bekliyordun?" diye sordu. Öncesinde uyuşmuştu ama şimdi hepsini hissediyordu. "Bu olmamalıydı."

"Haklısın. Olmamalıydı. Ama oldu. Peki bu kimin hatası? Ne cehennemi düşünüyordun, Wyatt? Kız kardeşimle yattın ve bir prezervatif kullanmadın mı? Kim yapar bunu?"

Wyatt'ın buna bir cevabı yoktu. Gece veya gündüz ve o anda olmuştu. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir tutku dalgasına kendini kaptırmıştı. Ancak bunu Nicole'e söylemesinin hiçbir yolu yoktu.

"Korunuyor sandım."

"Bir bakireydi ve sözüm ona korunması gereken kişi sensin. O tarzda olasılıklar almamak için ne yapman gerekiyor?"

"Genelde öyle yapmam."

"O zaman Claire sadece şanslı mıydı? Bunun hepsi senin hatan ve şimdi sorumluluk alma konusunda sızlanıyorsun."

"Ben sızlanmıyorum."

"Bana kesinlikle öyle geliyor. Daha kötüsü, onu cezalandırıyorsun. Sen oradaydın, koca adam. Kaçak mahkûm ve gardiyanın karısını oynamak isteyen sendin. Şimdi hareketlerinin sorumluluğunu alıyorsun."

Bekle bir dakika. Sözde Nicole, Wyatt'ın arkadaşıydı. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Kesinlikle. Daha fazla yanılamazsın. Lanet olsun Wyatt, senden çok daha iyisini beklerdim. Şimdi dışarı çık."

Wyatt gözlerini ona dikti. "Bunu demek istemedin."

"Düşündüğünden daha fazla."

Wyatt evden çıktıktan sonra arabasının yanında durdu. Neler oluyordu? Bütün dünya çuvalhıyordu.

Eve dik dik baktı. Eğer Nicole onun gitmesini istiyorsa, giderdi. Ona ya da Claire'e veya hiçbirine ihtiyacı yoktu.

CLAIRE EVE GELDİĞİNDE, Nicole'ü yarım litrelik Ben & Jerry's dondurmayla beklerken buldu.

"Normalde ikimiz de margaritalarla sarhoş olurduk," dedi Nicole. "Ama senin şu anki durumunda bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Dondurmayla yetinmek zorunda kalacağız."

Kız kardeşinin sesindeki anlayış, Wyatt'la konuşmalarını öğrendiğini söylüyordu.

Claire, "Sen nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Piç herif ağlayacak bir omuz arayarak buraya geldi. Ona omzumun sana ayrıldığını söyledim, sonra da postaladım." Nicole kollarını açtı.

Claire ona doğru ilerledi ve kendini sarmasına izin verdi. Nicole, sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi onu sıkıca tuttu.

Nicole ona, "Wyatt'ın ağzını yüzünü dağıtacak birini bulacağım." dedi.

Claire gözyaşlarıyla savaştı. "Onu, incinmesini istemeyecek kadar çok seviyorum. Bu nasıl hastalıklı böyle?"

"Oldukça hastalıklı. O yüzden, ne zaman olacağını sana söylemeyeceğim. Ancak yine de yaptıracağım."

Claire dik durdu. "Teşekkürler."

Nicole omzunu silkti. "Başka ne yapabilirim? Ne olursa olsun, bunu böyle kötü şekilde algıladığı için üzgünüm."

"Ama şaşırmadın?"

"Hayır. Ailesinin tam olarak işe yaramadığını kabul ediyorum ama Wyatt genellikle iyi adamdır. Yine de, ilişki kuramadığına inanıyor ve Shanna'nın hamileliğini takiben ortadan kaybolması, işleviş konusunda Wyatt'ı daha iyi hissettirmedi. Sonra sen geldin."

"Bakire piyanist?"

Nicole gülümsedi. “Öyle bir şey. Seninle nasıl başa çıkacağını bilemedi. Hâlâ bilmiyor. Öfkelenmek onun için daha kolay.”

Claire anlamaya çalıştı ama beceremedi. “Bebği önemsemiyor.”

“Sen hayatının çoğunu aile arayarak geçirdin. Bu bebek sana bunu ve daha fazlasını veriyor. O, sekiz yıldır yalnız bir baba. Hayalleri farklı. Yola gelecek.”

“Neye? İsteksizce sorumluluk kabul etmeye mi? Bunu istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

Hüzünle, *ayaklarımın yerden kesilmesini*, diye düşündü. Wyatt’ın ona delicesine âşık olduğunun, onsuz yaşayamayacağını ve çocuklarını umutsuzca istediğinin farkına varmasını istiyordu. Wyatt’ın onu istemekle suçladığı her şeyi istiyordu... aşk ve evlilik. Ama Shanna ile Claire’in arasındaki fark, Claire onu kusurdan dolayı kazanmak istemiyordu ve eğer Wyatt’ın onu istemesine yetecek kadar şanslı olsaydı, onu asla terk etmezdi.

“Mutlu bir son istiyorum.”

Nicole ona, “Bazen kendimize ait sonları yapmamız gerekir,” dedi. “Dondurmayla başlayarak. Neli istersin?”

Kapı zili çaldı. Gelenin Wyatt olduğunu umarken, Claire’in tüm bedeni kasıldı. Belki işlerinden biri sırasında kafasına bir kiriş düşmüştü ve kafa sarsıntısı aklını başına getirmişti. Nerede o günler.

Claire, “Ben bakarım,” derken, mutfaktan çıktı ve büyük salona doğru yürüdü.

Eşikte Wyatt’ı bulmadı. Onun yerine, menajeri Lisa orada duruyordu.

Lisa, her zamanki gibi bakımlı olsa da, yorgun görünüyordu. Ve yaşlı.

Çekingen bir gülümsemeyle, “Claire,” dedi. “Seni evde bulmayı umuyordum. Konuşabilir miyiz?”

Birkaç hafta önce, Claire ona hayır derdi. Birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu. Şimdi, o kadar emin değildi. Özlem hissi onu ezip geçti, çalmaya, konser vermeye ihtiyacı vardı. O özlemin yanı sıra, olayları farklı hale getiren bir kararlılık vardı, daha önce olduğu korkmuş, itaatkâr müşteri olmayacaktı. Seattle'a geldiğinde olduğu kişi değildi. Ama şimdi kimdi?

“Elbette, konuşabiliriz.”

Lisa onu evin içinde takip etti, ardından kapıyı kapattı. “İyi görünüyorsun.”

“İyi hissediyorum.”

“Sen...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Boş ver.”

“Pratik yapıyor muyum?” Claire sorduktan sonra kahkaha attı. “Evet. Biraz çaldım ama programlı değilim. Ders de almıyorum.”

Claire, onları da özlediğini fark etti. Sadece o ve eğitmeni varken. müziğiyle olan her zamanki seansları ve yaratabildiği mükemmelliği özlediğini anımsadı.

“Muhtemelen şu anda bana bağırarak istiyorsun,” dedi, kendini tümünü duymaya ve aynı pozisyondaymış gibi baş etmeye hazırladı.

Lisa yalnızca yavaşça onayladı. “Fazla çaldığını düşünmedim. Tatildesin.” Yutkundu. “Sadece bir tatil mi? Geri dönüyor musun? Sen cevap vermeden önce, bir şey söylemem lazım.”

Claire endişeli hissetmemeye çalışarak bekledi. Kendine, bir yetişkin olduğunu hatırlattı. Öyle davranması gerekiyordu.

Lisa el çantasını önünde tutarak ona, “Hatalıydım,” dedi. “Birlikte çalışmaya başladığımızda çok gençtin. Sana bir çocuk gibi davrandım çünkü öyleydin. Ama büyüdüün ve ben bunu fark etmedim çünkü bütün kararları kendim vermem çok daha kolaydı. Sen mutlu olmadığımı bana söylemeye çalışıp durdun ve ben dinlemedim. Senin mutsuz olmanı asla istemedim. Tuzığa düşmüş gibi hissetmeni hiç istemedim. Üzgünüm.”

Claire onun sözlerini değerlendirdi. "Verimliliğimi ortaya çıkarmak için doğru olanın ne olduğunu düşünüyorsan onu yapıyordun. Bu her şeyden daha önemli."

"Sadece bu kadar yetenekli olduğun için. Claire, senin yaptığını hiç kimse yapamaz. Bunu göremeyeceksin diye endişelendim. Yeteneğine saygı duymamandan korktum."

"Saygı duyulacak ya da duyulmayacak şey benim yeteneğim."

"Biliyorum. Bunu şimdi görüyorum. Sadece çalmayıp tükenmen düşüncesinden nefret ediyorum."

"Para kazanamamaktan."

"O da var. Sen benim tek müşterimsin, Claire. Eğer artık çalışmıyorsan, bilmeye hakkım var. Bu benim de geçim kaynağım."

Claire'in hiç göz önünde tutmadığı bir şeydi.

Kanepeye giden yola yöneldi. Nicole ortalıkta değildi ve muhtemelen mutfakta yarım kiloluk dondurmayla saklanıyordu. Claire olayda biraz mizah bulmaya çalışarak bu canlı performansın, son zamanlarda televizyonda gördüklerinden daha ilginç olduğunu düşündü. Üzgün olmak kimseye yardımcı olmuyordu. Sakin ve mantıklı kalmak en iyisiydi.

Claire, Lisa'ya bakarak, "Hatalı giden şeylerde benim de sorumluluğum var," dedi. "Ne kadar mutsuz olduğum konusunda daha açık olmalıydım. Onun yerine, istediğimi almak için panik atakları kullandım. En sonunda onlar beni kontrol etmeye başladı. Bir yetişkin gibi karşılık görmek istedim ama ben öyle davranmadım. Okuldaki sınavdan kaçmak için karın ağrısı taklidi yapan bir çocuktum. Bu benim hatamdı."

Vay canına... hatasını kabul etmek en sevdiği şeylerden değildi ama yapmak zorundaydı. "Öylece ortadan kaybolup, seni merakta bırakmamalıydım," diye devam etti. "Bu ikimiz için de adil değildi. Üzgünüm."

Lisa, "Ben de üzgünüm," dedi. "Her şey için."

Birkaç saniye için gözlerini birbirlerine diktiler, ardından bakışlarını kaçırdılar. Sarılmayı rahat hale getiren bir ilişkileri hiç olmamıştı ve Claire nasıl hareket edeceğini bilmiyordu.

Lisa, "Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu.

Claire, uzun bir süredir gerçekten gizlendiğinin farkına vardı. "New York'a ve müziğime geri döneceğim."

Lisa kanepede geriye doğru yaslandı. "Teşekkürler, Tanrım."

Claire gülümsedi. "Fazla heyecanlanma. Birçok değişiklik olacak."

"Sen ne istersen. Ciddiyim, sorumluluk sende."

Claire, Lisa'nın işinde iyi olduğunu ama inatçı da olduğunu bile-
rek, "Pek mümkün değil," dedi. "Anlaşmaya varacak bir yol bulmak
zorundayız. Haftalarca dünyayı gezerek koşturmak istemiyorum."
Ayrıca eninde sonunda hava yolculuğundan sakınması gerekecekti.
Hamileliği izin vermezdi. Hem kısıtlamanın ne zaman başlayacağını
bilmiyordu.

"Kendi programını yazabilirsin. Ayrıca stüdyo çalışması var."

Claire onayladı. "Seattle'da fazlasıyla vakit geçirmek isteyeceğim.
Burada bir yer satın alabilirim."

"Burada veya San Francisco'da ve Los Angeles'ta çalabilirsin.
Hatta Phoenix'te. Ayrıca Japonya'da ama yalnızca denizaşın gitmek
istediğinde gidersin." Lisa ona doğru eğildi. "Bunu yürütebiliriz.
Claire. Ortak olmamızı istiyorum."

Asla yakın arkadaş olamazlardı ama ortak olmak Claire'in de
hoşuna giderdi. Claire, "Sana büyük saygı duyuyorum," dedi. "Değişim
ikimiz için de zor olacak. Yıllardır süren kalıpları kırmamız gerekiyor."

"Değişebilirim."

Claire de değişebileceğini biliyordu. Zaten değişmişti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

LISA AYRILDIKTAN SONRA, Nicole mutfaktan çıktı. “Gidiyorsun.” Bu bir soru değildi.

Claire ne diyeceğini bilemedi. “Üzgünüm,” diye başladı.

Nicole başını iki yana salladıktan sonra, dondurmayı ona uzattı. “Özür dileme. Gitmek zorundasın. Ait olduğun yer orası.”

“Buna katılmıyorum ama şeytanlarımla yüzleşmem gereken yer orası.”

Nicole, “Mutant ellerin var,” diyerek takıldı. “O şeytanları pataklayacağın kesin. Ama gidiyor olman sonsuza kadar orada kalman anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum.” Claire gözyaşlarıyla savaştı. “Söylediğimde ciddi-dim. Burada bir yer istiyorum. Benden bıkacaksın.”

“Belki ama başa çıkabilirim.” Nicole ona bir kaşık uzattı. “Lisa konusunda sorumluluğu üstlenmek nasıl hissettirdi?”

“Bilmiyorum. Korkutucu ama iyi bir şekilde. Nasıl yetişkin olacağımı çözmek yirmi sekiz yılımı aldı.”

Kanepeye doğru ilerleyip dondurmalarına yumuldular. Claire, geleceği için aynı anda hem heyecanlı, hem de hüznü hissetmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etti. Hemen pratik yapmaya başlaması,

hangi müziği çalacağını bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca bebek konusunda heyecanlıydı. Ama Seattle'ı ve kız kardeşlerini bırakmanın acısı da vardı, Wyatt ve Amy'den bahsetmiyordu bile. Kız kardeşlerinden bahsetmişken...

Kaşığını yaladı. "Jesse'yi bağışlamak zorundasın. Hemen değil ama eninde sonunda. O aileden."

Nicole, Cherry Garcia'sından bir ısırık daha aldı. "Sana hiç Wyatt'la onun birlikte geçirdiği kısa ama tutkulu hafta sonundan bahsettim mi? Amy kamptaydı. San Juan Adaları'ndaki bir pansiyona gittiler. Orayı neredeyse ateşleriyle tutuşturduklarını duydum."

Dondurma, Claire'in midesinde sert bir düğüm haline geldi, bu da kusmaktan daha kötü hissettiriyordu. Öfke ve ihanet hissi bedeninde kıvrılırken, teni gerçekten ateş gibi oldu. Çılgık atmak istedi. Jesse'nin saçını yolmak istedi.

"Ne zaman?" diye sordu, boğazı sancıyla gergindi.

Nicole bir ısırık daha aldı. "Kandırdım."

Claire gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Nicole ona baktı. "Öyle bir şey olmadı. Jesse'yi, dünyadaki en çok sevdiğim ve güvendiğim insanı, kocamla birlikte yatakta bulmanın nasıl hissettirdiğinin onda birini tecrübe etmeni ve sonra hâlâ onu affetmek zorunda olduğumu düşünüp düşünmediğini sormak istedim."

Rahatlama Claire'in üzerinden akıp gitti. Nicole'e öfkelenmeyi aklından geçirdi ama ne demek istediğini tamamıyla anladı. "Üzgünüm," dedi. "Bir daha Jesse'yi affetmenden bahsetmeyeceğim. O konuyla kendi yolunla uğraşmak zorundasın."

"Teşekkürler." Nicole iç çekti. "Öte yandan, haklısın. Sonsuza kadar sinirli kalamam. Sonunda, onu üzmemekten çok beni üzecek. Ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca gerçekten tepem atmış olmakla sorunum yok."

Claire, acı verenin yalnızca Drew olmadığını bilerek, "Vuruşlar gelmeye devam ediyor," dedi. Jesse'nin aile tarifini çalması işleri daha kötü yapmıştı.

Nicole ona, "Erkeklere tövbe ediyorum," dedi. "Hemen hemen sonsuza kadar. Adamın kim olacağı ya da beni nasıl baştan çıkaracağı umurumda değil, pes etmiyorum."

"Asla, asla deme."

"İzle de gör."

Claire gülümsedi. "İzleyeceğim çünkü sana 'ben söylemiştim' demek çok eğlenceli olacak."

Epeyce dondurma yediler, sonrasında Nicole, "Wyatt konusunda üzgünüm. Böyle bir pislik olması konusunda," dedi.

"Buna minnettarım." Claire, tüm bu olanlar konusunda ne düşüneceğinden emin değildi. "Keşke olaylar daha farklı olsaydı. Keşke beni sevebilseydi." Sesi çatlamadan kelimeleri söylemeyi başarmıştı. *Gelişme var*, diye düşündü. Ama yine de gidecek uzun bir yol vardı.

Nicole, "Aşk berbat," dedi.

"Hayır. Ama her zaman kolay değil. Wyatt ve Amy'i sevdiğim için pişman olamam. Kendime, içimdeki büyük boşluğun en sonunda iyileşeceğini söylüyorum. Onu tanıdığım ve sevdiğim için daha iyiyim."

"Gerçekten olgun davranıyorsun. Bu sinir bozucu sayılır."

Claire gülümsedi. "Teşekkürler. Son birkaç ayda oldukça olgunlaştım."

"İyi iş çıkardın. Artık işe yaramaz bir buz prensesi değilsin."

"Asla öyle olmadım."

Nicole sırtıttı. "İşte. Kendin ve her şey için karşı koyuyorsun. Yetenekleri ve kusurlarıyla sıradan bir insansın."

Claire, bunun en büyük hediye olduğunu bilerek, "Hem de bir bebekle," dedi.

CLAIRE, WYATT'IN YANINA gitmeden önce, Amy'nin yatağına girdiğinden emin olana kadar bekledi. Arabasını araç yoluna park ettikten sonra geniş, çift kanatlı kapıya doğru yürüdü ve çaldı. Araba anahtarları cebindeydi ve elinde normal boyutlarda bir zarf vardı. Hüzünle, *bitmemiş bir iş*, diye düşündü. Kırılan kalbini düzeltebilecek bir belgenin olmaması ne fenaydı.

Wyatt kapıyı açtı. "Claire."

Claire, onun yüzüyle ilgili her şeyi hatırlamaya çalışarak gözlerini ona dikip baktı. Gözlerinin derin rengine, ağzının şekline. Bebekleri onun yüz hatlarını mı alırdı, yoksa Claire'inkini mi? İnsanlar, çocuğun gülümsemesine bakarak Wyatt'ın olduğunu anlar mıydı?

"Bu uzun sürmeyecek," dedi Claire. "Önceden aramadım. Beni görmemenden korktum."

"Senden saklanmıyorum." Wyatt, onun içeri girmesi için geriye adım attı.

"Beni bulmaya çalışıyor da sayılmazsın."

Wyatt oturma odasına doğru yöneldi. İkisi de oturmadı.

Wyatt, kulağa endişeliden çok, meraklı gelerek, "Nicole'ün başladığı şeyi bitirmek için mi buradasın?" diye sordu.

Claire, kız kardeşinin onu savunmasının hatırasını bağrına bastı. "Hayır. Sana bunu vermek için buradayım." Zarfı ona uzattı. "Belgelerimi avukatıma hazırlattım. Yeterince açık ama göz atmaları için kendine hukuk müşaviri bulmanı tavsiye ederim. Ana fikir, bir kez imzaladığında, bebek üzerinde yasal ya da finansal sorumluluğunun kalmayacak olması. Senden asla bir şey istemeyeceğim. İsteyeceğimden değildi ama bu sana gönül rahatlığı vermeli. Hiç olmamış gibi olacak."

Wyatt, zarfı sehpanın üzerine bıraktı. Kendisinin istediği bu muydu? Bunun hiç olmamış gibi olması mı?

Wyatt, "Bak," diye başladı, ne söyleyeceğinden emin değildi. "Senin Shanna olmadığını biliyorum ama baş edecek çok şey var."

"Hiçbiriyle başa çıkmak zorunda değilsin. Fikir bu."

“Senin istediğin bu mu?”

Claire kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunun ne önemi var?”

“Çünkü ikimiz de bu olaya dâhiliz. Çünkü bunun nereye gittiğini gördüğünü bilmek istiyorum.”

Claire’in ondan beklediği şey... Evlilik? Çünkü kafasında, Wyatt o fikirde diretiyordu. Aksi yöne kaçmalıydı. Ancak belki de o kadar korkunç olmazdı. Claire, onun olduğunu sandığı kadın değildi. Claire insanlara değer veriyordu. Amy ona deli oluyordu.

Claire ona, “Her şeyi istiyorum,” dedi. “Sonsuza kadar mutlu fantezisini istiyorum. Vücudundaki her hücreyle beni sevmeni istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Sen, ben, Amy, bebek, daha fazla çocuk. Sonsuzluğu istiyorum.”

Wyatt yutkundu ve duvarların üzerine geldiğini hissetmemeye çalıştı.

Claire gözlerini ona dikerek, “Seni seviyorum,” dedi. “Her şeyinle. Tam bir pislik olduğun zamanlarda bile. Ama sen beni sevmiyorsun. Bunu açıkça belirttin ve ben daha azına razı olmam. O yüzden, gidiyorum. Zaten New York’a dönme zamanım geldi.”

Wyatt’ın zihni tamamen boştu. Tek bir düşüncesi bile yoktu. Sonra hepsi birden hücum ederek herhangi bir şeye odaklanmayı imkânsız hale getirdi.

Claire onu seviyor muydu? Gerçekten mi? Öylece söylemiş miydi? Genç kadına, “Yapamazsın,” dedi. Claire’e gidemeyeceğini mi, yoksa onu sevemeyeceğini mi söylediğinden emin değildi.

Sanki Wyatt hiç konuşmamış gibi, Claire, “Amy’yle sürekli görüşeceğim,” dedi. “Umarım bununla bir sorunun olmaz. O harika ve onunla bir ilişki kurmamamız için hiçbir sebep yok.” Durdu ve yutkundu. “Umarım aradığın şeyi bulursun. Umarını...”

Claire alt dudaklarını ısırıp omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı. “Hoşça kal, Wyatt.”

Sonraysa gitmişti. Wyatt'a onu sevdiğini söylemiş ve yine de gitmişti. Hep giderlerdi, o yüzden Wyatt alışkındı. Ama bu, üzüleceği ilk seferdi.

AMY, İŞARET DİLİYLE, "Söz vermek zorundasın," dedi.

Claire ona, "Söz veriyorum," dedikten sonra sarıldı. "Ameliyatın için geri döneceğim."

"Senin müziğini duymak istiyorum."

"Duyacaksın." Claire doğruldu ve Nicole'e sarıldı. "Tek başına iyi olacağından emin misin? Senin için endişeleniyorum."

Kız kardeşi, "Ben iyiyim," dedi. "Koltuk değneklerimle resmen ülke hız rekorunu kırıyorum. Çalışanlarıma dehşet saçabilmek için işime geri döneceğim. Eğlenceli olacak. Gittiğini bile zorlukla fark edeceğim."

Ama konuşurken Nicole'ün gözlerinde yaşlar vardı. Muhtemelen Claire'in, gözlerini yaktığını hissettiği gözyaşlarının benzeriydi.

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Bu yapılacak doğru şey. Sadece uzun süre uzak kalma."

"Kalmam. Seni seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum."

"Olası değil."

"Tartışma işte," Nicole burnunu çekti. "Senden iki dakika büyüğüm."

Claire başını salladıktan sonra, Amy'e tekrar sarıldı. "Seni seviyorum."

Amy ağlamaya başladı, sonra Claire'e onu sevdiğini anlatan işaretleri yaptı.

Claire doğrulurken, "Bu delilik," diye homurdandı. "Hepimiz ağlamaktan şışeceğiz. Durmamız gerek."

"Gitmen gerekiyor. İndiğinde beni ara."

“Sabahın beşi olacak.”

“Umurumda değil. Beni ara.”

“Arayacağım.”

Claire kiralık arabasına gitti ve motoru çalıştırdı. Gözyaşlarıyla savaşıma devam ederken, otobana, ardından havaalanına gitti. New York’a giden bir gece uçağını yakaladı. *Eve dönüş*, diye düşündü. Kalbini Seattle’da bırakıyorsa, öyleyse başka bir yer nasıl evi olabiliyordu?

WYATT BOŞ BİRA şişesini bıraktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Drew bardaki karşı masadan, “Bana sorma,” dedi. “Kadınlar hakkında bir bok bilmiyorum. Nicole’ü kaybettim.”

“O kendi kahrolası hatan.”

“Bu seninki değil mi?”

Wyatt, üvey kardeşinin aslında mantıklı olmasından hoşlanmadı. Claire’in ondan ebeveynlik haklarından vazgeçmesini istemesi kendi hatasıydı. Neden Wyatt’ın bebekle ilgileceğini düşünecekti ki? Claire’i onu tuzığa düşürmeye çalışmakla suçlamaktan ve hamileliğin nasıl bir felaket olduğundan şikâyet etmekten başka bir şey yapmamıştı.

“Daha fazla zamana ihtiyacım vardı,” diye homurdandı.

Drew, “Ne yapmak için?” diye sordu. “Hiçbir şey değişmeyecek.”

Wyatt değişebilirdi. Bir bebek. Bir çocuk sahibi daha olmayı hiç düşünmemişti. Amy’e sahipti ve Amy onun için her şeydi. Hangi çocuk daha fazlası olabilirdi?

Kendine, o konuşanın beyni olduğunu hatırlattı. Yüreğinde, başka bir çocuğu daha sevebileceğini biliyordu. Belki daha da fazlasını. Ama kendine bunu düşünme iznini hiç vermemişti çünkü olabileceğine asla inanmamıştı. Kadınlarla olan ilişkileri her zaman felaketti. Oyunda olan genleriydi.

Drew’a baktı. “Nicole gibi birini kendine nasıl âşık ettin?”

“Bir fikrim bile yok.”

“Onu niye aldattın?”

Drew omzunu silkti. “Jesse hep oradaydı, ufacık kıyafetlerinin içinde hoplayıp zıplıyordu.”

“İnanmıyorum.”

Drew birasından büyük bir yudum daha aldı. “Nic’in olmamı istediği kişi olamazdım. Gözlerinde hayal kırıklığını görüp duruyordum. Asla bir şey söylemedi ama oradaydı işte. Buna dayanamadım.”

“Yani sende onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmaya karar verdin?”

“Bilmiyorum. Sadece sana Jesse’yi becermeye çalıştığımda ne düşündüğünü söylüyorum.”

Wyatt, Drew’un sözlerini kovalamak istedi ama kardeşinin neden bahsettiğini biliyordu. Wyatt bebek konusunda mutlu olmadığı zaman, aynı hayal kırıklığını Claire’in gözlerinde görmüştü.

Wyatt, “Bana hiç olmamış gibi olabileceğini söyledi.”

“Bebeğin mi? O zaman bu iyi bir şey.”

“Çocuğumu bırakıp gidemem.”

“O zaman bir sorunun var.”

Daha kötüsü, Claire’i bırakıp gidebileceğinden emin değildi.

“Neredeyse kendimi onunla birlikte görebiliyorum,” diye mırıldandı.

Drew bir bira daha almak için işaret verdi. “O teklif kadının kalbini daha hızlı attırarak.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Kendimi birisiyle birlikte hiç görmedim.” Birasını bitirdi. “Kimi kandırıyorum ki? Bu asla olmayacak.”

Drew, “Bu saçmalık ve sen de biliyorsun,” dedi. “Denememek için bir bahane. Bu ailedeki hiç kimse, bir işte bir yıldan uzun süre boyunca tutunamadı. Senin kendine ait işin var. Harika bir çocuk yetiştiriyorsun. Gerçekten de, düzgün bir evliliğin olamayacağına mı inanıyorsun?”

Wyatt neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Yine anlayışlı mı oluyorsun?"

"Evet, kimseye söyleme. O kadar sık olmuyor. Bak, Wyatt, kimse yanımda durmadığında, sen durdun. Bana bir iş verdin ve Nicole'ü aldattığımda beni öldürmedin. Senin sahip olduğuna sahip değilim. Nicole'ü kaybettim. Bunu biliyorum. Ama senin hâlâ bir şansın var. Gerzeklik etme."

Wyatt, "Düşündürücü sözler," diye homurdandı. "Bir arama yapacağım."

Soğuk gecenin içine yürüdü ve cep telefonunu çıkardı.

Nicole cevap verdiğinde, "Benim," dedi. "Claire'le konuşmam lazım ve bana yapamayacağımı söyleme. Bu seni ilgilendirmez."

"Katılıyorum ama yine de onunla konuşamazsın. Burada değil. Birkaç saat önce ayrıldı."

Wyatt hareketsiz kaldı. "Nereye?"

"New York."

İnanamıyordu. "Hoşça kal demeden mi gitti?"

"Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini oldukça açık bir şekilde belirttin. Sana inandı. Gitmesi bir sürpriz olmamalı, Wyatt. Bu senin istediğin şeydi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE, SAAT BİRİ biraz geçerken stüdyodan ayrıldı. Mükemmel bir ilkbahar günüydü... güneşli ama ılık. Taksi tutmayı düşündü ama yürüyüşün kendisi ve bebek için iyi olacağına karar verdi.

Yaklaşık iki haftadır New York'taydı ve eski rutinine kolayca uyum sağlaması şaşırtıcıydı. Her sabah pratik yap, haftada birkaç kez derslere katıl, sonra da Lisa'yla toplantı yap. Hâlâ sonbahar turnesini hallediyor ve Claire'in hangi CD'lerde olmak istediğine karar veriyorlardı. Tabii ki iki tanesi hayır kurumları içindi ama Claire'in keşfetmek istediği, ilginç fikirleri olan diğer sanatçılar vardı.

İlk doktor randevusuna önceki hafta gitmişti ve oldukça sağlıklı olduğunun haberini almıştı. İyiye yiyor, muhteşem uyuyordu. Hayat güzeldi... ya da öyle olmalıydı. Tek bir panik atak bile geçirmemesine ya da ataktan iz bile olmamasına rağmen, Lisa'nın ortaklanmış gibi davranmasına ve gerçekten dinlemesine rağmen, her zaman istediğini şeylere sahip olmasına rağmen, bir şekilde... yanlış hissediyordu.

Sanki hiçbir şey tam anlamıyla açık ve belirgin değilmiş gibiydi. Her ne kadar başını çevirmese ya da gözlerini kassa da fark etmiyordu, gözden uzak bir şeyleri özlüyordu.

Müzik harikaydı. Müziğe bayılıyordu. Lisa'dan yaz boyunca çalabileceği bir yer bulmasını istemişti, böylece şeytanlarını kovadığından gerçekten emin olabilirdi. Bir haftadan daha kısa süre sonra, bir hayır konseri vardı. Bu heyecan vericiydi. Ama yine de yeterli değildi.

Gazete standında durdu. "Selam, Billy."

Yaşlı adam başını kaldırıp baktı. "Bugün gelmedi, Claire. Ama çevreyi aradım ve senin için buldum." Claire'e bir adres verdi. "Oradaki Ike senin için bir kopya tutuyor."

"En iyisisin."

"Biliyorum." Sırttı. "O yüzden siz kadınlar bana doyamıyorsunuz."

Claire aceleyle üç blok yürüdü ve Billy'nin önerdiğini gazete büfesine gitti. Kendini Ike'a tanıttikten sonra, adamın uzattığı Seattle Times kopyasını aldı ve beş dolar verdi.

"Üstü kalsın."

"Ah, tabii, şimdi Billy'nin neden senden bu kadar çok hoşlandığını anlıyorum."

Claire kahkaha attı. "Işık saçan gülümsememden olmadığını mı söylüyorsun?"

"Onun da yararı dokunuyordur elbette. İyi günler."

"Sana da."

Claire bir Starbucks bulup kafeinsiz bir latte sipariş etti, sonra da gazeteyle bir köşeye yerleşti.

Aptalcaydı, biliyordu. Yine de Seattle'da neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Her zamanki gibi, birkaç makale okudu, sonra emlak bölümünü çevirdi ve satılık evlere baktı.

Kendine, "Sadece düşünüyorum," diye hatırlattı.

Ama eğer bir ev satın alıyorsa, ev Nicole'ün yoluna çıkmadan onunkine oldukça yakın olacaktı. Büyük bir balkon ve belki bir manzara istiyordu. Bir sürü ağaç ve bir bodrum. Çocuklar için bir arka bahçe.

Wyatt'ın evini tarif ettiğini fark edince iç çekti. Unutmadığı, hâlâ sevdiği adamın sahibi olduğu ev.

Wyatt çoktan yoluna devam mı etmişti? Onu hiç düşünüyor muydu? Wyatt'ın aklına takıldığı gibi, Claire de onun aklına takılıyor muydu? Küçük kızı, neredeyse Wyatt'ı özlediği kadar onu da özlemişti.

Artık her şey farklı, diye hatırlattı kendine. Birkaç kısa ay önce, resmen agorafobikti, apartman dairesinde saklanıyor, her şeyden korkuyordu. Yalnızdı. Bugün hayatını geri almıştı ve sevdiği bir sürü insan vardı. Ayrıca bir bebeği olacaktı. Şanslı ve kutsanmıştı... o zaman niye yeterli değildi? Neden sahip olamadığı bir adamı istiyordu ve onu sevmekten nasıl vazgeçmesi gerekiyordu?

“Bölüyor muyum?”

Claire başını kaldırıp baktı ve Lisa'nın masanın başında durduğunu gördü. “Hiç de değil. Burada ne yapıyorsun?”

“Burası benim semtim. Şurada yaşıyorum.”

Uzun bir binayı işaret etti. Claire, menajerinin birkaç yıl önce taşındığını biliyordu ama sosyalleşmediklerinden, daha önce yaşadığı yerde hiç bulunmamıştı. Hep Lisa ona gelirdi.

Diğer kadın kahvesinden bir yudum almadan önce, “Yerleşmiş gibi görünüyorsun,” dedi.

“Geri döndüğüm için mutluyum.” Hemen hemen. “Çalmayı özledim.”

“Pratik nasıldı?”

“İyi. Hayır konseri için çalacağım parçalar üzerinde çalışıyorum. Yeni bir şey yok, o yüzden daha çok hafızamı tazelemekle ilgili.”

Claire, menajerinin aralarındaki zayıf acemilik duygusunu hissedip hissetmediğini merak etti. Birbirlerini yıllardır tanıyor olmalarına rağmen, artık her şey farklıydı. Devam ederken yeni bir ilişki yaratmaları gerekecekti.

Lisa gazeteye göz attı. “Hâlâ Seattle'ı nu özlüyorsun?”

“Özleyeceğimi sandığımdan daha çok.” Emlak kısmına dokundu. “Daha önce söylediğimde ciddiydim. Orada bir ev satın almak istiyorum.”

“Gördüğüm kadarıyla şehir çok güzel. Hem buradan çok daha ucuz. Daireni tutar mısın, yoksa kiraya mı verirsin? Satabileceğini var sayıyorum ama yine de New York’a geri döneceksin.”

Claire rahatlamaya başlayana kadar kendini hazırlamış olduğunu fark etmedi. Sohbetlerine ve Lisa’nın, bir ortak gibi davranacakları sözüne rağmen, menajerinin karşı çıkmasını beklemişti. “Satmak istemiyorum,” dedi. “Ya da kiraya vermek.”

“Şehirde olduğunda kalmak için elinde tutmayı karşılayabilirsin.” Lisa kahvesini bıraktı. “Bu seni şok edebilir ama değişiklik yapıyor olmana memnunum. Seattle’a ilk ziyaretimden sonra düşünmek için çok zamanım oldu. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Sen tek müşterim olduğundan panikledim. Tek başıma ne yapacaktım? Nasıl hayatta kalacaktım?”

Claire suçlulukla yutkundu. Lisa’yı beklenti için bırakmak gibi bir amacı yoktu.

“Hayatıma uzun bir bakış attım.” Lisa gülümsedi. “Elli altı yaşındayım. Hiç evlenmedim. Evimde bitkim bile yok. Hayatım müşterilerimden ibaret oldu. Son on altı yıldır sen ama öncesinde diğerleri vardı. Sıkı çalıştım, dünyayı gördüm. Çoğu kişi hayatıma gıpta ederdi. Kusursuz kokteyl sohbetlerine zemin hazırlıyor ama bir değişime hazırım.”

Claire, “İstifa mı ediyorsun?” diye sordu, bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

“Benden öyle kolayca kurtulmayacaksın. Ama mola vereceğim. Bir ya da iki tatil. Belki de beş. Muhasebecime bakılırsa para konusunda fazla endişelenmem gerekmiyor, hem de alışveriş yapma şeklime göre bile. Emekli olmaya hiç hazır değilim ama ara vermek kulağa

çok iyi geliyor.” Claire’in eline dokundu. “Sen kendini bulmak için gittin ve buldun. Şimdi sıra bende.”

Claire bunun kulağa gelişinden hoşlandı. Her zaman Lisa’dan yarı yarıya korkardı ve ilk kez, en sonunda onu gerçek bir insan olarak gördü.

“Bu akşam birlikte yemek yemek ister misin?”

Menajeri gülümsedi. “İsterim. Dört gözle beklediğimiz değişiklikleri kutlayabiliriz.”

WYATT KAPIYI AÇTIĞINDA, verandasında koltuk değneklerine dayanmış Nicole’ün durduğunu gördü.

Arkadaşını bir haftadan uzun süredir görmemişti ve onu özlemişti. “Bana araba kullanmadığını söyle.”

“Sorma, söyleme. Ordu için işe yarıyor.”

“Nicole. Hâlâ ameliyatından dolayı iyileşme evresindesin.”

“Sol dizimde olduğunu fark ettin mi? Sağ bacağımla kullanıyorum.” İç çekti. “Sık sık yapmıyorum, tamam mı? Sadece seni görmek istedim.”

“Benden nefret ettiğini sanıyordum.” Son konuştuklarında onun hakkında ne düşündüğünü oldukça açıkça dile getirmişti. Hatta ondan önceki zamanda.

“Bir pislik olduğunu düşünüyordum. Arada bir fark var. Bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyor.”

Wyatt, onun içeri girmesine izin vermek için geriye adım attı. Nicole geçip giderken, genç adam, “Seni özledim.” dedi.

Nicole onun yanında durdu, sonra da ona döndü. Wyatt kollarını ona dolayıp kendine doğru çekti.

Nicole’e sarılmak iyi hissettirdi. Tamdık. Ama Wyatt için tek bir lanet şey bile yapmadı. Ne kötü. Nicole’le başa çıkmak, Claire’le başa çıkmaktan çok daha kolay olurdu.

Nicole, "Ben de seni özledim," diye homurdandı. "Herkes beni terk ediyor. Şablonu fark ettin mi? Önce Drew..."

"Onu kovdun."

"Sonra Jesse."

"Onu da kovdun. Haklısın. Bir şablon var."

"Kapa çenenin. Claire'i ya da seni kovmadım."

"Eğer beni odanın karşısına fırlatabilseydin, yapardın."

Nicole, "Belki," diyerek kabul etti, ardından kanepeye doğru ilerledi ve çöktü. "İşe dönüyorum ve belki yapmam gerektiği gibi kolaya almamalıyım. Canım acıyor."

"Sana bir şey getirebilir miyim?"

Nicole ona baktı. "Claire'e ne dersin?"

"Eğer sen ona sorarsan geri döner," dedi.

"Benim demek istediğim o değil ve bunu biliyorsun."

Biliyordu. "Eğer istediğim buysa, bebekle ilgili hiçbir şeye sahip olmayacağımı söyleyen kâğıtlarla gelerek bana olanak tanıdı. Sadece adımları yazacağım ve hiç olmamış gibi olacak."

Nicole, topuğunu sehpayaya dayayana kadar bacağını kaldırdı. "Bana anlattı. Bunun sorunu çözeceğini düşünmesine izin verdim."

"Çözmez mi?"

Nicole gözlerini devirdi. "Sen tanıdığım en sorumluluk sahibi insansın. Kendi çocuğunun hayatından kayıp gitmesine izin veremeyeceksin. Buna katlamazsın."

Wyatt bu gerçekten sakınıyordu ama Nicole haklıydı. Claire için deli olmasa bile, kendi çocuğunu öylece bırakıp gitmezdi. Velayet davası açmayacaktı ama işleri yoluna koymaları konusunda ısrarcı olacaktı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunun olmasını asla amaçlamadım."

"Onu hamile bırakmaktan daha fazlasını söylediğini varsayıyorum."

"O yeterli değil mi?"

“Eğer sadece çocuk yetiştirme paylaşımının lojistiğinden bahsediyorsak, zaten programı hesaplıyorsun.”

Önce Drew, ardından Nicole. Herkes onu kendisinden daha iyi mi tanıyordu?

Wyatt, “Onu özledim,” diye kabullendi. “Onu görmeyi ve onunla konuşmayı özledim. Birkaç CD’sini satın aldım, böylece müziğini duyabiliyorum ama bu yeterli değil.”

Wyatt öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı ve gözlerini haliye dikti. “Aklıma takılıyor. Onu görmek için gözlerimi kapatmama gerek yok. Sessizliğin her anında onun sesini duyuyorum. Bazen arkasından gitmeliyim diye düşünüyorum, öylece bir uçağa atlayıp New York’a uçmayı ve onu tekrar buraya getirmeyi.”

“Bu mesajı verir. Seni durduran ne?”

“Bir sürü şey. Kadınlarla olan geçmişim.” Drew’un ona ne söylediğini hatırladı... hayatının diğer bütün alanlarında ailesinin kötü şans zincirini kırmıştı, neden bu da olmasın ki? “Onunla birlikteyken olayları farklı yapabilir miyim?”

Nicole, “Yapabileceğini biliyorsun,” dedi. “Ayrıca, Claire’in de fazla bir deneyimi yok. Bazı kadınların olacağı gibi seçici olmayacaktır.”

Kalbindeki sancıyan boşluğa rağmen, Wyatt gülümsedi. “Çok sağ ol ya.”

“Yardımcı olmak için yaşıyorum. Başka ne var?”

Bir sonrakini itiraf etmek zordu. İçine derin bir soluk çekti. “Onun kim olduğunu biliyor musun? Ünlü ve zengin. Ben bir müteahhidim. İyi gidiyorum. Başarılı bir işim var ama ona kendisinin satın alamayacağı şeyi sunmak için ne yapmam gerekiyor?”

Nicole onun koluna bir tane indirdi. Wyatt’ın canını yakmaya yaklaşmadı ama daha önce ona hiç vurmamıştı.

Wyatt, “Ne?” diye sordu.

“Bu eşyalarla ilgili değil, seni sersem. Asla ıvrır zıvırlarla ilgili olmaz. Genellikle eşyaları, gerçekten istediğimiz şeyi alamadığımızda onun yerine koymak için kabul ederiz.”

“Gerçekte ne istiyorsunuz?”

Wyatt, Nicole’ün cevap hakkında düşünmek zorunda kalmadığını fark etti. Kadınlar bu tarz bir şeyle mi doğuyordu, yoksa yaşları ilerledikçe gelen bir şey miydi?

“Önemsenmek isteriz,” dedi. “Dünyanızın en önemli kısmı olmak isteriz. Bizsiz kaybolacağınızı, yokluğumuzda acı çektiğinizi ve biz geri dönene kadar saatleri saydığınızı bilmek isteriz. Eğer bizi inandırırsanız, size sonsuzluğu veririz.”

Wyatt, *bu çok fazla*, diye düşündü. Basit bir, “Seni seviyorum” sözünden daha fazlaydı. Kendini ona vermekle ilgiliydi, Claire’e her şeyi verme ve yine de onun çekip gitme olasılığına açıktı. Bu Wyatt’ın ödünü koparıyordu.

Wyatt, “Çok mu geç?” diye sorarken, cevabı duymak istemiyordu ama duymak zorunda olduğunu biliyordu.

Nicole iç çekti. “Sana öyle olduğunu söylemeliyim çünkü bunun çoğunu epeyce batırdın. Ama Claire seni ve ben de onu seviyorum, o yüzden sana doğruyu söyleyeceğim. Hayır, geç değil. Onu hâlâ kazanabilirsin. Ama bunu nasıl yapacağını sana söylememi bekleme. Zaten çok fazla açık verdim.”

Amy koşarak odaya girdi. Nicole’ü gördüğünde sevinçle bağırdı. “Buradasın!” Kucaklaştılar, sonra kızı Wyatt’ın kucığına kaydı ve ona sarıldı. “Selam baba,” diye işaret etti.

Kızının gözlerinde o kadar çok sevgi ve güven vardı ki. Wyatt hâlâ onu kaldırıp havaya atabilirdi ve Amy yalnızca kahkaha atardı. Wyatt’ın onu düşürebileceği ya da canını yakacağı hiçbir şekilde aklına gelmezdi. Çünkü asla yapmamıştı ve asla yapmazdı. Wyatt onun için bin kez canını verirdi. Amy onun dünyasıydı.

İşte Claire'in istediği de tam olarak buydu. Wyatt'ın dünyası olmak. Onun her şeyi. Hayallerinin kadını.

Claire öyleydi ve daha fazlasıydı. Asıl sorun, onu buna ikna etmek olacaktı.

CLAIRE HER PERFORMANSTAN önce taktığı kulaklıkları düzeltti. Müzikte, parçanın sesleri ve nüansları arasında kaybolmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Etrafındaki sahne görevlileri ışıklandırmanın mükemmel, sahnenin piyano haricindeki her şeyden temizlenmiş, perdelerin açılmaya hazır olduğundan emin olmak için telsizleriyle konuşuyordu. Birisi üç dakika kaldığını seslendi. Claire o kadarını duydu, ardından kalanını sessize aldı.

Claire diğerlerinin varlığını hissetti. Lisa geri planda dolaşıyor. kulaklıkları ondan almaya hazırlanırken endişeli görünmemeye çalışıyordu. Hayır kurumu için bir konser olduğundan, ikisi için de önemliydi. İlkbaharın başlarında kendini tamamen kaybedip sahneden yardımla indiğinden beri, Claire ilk kez insanların karşısında çalacaktı.

Claire gözlerini açtı. Durduğu yerden piyanoyu görebiliyordu. Kendini orada, kalabalığın ötesinde hayal etti.

Bazıları hayır gayesini desteklemek için gelmişti. Diğerleri de. önceden Claire'e ne olduğunu duymuş ve aklını kaybedip kaybetmediğini bilmek istediği için oradaydı. Ama çoğu onun çalışını duymak istiyordu. Ucube ellerinden taşan yeteneği istiyorlardı.

Claire parmaklarına bakıp gülümsedi, yapabilseydi bile kendiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Tam olarak olması gereken kişiydi.

Lisa, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Hiçbir şey söylememeli miyim?"

Claire kulaklıklarını çıkardı ve ona doğru uzattı. "Ben iyiyim. Endişeliyim ama iyi anlamda. Korkudan değil, beklentiden dolayı."

Bu neredeyse doğruduydu. Korku oradaydı, bilincinin kıyılarını dürtüklüyordu ama Claire görmezden geldi. Müziği biliyordu. O kolaydı. Keyes Pastanesi'nin sabah yoğunluğunda hayatta kalmıştı. Bak, işte o zor olmuştu.

Sunucunun konuşmaya başladığını duyduğunda, Lisa'nın koluna dokundu. "Benden umudunu kesmediğin için teşekkürler."

"Nasıl yapabilirdim?"

Yaşam ironik değil de neydi? Menajeriyle en sonunda arkadaş olmuşlardı, hem de tam daha az birlikte çalışmalarını gerekecek zamanda.

Claire, perde kaldırılmaya başlayınca kadar bekledi, sonrasında sahnenin kenarından yürüyüp tam ortasına çıktı. Piyanonun önünde durarak geniş kalabalıkla yüzleşti.

Beklediğinden daha fazla insan vardı... beklentili yüzlerden bir denizdi. Alkış onu yıkayıp geçti.

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Endişeliydi ama elinden gelenin en iyisini yapmasına yardım edecek cinsten bir endişeydi. Dehşet yoktu, göğsünü sıkıştıran korku yoktu. Gururlu bir ferahlama hissi onu doldurdu.

Birisinin ona el salladığını gördüğünde dönüp oturmak üzereydi. Claire kalabalığa göz gezdirdi ve Amy'i tanıdı. Kızın sol tarafında Wyatt duruyordu. Gözleri buluştuğunda genç adam ona gülümsedi.

Claire kalbinin bir ritmi kaçırdığını hissetti. Soluğu tıkanıp ve tüm bedeni titredi. Wyatt? Burada?

Siyah smokininin içinde uzun ve yakışıklıydı, kalabalığın geri kalanı kadar gösterişli görünüyordu. Sanki yuvası Seattle yerine, şehre ait gibi görünüyordu.

Wyatt burada ne yapıyordu? Claire'in çalışını duymak için mi gelmişti? Neden aramamıştı?

Dinleyicilerin arasına dalmak ve ona sarılmak istiyordu. Wyatt'm onu alıp götürmesini ve hiç bırakmamasını istiyordu. Konserine neden geldiğini bilmek istiyordu.

Sonra onun çalışını duymak için para ödeyen diğ er dört yüzden fazla insanı hatırladı. Bir kez eğildi ve piyanoya doğru yürüyerek oturdu.

Konser salonu sessizliğı gömüldü. Boşluğı dolduran beklentiyi hissedebiliyordu. Parmaklarını tuşlara koydu ve çalmaya başladı.

Müzik tanıdıktı... notaların müthiş birleşimiyle onu karşılayan eski bir dost. Parçanın gelgiti bedenini doldurdu, sonra taşıp Claire'i yalnızca ses şeklindeki muhteşem güzelliğinin olduğı başka bir diyara götürdü.

Kalabalığı, endişeli olduğunu unuttu. Kendini tekrar bu yerde bulmuştu. Her zaman olduğı gibi idi.

Aklındaki ufak bir köşede, *hayır, farkh*, diye düşündü. Daha iyiydi. Daha bağlı. Sanki severek kendini olasılıklara, acıya ve umuda açarak evrenle bir olmuştu.

Wyatt'ın ve tetikteki dikkatinin farkındaydı. Yalnızca desteğı hissediyordu ve bu ona enerji ve odak noktası sağlıyordu. Çalarken bedenini hareket ettirerek kendine her şeyi verme izni verdi ve son notaya dokunduğunda, daha önce hiç olmadığı kadar tükenmişti.

Sonunda, tıpkı başında olduğı gibi sessizlik vardı ancak bu farklıydı. Başını kaldırıp baktı ve yüzlerindeki hayranlığı gördü. Sanki en deneyimli müşteriyi bile etkilemeyi başarmış gibi idi. Dinleyiciler aynı anda ayağa fırladı ve alkışladı. Adını ığlık atarak bağırdılar. Birkaçı gözyaşlarını silerek uzaklaştırdı.

Claire ayağa kalktı, yorgun düşmüş bacakları onu ayakta tutabilmek için titriyordu. Memnuniyet ve gurur iini doldurdu. Gülümseyip selam verdi.

Doğrulurken, Wyatt'ın bakışıyla buluştu ve orada bir şey gördü. İhtiyaç. Hatta belki umut. Claire, kendine her şeyin mümkün olduğuna inanma izni verdi.

PERDELER DÖRDÜNCÜ VE SON KEZ kapanırken, Lisa, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bu harikaydı. Böyle çaldığını hiç duymamıştım.

İnsanlar haftalarca bu performanstan bahsedecek. Seattle'da her ne yaptıysan. işe yaradı.”

Claire gülümsedi. “Görünüşe göre, gerçekten bir tatile ihtiyacım vardı.”

“Ondan daha fazlası. Bir sanatçı olarak değiştin. Daha...” Menajeri kaşlarını çatı. “Olgun demek istiyorum ama bu doğru kelime değil. İçinde, daha önce orada olmayan bir şey buldun. Müzikle birsin.”

“Teşekkürler.”

Lisa iç çekti. “Ah, geldiler. Hayranlık duyan seyircin. Çılgın olanları uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Claire, sahne arkasına girmek için iç hatta olanları karşılamaya döndü. İyi bir etki bırakmaya yetecek kadar isimleri hatırladı ve tüm nazik sözlere minnet duydu ama dikkati başka bir yerdeydi, Wyatt ve Amy’i ne zaman göreceğini merak ediyordu.

“Hayranlık uyandırıcı. Daha önce o parçanın bu kadar iyi çalındığını hiç duymadım.”

“Büyüleyici.”

“Olağanüstü.”

Claire, olanlar için tüm iltifatı alamayacağını bilerek onlara teşekkür etti. En sonunda özgür kalan bir kısmı vardı ama kendine has bilinçli davranışı değildi. Korkularıyla yüzleşmesi ve olgunlaşmasının bunda epeyce payı olduğundan şüphe duydu ancak bunu herkese açıklayacak değildi. Belki ailesine....

Bir noktada, Lisa’nın Wyatt’la konuştuğunu ve sahnenin kenarını işaret ettiğini gördü. Gösterdiği yer, Claire’in soyunma odasının yönü olduğundan, Claire sonunda kurtulmayı başardığında onların orada olacağını bilerek rahatladı.

Otuz dakika sonra kaçtı ve soyunma odasına doğru gitti. Kapıyı açarken kalbi gümbürdüyor, midesi beklentiyle çalkalanıyordu.

Amy fırlayıverdi. Odanın karşısından hızla gelirken, “Seni özledim,” diye işaret yaptı.

Claire onu yakalayıp sarıldı. "Ben de seni özledim," diye işaret yaptı ancak gözleri sadece Wyatt'taydı.

Wyatt, soyunma masasına dayanmış duruyor, smokininin içinde muhteşem ve seksi görünüyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki acı çekiyordu ve şimdi onu görmek sadece bütün acıyı yüzeye çıkartıyordu. Claire ona gitmek istedi ama Wyatt'ın neden burada olduğunu öğrenene kadar beklemek zorunda olduğuna karar verdi. Sadece ona bıraktığı belgeleri getirmek için gelmiş de olabilirdi.

Kapı tıklatıldı. Lisa kafasını içeri soktu.

Menajeri, "Amy'e orkestra çukurunda bir tur sözü verdim," dedi ve elini uzattı. "Yirmi dakika içinde döneriz."

Wyatt, "Teşekkürler," dedi.

Amy, Claire'e sırttıktan sonra kapıdan tüyüverdi. Kapı arkalarından kapandığında, Claire, "Lisa gerçekten çocuk seven biri değildir ama bir turu başarabilmesi."

Wyatt, "Amy implant takıldıktan sonra davul çalmayı öğrenmekten bahsediyor," dedi.

"Teknik olarak bir orkestrada onlar perküsyonisttir."

"Amy daha çok bir rock grubunu düşünüyor."

"O zaman bir baterist olacak."

Wyatt ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu. "İnanılmazdın."

"Teşekkürler."

"Daha önce çalışını duydum. Nicole'ün evindeki stüdyoda ve Amy'nin okulunda. Bu farklıydı."

"Eşlikçim vardı."

"Sadece ondan değildi. Bir şeyler farklıydı."

Kalbi öyle sert gümledi ki göğsü acıdı. İşlerin yoluna gireceğine inanmak istedi ama birden emin olamadı. Wyatt ona bakmıyordu. Bu iyi olamazdı.

Genç adam, “Bu sensin,” dedi. “Kafamda senin ünlü bir piyanist olduğunu biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.”

Claire yere yığılmak istedi. Wyatt’ın söyleyeceği her neyse, fikrini değiştirmişti. Akşamla ilgili bir şey onu korkutup kaçırmıştı.

Claire karşı çıkarak çılgılık atmak istedi. Hâlâ yürütebilirlerdi. Yalnızca bu bir tek Claire’in kararı değildi. Wyatt’ın da kararı olmalıydı ve eğer Claire’in kim ve ne olduğuyla başa çıkamayacaksa, şimdi öğrenmek daha iyiydi.

Fikirsiz tartışma açısından harikaydı ama bu, kalbine karşı çıkarak çılgılık attırdı.

En sonunda Claire’e baktığında, “Seattle’a geri dönmeni isteyecektim,” dedi. “Oraya tekrar yerleşmeni. Oraya ait olduğuna seni ikna etmeye çalışacaktım. Kız kardeşlerinle, benimle ve Amy’le.”

Edecektim? Edecektim? Peki ya şimdi?

“Bebek hakkında, bizim hakkımızda tam bir hıyar gibi davranışımı söyleyecektim. Tek mazeretim, ödümü koparman, Claire. Bir şeyler hissetmemi sağlıyorsun. İş sana geldiğinde kendi kurallarına göre oynayamıyorum çünkü onları önemseyemiyorum. Sen, tam olarak benim tüm hayatım boyunca beklediğim kişisin.”

Wyatt ellerini ceplerinden çıkardı ve ona doğru hareket etti. “Sana, seni sevdiğimi söyleyecektim. Bunu daha önce hiç söylemedim, romantik anlamda. Shanna’yı sevmedim. Belki de gitmesinin gerçek sebebi buydu. Daha önce hiç âşık olmadığımı anladım. Sonra sen geldin. Çok güzeldin ama özveriliydin de. Akıllı ve komiksin, kızımı seviyorsun. Hatta beni sevdiğini bile söyledin.”

Claire, gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Bu, duymak istediği her şeydi ve yine de her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordu.

Wyatt, “Senden bundan vazgeçmeni isteyemem,” diye devam etti. “Daha önce anlamadığım şey buydu. Senden hayatını Seattle’a taşımanızı isteyemem.”

Claire ona bunu elbette yapabileceğini söylemek istedi. New York'a sürekli uçaklar vardı. Claire her yerde yaşayabilirdi. Ancak belki de Wyatt bir bahane arıyordu. Her ne kadar canını yaksa da, Claire, eğer onun kararı buysa geri çekilmesine izin vermek zorundaydı.

Wyatt, "Bir bebeğin oluyor," dedi. "Bizim bir bebeğimiz oluyor. Çocuğumuzu ya da seni yüzüstü bırakmayacağım. Yani bir yolunu bulacağız. Şu anda işimden ayrılamam ama elimdeki projeleri bitireceğim ve Amy'le birlikte burada sana katılacağız. Bir işe girebilirim veya yeni bir şirket kurabilirim. Ya da bir şube açabilirim. Her neyse. Asıl demek istediğim şu ki Claire, senden benim için hiçbir şeyi bırakmanı istemeyeceğim. Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer senin New York'ta olman gerekiyorsa, o zaman Amy ve ben taşınacağız."

Wyatt durdu ve bir adım daha yaklaştı. "Eğer hâlâ bizi istiyorsan. Daha doğrusu, beni. Amy'i sevdiğini biliyorum."

Claire'in gözlerinden yaşlar döküldü. Konuşmak veya nefes almak ona bakmaktan başka herhangi bir şey yapmak için fazla mutluydu.

Wyatt omzunu silkti. "Ne düşündüğünü biliyorum. Kendimi kanıtlamak için daha sıkı çalışmalıyım. Yapacağım. Bebek hakkında söylediklerim için üzgünüm. Beni tuzağa düşürmeye çalışmadığımı biliyorum. Sana âşık olmayı beklemiyordum ve olduğum zaman, ben..." Bakışını kaçırdı, sonra tekrar ona baktı. "Ben korktum. tamam mı? Kabul edeceğim. Kimsenin senin kadar önemli olmasına izin vermedim. Seni uzaklaştırmak için sebepler aranıyordum. Bebeğimizi istiyorum. Seni istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Seni seviyorum, Claire. Eğer yaşattığım şeyler için beni affedebilirsen, benimle evlenmeni umuyorum. Eğer evlenmek istiyorsan. Eğer istemiyorsan, sadece birlikte yaşayabiliriz. Sen ne istersen."

Claire gözyaşlarını silerek uzaklaştırdıktan sonra, ikisini de şaşırtarak kahkaha atmaya başladı. Wyatt'a doğru koştu.

Wyatt kollarını açtı ve Claire kendini onun kollarının arasına attı. Birbirlerine sarıldılar.

Wyatt güçlü, sıcak ve ah, o kadar tanıdıktı ki. Bununla ilgili her şey doğru hissettiriyordu.

Claire başını kaldırıp ona gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Claire tekrar güldü. "Hadi bunu sonsuza kadar tartışalım ama önce, New York'ta yaşamak istemiyorum. Wyatt, Seattle'da da yeterince iyi çalışabilirim. Tekrar taşınmak istiyorum. Nicole'e, Jesse'ye, pastaneye ve senin ailene yakın olmak istiyorum. Drew'a bile, şu anda ondan hoşlandığımdan pek emin olmasam da... Teklifin için gerçekten minnettarım ama Seattle'ı seviyorum."

"Emin misin?"

"Seni sevdiğim kadar eminim."

Wyatt onun yüzüne dokundu, ardından da genç kıızı öptü. "Tam bir pisliktim."

"Seni affediyorum."

"Mecbur değilsin. Bir süreliğine beni süründürebilirsin. Bunu hak ettim."

Claire, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Her şeyden daha çok. Sen benim istediğim her şeysin. Nasıl seni bulacak kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

"İyi cevap," diye fısıldadı. "Kıvrınma günlerinin sona erdiğini düşün."

"Bu, benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Claire başını sallayarak onayladı.

"Bebekle ilgili mutlu olduğumu söylediğimde bana inanıyor musun?"

Wyatt'ın sesi endişeli ve huzursuzdu. Claire, onun gözlerindeki kaygıyı görebiliyordu. Kaygı, sevgi ve umut.

Ona, "Evet," dedi.

Wyatt, "Aslında bir oğlan çocuğu umut ediyordum." diye itiraf etti.

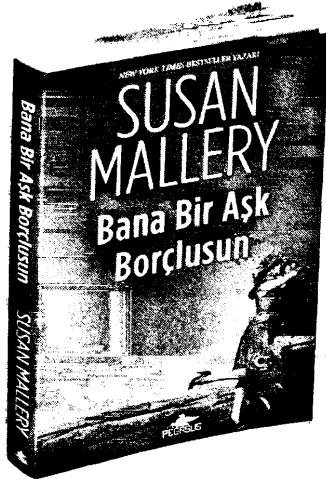
"Tabii ki edersin."

Claire gülümsedi ve Wyatt onu yakına çekti.

Wyatt, "Seni seviyorum," dedi. "Hadi Amy'i bulalım ve mutlu haberleri verelim. Hep bir üvey anneyle, bir kardeş isterdi. Ondan büyük puanlar kazanacaksın."

Soyunma odasından çıkmak için yürürken, Claire, "Sevindim. O zaman Seattle'a geri dönmek için uçak bileti alacağız," dedi. "Eve dönmeye hazırım."

AŞKA BİR ŞANS VERMEK İSTEYEN
İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKÂYESİ...

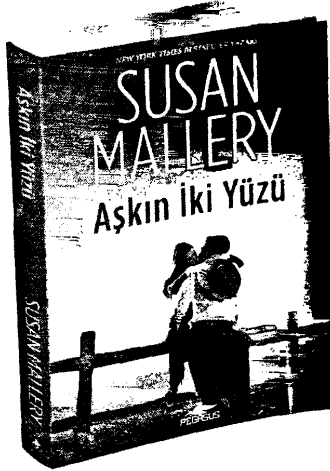
“Seksi bir olay örgüsü ve karakterleri olan harika
bir roman, okunması gerçekten eğlenceli.”

The Romance Readers Connection

“Harika... Tutku ve aile sırlarıyla dolu
ve ayrıca çok duygusal.”

Pink Hearts Society Reviews

SAVAŞIN ACILARIYLA ÖRSELENMİŞ BİR ADAM,
ÖZGÜRLÜĞE SUSAMIŞ, AZİMLİ BİR KADIN,
ENTRİKALARLA ALEVLENEN, TUTKULU BİR AŞK...

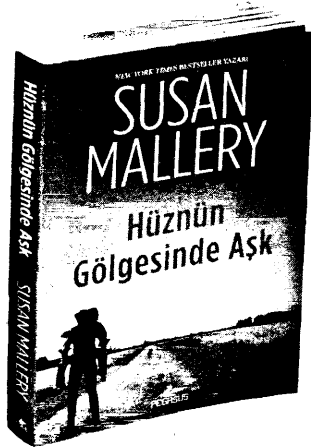
“Mallery bir kez daha ne kadar iyi bir yazar olduğunu ispatlamış. Bir romans bundan daha iyi olamaz.”

Booklist

“Susan Mallery güçlü ve tutkulu temeli olan,
harika bir romans yaratmış.”

Harriet Klausner

AŞKLA AÇILAN GÖZLER,
GERÇEKLER KARŞISINDA
KÖRLEŞEBİLİR Mİ?

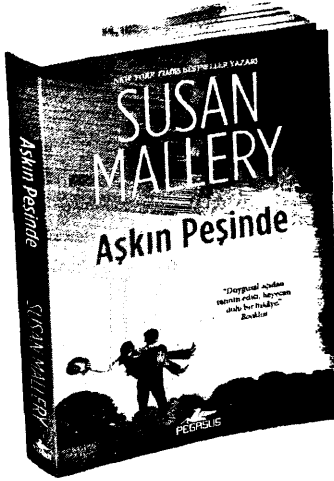
“Yazar, inatçı karakterlerin duygusal gelişimlerini anlatırken harika bir iş çıkarmış. Bu muhteşem eser dram dolu!”

Romantic Times Book Reviews

“Susan Mallery en sevdiğim yazarlardan biri.”

Debbie Macomber

DÜŞMANLA YAKINLAŞMAK
BAZEN BEKLENMEDİK SONUÇLAR
DOĞURABİLİR

“Teksas sosyetesini ve iş dünyasının karanlık yüzünü gözler önüne seren, baştan sona keyifli bir macera.”

Publishers Weekly

“Duygusal açıdan tatmin edici, heyecan dolu bir hikâye.”

Booklist